

Esa Juutilainen

Jumalan Sydämeltä

Osa 1

Copyright © 2010 Juutiprint ky
Kannen kuva, graafinen suunnittelu ja taitto: Juutiprint ky
Kustantaja ja painopaikka: Juutiprint ky, Vantaa 2011
Tekstin editointi: Hanna Torvalds

Kirjassa on käytetty vuoden 1933/38 raamatun käännöstä

Tätä kirjaa voi tilata:
Juutiprint puh. 044 346 3146

Esipuhe

On kaksi asiaa yli muiden, jotka ovat vaikuttaneet siihen, miten opetan Raamattua. Sain nuorena olla usein Matti Vuorisen raamattutunneilla, kun hän oli Hämeenlinnan Saalemin paimenena ja opetti aamu- ja ru-kouskokouksissa. En olisi koskaan ollut mistään hinnasta pois näiltä raa-mattutunneilta. Vuorisen johdonmukainen opetus antoi seurakuntamme nuorille hyvän pohjan elämälle, johti se sitten maalliseen tai hengelli-seen työhön.

Mutta vielä enemmän tämän kirjan raamattutunnit ovat syntyneet tilanteissa, joissa olen lukenut Raamattua ja Jumala on puhunut Sanansa kautta minulle ja avannut kirjoituksia. En ole opiskellut teologiaa enkä itse asiassa edes lukenut uskoontuloni jälkeen kuin muutaman hengellisen opetuskirjan. En myöskään ole käynyt muuta raamattukoulua kuin helluntaiherätyksen kolmen ja puolen kuukauden syyskurssin. Mutta jo pian uskoontuloni jälkeen lukiessani Raamattua sydämeni oli usein palava, kun Jumala puhui minulle. Tuntui, että Pyhä Henki piti minulle henkilökohtaisia raamattutunteja.

Kerran, kun Jumala puhui minulle hyvin voimakkaasti, kysyin Häneltä: ”Miksi puhut minulle näistä asioista, miksi et puhu niille, jotka opettavat muita?” Silloin Jumala vastasi minulle: ”Siksi, että jonakin päivänä sinä opetat näitä asioita muille.” Silloin pelästyin ja sanoin Jumalalle: ”Tästä ei sitten puhuta kenellekään. Vasta jos seurakuntani koko vanhimmisto tulee luokse-ni ja sanoo tämän saman, niin kerron muille, että olet minulle näin sanonut.”

Ajatuskin siitä, että seisaisin seurakunnan edessä opettamassa, oli näet minulle kauhistus. En uskaltanut todistaa kokouksessa enkä edes esittää geometrian teorioita luokan edessä, vaikka olin hyvä matematiikassa.

Sitten eräänä päivänä aamupäiväkokouksen loppurukouksen aikana tunsin, kuinka päälleni laskettiin ylhäältä päin ikään kuin vaate. Ymmärsin heti, että se oli voitelu johonkin uuteen tehtävään. Kun nostin pääni loppurukouksesta, ympärilläni seisoí koko sen aikainen Tikkurilan helluntaiseurakunnan vanhimmisto. He sanoivat minulle: ”Olemme kokeneet, että Jumalan on puhunut sinulle ja uskomme, että Jumala ei ole tarkoittanut sitä vain sinua itseäsi varten, vaan että opettaisit myös muita.” Tämän jälkeen he pyysivät minua vanhimmistoon. Muistin heti, mitä olin sanonut Jumalalle, kun hän puhui minulle opetustehtävästäni pian uskoontuloni jälkeen. Laskin, että siitä oli 17 vuotta. Tämän jälkeen puhuin usein Tikkurilan helluntaiseurakunnassa. Myöhemmin Tapani Suonto pyysi minua mukaan opettamaan Perjantai Kristukselle -tilaisuuksien raamattukouluun, joka kiersi eri seurakunnissa. Sittemmin olen puhunut myös One Way Housen sunnuntaikokouksissa jo ollut opettajana One Wayn opetuslapseuskoulussa. Tämän kirjan raamatutunnit ovat pääasiassa näissä tilaisuuksissa pitämiäni opetuksia.

Ehkä joku ihmettelee, kuinka maltoin odottaa 17 vuotta ja olla hiljaa. Se oli helppoa. En ole koskaan nauttinut esilläolosta. Pikemminkin odotin pelko sydämessäni koko ajan hetkeä, jolloin joutuisin astumaan tähän tehtävään, josta Jumala oli minulle jo puhunut.

Itse asiassa olen joka kerran raamattutuntia valmistaessani ajatellut, että ”tämä on viimeinen kerta”. Aioinkin antaa tälle kirjalle nimeksi ”Viimeinen kerta”, mutta unessa minulle sanottiin, että kirjan nimi tulee olemaan ”Jumalan sydämeltä”. Joku voisi ajatella, että nimi on rohkea valinta, mutta itse tiedän, että sain sen Jumalalta, eli se ei ole minun oma valintani, ja että Jumala on puhunut minulle eri tavoin vuosia, oikeastaan vuosikymmeniä. Käytännössä vain jaan näitä ajatuksia.

Raamattutunteja valmistaessani olen kuitenkin aina kokenut valtavia taisteluja. Käytännössä olen rukoillut raamattutuntien puolesta paljon enemmän kuin olen käyttänyt aikaa niiden valmistamiseen. Lähes joka kerta vatsani on sekaisin ja joudun valvomaan suurimman osan puhettani edeltävästä yöstä. Siksi olen äärettömän kiitollinen teille, jotka olette rukoilleet puolestani ja toivon, että edelleen tekisitte niin. Sillä el-

lei Jumalan armo ole kanssani, ei minulla ole mitään sanottavaa.

Armoitukseni on puhua niitä sanomia, jotka Jumala laskee sydämelleni. Saattaisi olisi helpompaa pitää esitelmiä jostain Raamatun aiheesta, mutta koska en ole teologi enkä kirjanoppinut, minun täytyy välittää vain sitä, minkä saan Jumalalta. Sanoman vastaanottaminen on juuri se vaikein osa. Mutta kun olen saanut sanoman, en pelkää nousta ihmisten eteen. Kaikkein eniten pelkäisin sitä, että seisaisin puhumassa ihmisten edessä omiani ilman sanomaa Jumalalta.

Vaikka olen saanut puhuttavani Jumalalta, olen kerta toisensa jälkeen mennyt puhujanpaikalle suuressa heikkoudessa. En ole koskaan kokenut itseäni miksikään sankariksi puhujan paikalla. Mutta tiedän, että minulla on velvollisuus jakaa sitä, mitä olen saanut Jumalalta. Yksityisyrittäjänä koen usein, että minulla ei ole aikaa eikä voimavaroja puhumiseen. Samalla kuitenkin tiedän, että ”voi minua, jollen evankeliumia julista”. Vaikka Jumalan antama tehtävä voi tuntua joskus vaikealta, se on aina onnellisin tie. Tiedän, että olen ollut sillä paikalla, johon Jumala on minut valmistanut, kutsunut ja voidellut.

Rukoukseni on aina ollut, että puheeni saisivat muuttaa ihmisiä enemmän sellaisiksi, kuin Jumala haluaa, ja että ihmiset niiden kautta saisivat janon päästä lähemmäksi Jumalaa. Olen itse nähnyt omassa elämässäni, että minulla ei ole mitään muuta kuin Jumalan armo, johon voin luottaa. Tiedän, että vain sen varassa me voimme elää. Toivonkin, että voisin välittää ihmisille sanomaa siitä, että Jumala on hyvä ja että Hänellä on hyvät suunnitelmat meidän elämällemme. Hän haluaa armossaan antaa meille paljon enemmän kuin mitä yleensä ymmärrämme pyytää ja ottaa vastaan.

Haluan kiittää erityisesti Hanna Torvaldsia siitä, että hän on kirjoittanut nämä minun puheeni puhtaaksi. Ilman hänen panostaan tämä kirja ei olisi tässä. Kiitos myös muille, jotka olette muistaneet rukouksin tämän kirjan valmistumista. Toivon, että edelleen jatkatte rukousta, että seuraavakin osa valmistuisi (seuraavatkin osat valmistuisivat?).

Vantaalla 8.1.2011
Esa Juutilainen

Sisällys

<i>Rukous</i>	7
<i>Näky</i>	29
<i>Armolahjat</i>	47
<i>Hengelliset virat</i>	73
<i>Jumalan äänen kuuleminen</i>	85
<i>Leiviskät</i>	101
<i>Uudistuminen ja parannuksen teko</i>	115
<i>Miten ojentamme langennutta?</i>	129
<i>Uskonnollisuus</i>	141
<i>Lopunaika</i>	153
<i>Raamatun ennustukset</i>	167

Rukous

1. Rukous avaa ovet Jumalan ihmeiden maailmaan

Rukouksella on kiistaton merkitys hengellisessä elämässä, mutta siitä, miksi me uskovat rukoilemme, on useita mielipiteitä. Myönnän, että koen itseni pieneksi tämän aiheen edessä. Haluan kuitenkin Raamatun ja omien kokemusteni valossa tuoda rukouksesta esille jotakin siitä, mitä Jumala on minulle opettanut.

Vaikka meille syntyykin luonnollinen suhde Jumalaan, kun tulemme uskoon, se ei tarkoita, että osaisimme heti rukoilla suuria uskonrukouksia. Rukoilla voi monin tavoin eikä rukoilemaan opita muuten kuin rukoilemalla. Rukous voi olla ylistystä, palvontaa, huokauksia, omien tai toisten tarpeiden tuontia Jumalan eteen ja keskustelua Jumalan kanssa.

Esirukoilija on Jumalan asioiden hoitaja

Esirukouksessa rukoilemme toisten asioiden puolesta. Parhaimmillaan esirukous on niiden asioiden kantamista Jumalan eteen, joita Pyhä Henki meissä vaikuttaa.

Jeesus sanoi: *”Mutta tulee aika ja on jo, jolloin totiset rukoilijat rukoilevat Isää Hengessä ja totuudessa; sillä senkaltaisia rukoilijoita myös Isä tahtoo.”* (Joh. 4:23) Tällainen esirukoilija on Jumalan asioiden hoitaja.

Hengessä rukoillessamme kannamme Jumalan eteen niitä asioita, joita Pyhä Henki laskee sydämelle. Hengessä rukoileminen voi olla myös kielillä rukoilemista. Joskus rukouksemme ovat vain huokauksia Jumalan edessä.

”Samoin myös Henki auttaa meidän heikkouttamme. Sillä me emme

tiedä, mitä meidän pitää rukoileman, niin kuin rukoilla tulisi, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla. Mutta sydänten tutkija tietää, mikä Hengen mieli on, sillä Henki rukoulee Jumalan tahdon mukaan pyhien edestä.” (Room. 8:26.-27)

Monet käsittävät Hengessä rukoilemisen ainoastaan kielillä rukoulemiseksi, mutta tosiasiaa se tarkoittaa Hengen vaikuttamien rukousten rukoilemista.

Jumala kaipaa eniten rukousta, jossa yksinkertaisesti vietämme aikaa Hänen kanssaan. Tällainen rukous on ilojen ja surujen jakamista, rakkautta ja rakkaussuhteen hoitamista. Joskus voi käydä niin, että rukouksemme muuttuu todelliseksi taisteluksi, jotta Jumalan tahto tapahtuisi. Raamatussa on paljon hyviä esikuvia tällaisista esirukoilijoista.

Rukous on ikkuna Jumalan maailmaan. Jos osaamme rukoilla, se avaa meille myös uuden oven Raamatun tuntemiseen ja ymmärtämiseen, ja samalla siihen maailmaan, joka on Jumalalle luonnollista mutta meille yliluonnollista.

Suuri syy siihen, ettemme koe rukousvastauksia, on se, että vain harvat osaavat kuunnella Pyhän Hengen ääntä. Meillä on koko ajan niin kova vauhti päällä, ettemme kykene hiljentymään. Hiljentyminen ja Pyhän Hengen kuunteleminen on itse asiassa sitä, että annamme Hengen rukoilla meidän puolestamme.

Rukouskokouksissakin monet kokevat ahdistuvansa, jos kaikki ovat hiljaa. Mutta juuri rukouksessa Jumala haluaa keskustella meidän kanssamme. Ja miten Jumala voi puhua meille, jos olemme itse koko ajan äänessä? Kun Jumala pääsee laskemaan rukousaiheita sydämellemme, emme olekaan enää omine asioinemme ja rukouslistoinemme Jumalan edessä, vaan olemme siinä Jumalan asioiden hoitajina. Näin tavallisesta rukoilijasta tulee esirukoilija. Kun saamme Jumalalta rukousaiheita, on helppo alkaa taistella niiden toteutumisen puolesta.

Ihminen, joka rukoilee paljon, muuttuu mieleltään. Hän alkaa samaistua Jumalan ajattelutapaan ja tahtoon. Hän ei ole enää niin innostunut rukoilemaan vain omia pyyntöjään, vaan haluaa rukoilla niiden asioiden puolesta, joita Jumala laskee hänen sydämelleen omalta sydämeltään.

Tätä on Hengessä rukoileminen. Hengessä rukoillessamme kannamme Jumalalle niitä asioita, joita Hän haluaa muuttaa.

Jumalan lupauksen toteutuminen

Kaikessa viisaudessaan Jumala näki hyväksi tehdä meidät riippuvaisiksi rukouksesta. Jumalan lupaukset ovat lunastettavissa vain rukouksen kautta.

Jeesus korosti monta kertaa anomisen tärkeyttä. *“Teillä ei ole sen tähden ettette ano”*. (Jaak. 4:2)

Toisaalta ihminen ei tule koskaan niin pyhäksi, ettei hän tarvitsisi rukousta. Rukouksessa me emme muuta tai käännytä Jumalaa, vaan muutumme itse. Monet Jumalan lupaukset odottavatkin vain sitä, että me muuttuisimme sellaisiksi, että Jumala voi antaa ne meille. Rukouksen merkitys ei kuitenkaan missään tapauksessa ole vain se, että me muuttuisimme. Monet esirukoilijat ovat muuttaneet rukouksillaan maailmanhistoriaa. Rukoukseen liittyikin paljon salaisuuksia.

Kutsu läheisyyteen

Jumala on luonut meidät elämään yhteydessään. Jos emme koe tätä yhteyttä, emme voi koskaan olla täysin onnellisia.

Rukouksessa keskustelemme Jumalan kanssa. Rukous ei siis ole yksinpuhelua, vaan vuorovaikutusta. Hengellinen elämämme ja sielumme kaipaa tätä yhteyttä.

Jeesuksella oli tapana rukoilla säännöllisesti (Luuk. 22:39). Hän kaipasi hetkiä, jolloin sai olla kahden Isänsä kanssa. Jeesus syntyi ja eli ihmisenä ja siksi myös hän tarvitsi tätä yhteydenpitoa. Jos Jeesuskin tarvitsi rukousta, kuinka paljon enemmän me sitä tarvitsemmekaan?

Myös Jumala kaipaa aikaamme ja yhteyttä meihin. *”Vai luuletteko, että Raamattu turhaan sanoo: Kateuteen asti hän halajaa henkeä, jonka hän on pannut meihin asumaan?”* (Jaak. 4: 5)

Kun haluamme oppia rukoilemaan, haluamme itse asiassa oppia elämään lähellä Jeesusta. Emme aina tiedä, miten käytännössä pääsisimme

lähelle Häntä tai mitä Jumalan lähelle pääseminen merkitsee, mutta uskon, että jokaisella uskovalla on halu olla palava ja elää lähellä Jeesusta. Kun pääsemme maistamaan taivaallisia rikkauksia, voimme yhtyä psalmikirjoittajan sanoihin: ”*Minun onneni on olla Jumalaa lähellä.*” (Ps. 73:28)

Miten muutat maailmaa?

Jumala on luonut tämän maailman tiettyine luonnonlakeineen. Rukouksella voimme kuitenkin muuttaa maailman kohtaloita tai synnin mukanaan tuomaa kirousta. Rukous on niin voimakas ase, että emme useinkaan edes ymmärrä sitä.

Monilla on se harhakäsitys, että kun ihminen tulee uskoon, hän saa samalla hengellisenä synnyinlahjanaan rukoilemisen taidon. Näin ei kuitenkaan ole. Toki meille avautuu yhteys Jumalaan Jeesuksen kautta silloin, kun syntimme otetaan pois, mutta ei meistä silti heti tule uskonsankareita.

Todistuspuheessaan eräs mies kiitti ensin sitä henkilöä, joka kertoi hänelle Jeesuksesta, ja sitten sitä, joka oli opettanut hänet rukoilemaan. Me emme voi kuitenkaan opettaa kenellekään muuta kuin rukouksen alkeet. Loput on ihmisen opeteltava itse Pyhän Hengen avulla. Se ei koskaan tapahdu hetkessä, ei edes suurten vaikeuksien keskellä. Siksi kannattaa opetella rukoilemaan hyvinä päivinä. Sananlaskuissa sanotaan: ”Jos olet ollut veltto, joutuu ahtaana aikana voimasi ahtaalle” ja Saarnaajassa ”Muista Luoja nuoruudessasi, ennen kuin pahat päivät tulevat.”

Jumala etsii rukoilijoita

Onko Jumala sitten riippuvainen meidän rukouksistamme? Eikö kaikkivaltias Jumala voisi toimia ilman niitä? Mihin Jumala tarvitsee vavaisten ihmisten rukouksia? Eikö Hänen tahtonsa toteutuisi joka tapauksessa, vaikka emme rukoilisikaan? Jumalahan on päättänyt kaikki asiat jo kauan ennen syntymäämme.

Raamattu osoittaa monissa kohdissa, miten Jumala ei ole toiminut

ilman ihmisten rukousta tai miten Hän ei ole voinut toteuttaa tahtoaan, koska ei ole ollut rukoilijoita.

1 Kun. 18. luvussa kerrotaan tilanteesta, jossa Jumala päätti antaa kuivuuden maan päälle. Tätä kuivuutta ei kuitenkaan tullut ennen kuin Elia rukoili. Ja kun Jumala halusi antaa sateen kolmen vuoden kuivuuden jälkeen, sekin tuli vasta Elian rukousten kautta.

”Elias oli ihminen, yhtä vajavainen kuin mekin, ja hän rukoili rukoilemalla, ettei sataisi; eikä satanut maan päällä kolmeen vuoteen ja kuuteen kuukauteen. Ja hän rukoili uudestaan, ja taivas antoi sateen, ja maa kasvoi hedelmänsä.” (Jaak. 5:17)

Kun Jumala loi maailman, hän antoi maapallon ihmiselle hallittavaksi (1 Moos. 1:26-28). Jumala kunnioittaa tätä ihmiselle antamaansa oikeutta ja velvollisuutta niin, ettei Hän kulje perässämme korjaamassa ihmisen tekemiä virheitä.

Ihminen on vastuussa paitsi itsestään myös jälkeläisistään ja lähimmäisistään. Hänen on kannettava sekä omien erehdystensä että toisten tekemien virheiden seuraukset. Maailmassa vallitsevat tietyt syyn ja seurauksen lait. Kun teet syntiä, tai kun esivanhempasi ovat tehneet sitä, joudut kärsimään siitä.

Rukouksen avulla me voimme kuitenkin muuttaa näitä olosuhteita tai elää niiden yläpuolella. Rukouksemme perustana on Jeesuksen sovitystyö. Siihen vedoten voimme rukoilla niin, että Jumala kuulee meitä, vaikkemme sitä itse ansaitsisikaan.

Erämaan siunaus

Jos saamme kokea vain menestystä ja hengellistä hyvinvointia, rukous-elämämme ei välttämättä pääse kasvamaan. Hengellinen elämämme tarvitsee myös erämaataipaleita. Mutta jos tunnet, että olet jo pitkään asunut erämaassa, voi se olla oma vikasi, sillä Raamattu sanoo: *”Vain niskoittelijat asuvat kuivassa maassa.”* (Ps. 68:7)

Me kaikki löydämme itsemme joskus erämaasta. Useimmiten se on oma syyimme, mutta myös Jumala voi johdattaa meidät sinne. Esimerkiksi Salomo joutui hengelliseen erämaahan oman luopumuksensa vuoksi. Uskon, että Salomo on kirjoittanut Sananlaskut menestyksensä

aikana, Saarnaajan kirjan luopumuksensa aikana ja Korkean Veisun uudistumisensa jälkeen.

Jeesus sanoi: ”Joka on saanut vähän anteeksi, rakastaa vähän, joka on saanut paljon anteeksi, rakastaa paljon.” Vasta kun Salomo oli uudistunut, hänen rakkautensa Jumalaa kohtaan syttyi todella palavaksi, ja siitä syntyi Korkea Veisu, rakkauden ylistyslaulu. Uudistunut Salomo kirjoittaa: *”Panivat minut viinitarhain vartijaksi – omaa viinitarhaani en vartioinut”*. (Kork. V. 1:6)

Itse rakastan Korkeaa Veisua ja näen siinä jopa sellaista syvällistä viisautta, jota ei muista Raamatun kirjoista löydä. *”Kuka tuolta tulee erämaasta rakkaaseensa nojaten?”* (Kork. V. 8:5) Menestyksemme päivinä emme tarvitse armoa, mutta erämaassa armo tulee rakkaaksi. Siellä koemme, kuinka riippuvaisia olemme Vapahtajastamme. Siksi me sieltä pois tullessamme nojaamme Jeesukseen. Kun ihminen tulee pieneksi, Jumala tulee suureksi.

”Mikä tuolta tulee erämaasta kuin savupatsaat, tuoksuen mirhalta ja suitsukkeelta, kaikkinaisilta kauppiaan hajuaineilta?” (Kork. V. 3:6)

Murtuneesta sydäimestä lähtenyt rukous on aina mieluinen Jumalalle.

”Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää.” (Ps. 51:19)

”Lähellä on Herra niitä, joilla on särjetty sydän, ja hän pelastaa ne, joilla on murtunut mieli.” (Ps. 34:19)

Usein se, mitä me nimitämme epäonnistumiseksi, onkin Jumalan silmissä onnistumista. Joku on sanonut: *”Sitä, mitä toukka kutsuu maailmanlopuksi, biologi kutsuu perhoseksi.”*

Nöyrytminen ja murtuminen ovat Raamatussa monissa kohdissa edeltäneet Jumalan ilmestymistä rukouksessa.

2. *Voitokas rukous*

Elämme aikakautta, jolloin maailmassa on enemmän uhkakuvia kuin koskaan aikaisemmin. Toisaalta Jumalan omina me näemme, että Jumalan käsikirjoitus on toteutumassa silmiemme edessä. Olemme menossa kohti aikaa, jossa lopunajan ennustukset toteutuvat silmiemme edessä.

Nyt jos koskaan meidän tulisi uskovina ymmärtää, miten meidän pitää valmistautua tulevaisuuteen.

Meidän tulisi myös ymmärtää oikein asioiden arvot, ettei käy niin, että heräämme liian myöhään etsimään Jumalaa. Maailma muuttuu koko ajan vähemmän kristillisiä arvoja suosivaksi, ja lopulta länsimaailma kääntyy kokonaan niitä vastaan.

Terrorismin uhka on taas oma asiansa. Erilaisista uhkista huolimatta Jumala haluaa meidän olevan kaiken sen yläpuolella, mitä maailmassa tapahtuu. Siksi meidän on arvioitava uudelleen suhdettamme Jumalaan ja rukouselämäämme.

Tosiasia on, että suhtautumisemme rukoukseen ei enää ole samanlainen kuin alkuseurakunnalla. Juuri rukouksen kautta Jumala kuitenkin vie meidät olosuhteiden yläpuolelle, jolloin osaamme nähdä asiat oikeassa mittakaavassa.

Tänä aikana Jumala kutsuu meitä aivan erityisesti rukoukseen. Siksi onkin tärkeää ymmärtää, miksi rukoilemme, ja millaisia rukouksia Jumala kuulee. On hyvä, jos Jumala pyytää meitä rukoilemaan jonkun asian puolesta, sillä kun Jumala haluaa tehdä jotain, Hän ei voi toimia ilman rukousta. Jumala aloittaakin aina työnsä herättämällä esirukoilijoita.

Kannattaa myös muistaa, että kun Jumala pyytää meitä rukoilemaan jonkun asian puolesta, siihen sisältyy lupaus rukousvastauksesta.

Tässä lyhyesti joitakin asioita, jotka tekevät rukouselämästämme voitokkaan:

1. Oikea jumalakuva
2. Läheinen suhde Jeeseen
3. Hengessä rukoileminen
4. Jumalan tahdon mukainen elämä, jossa rukous on oikeassa asemassa
5. Anteeksiantaminen
6. Oikea nöyryys ja alistuminen Jumalan tahtoon kaikilla elämän alueilla
7. Täydellinen kuuliaisuus

Oikea jumalakuva

Väärä jumalakuva on yksi suomalaisuskovien suuri ongelma. Luulemme, että meidän tulee taivutella Jumalaa vastaamaan rukouksiimme. Jeesus kuitenkin vakuuttaa meille: *”Totisesti, totisesti minä sanon teille; jos te anotte jotakin Isältä, on hän sen teille antava minun nimessäni. Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni; anokaa niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen.”* (Joh.16:23-27)

Jo vanhassa testamentissa todetaan: *”Herra odottaa, että voisi olla teille armollinen.”* (Jes. 30:8) Jumala haluaa siunata ja auttaa meitä, Hän haluaa vastata rukouksiimme. Rukousvastausten saaminen on siis vain meistä kiinni.

Olen monesti huomannut, että uskovat eivät uskalla pyytää Jumalta suuria asioita, koska he eivät koe itseään arvollisiksi saamaan niitä Häneltä. Tällaisen ajattelun perusta on väärä. Kun lähestymme Jumalaa, meidän ei tarvitse, emmekä voikaan, vedota omiin ansioihimme. Kun tulimme uskoon, Jumala kätki meidät Kristukseen, eikä Hän nyt meitä katsoessaan näe mitään muuta kuin Kristuksen.

Kysyin pojaltani Peteltä, kun hän oli 4-vuotias: ”Miksi isi rakastaa sinua?” Pete vastasi ensin: ”En tiedä”, mutta vähän aikaa mietittyään hän sanoi: ”Koska minä olen sinun poikasi”.

Jumala rakastaa meitä, koska olemme Hänen lapsiaan. Kun lapsi pyytää vanhemmiltaan jotain, hän ei edes ajattele, onko hän arvollinen saamaan sen.

”Kun meillä siis on suuri ylimmäinen pappi, läpi taivasten kulkenut Jeesus, Jumalan Poika, niin pitäkäämme kiinni tunnustuksesta. Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan.” (Hepr. 4:14)

Jeesus jätti taivaan, tuli maan päälle, otti ihmiskunnan synnit päälleen ja kuoli meidän tähtemme. Miksi hän ei antaisi meille kaikkea muutakin, mitä tarvitsemme?

Rakkaus Jeesukseen

Raamatussa ei sanota, että meidän on rakastettava Kristusta. Siellä sanotaan: *”Me rakastamme, sillä Hän on ensin rakastanut meitä.”* (Joh. 4:19)

Kun rukousyhteys perustuu Kristukselta saatuun rakkauteen, se on elävää yhteyttä. Mitä enemmän me koemme, että Jeesus rakastaa meitä, sitä enemmän me rakastamme Häntä.

Meidän rakkautemme on siis vain vastarakkautta. Jos emme ymmärrä tätä, meidän on vaikea saada rukousvastauksia. Jumala tahtoo, että kaikki, mitä teemme Hänelle, tapahtuu rakkaudesta. Tämä ei kuitenkaan saa olla vaatimus, vaan ymmärrys siitä, että me rakastamme, koska Hän on ensin rakastanut meitä.

Elävä rukouselämä saa meidät aina rakastumaan Jeesukseen. Jos rukouselämäsi on sammunut, sinun tulee vain uudelleen virittää se ja huomaut, miten alat taas rakastaa Jeesusta entistä enemmän.

Jumalan tahdon mukainen rukouselämä

Meidän ei kuitenkaan tarvitse heittäytyä niin hengellisiksi, ettemme rukoilisi muiden kuin Pyhän Hengen vaikuttamien asioiden puolesta. On yhtä raamatullista rukoilla toisten uskovien rukousaiheiden puolesta. Myös se on Jumalan tahdon tekemistä.

”Minä kehotan siis ennen kaikkea anomaan, rukoilemaan, pitämään esirukouksia ja kiittämään kaikkien ihmisten puolesta, kuningasten ja kaiken esivallan puolesta, että saisimme viettää rauhallista ja hiljaista elämää kaikessa jumalisuudessa ja kunniallisuudessa. Sillä se on hyvää ja otollista Jumalalle, meidän Vapahtajallemme, joka tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.” (1 Tim. 2:1-4)

”Kantakaa toistenne kuormia, niin te täytätte Kristuksen lain.” (Gal. 6:2)

Meidän tehtävämme ei silti ole kantaa muiden kuormia omassa selässämme, vaan viedä ne Kristukselle.

Raamattu kehottaa meitä rukoilemaan Hengellä ja ymmärryksellä.

”Kuinka siis on? Minun on rukoiltava hengelläni, mutta minun on rukoiltava myöskin ymmärrykselläni; minun on veisattava kiitos- ta hengelläni, mutta minun on veisattava myöskin ymmärrykselläni.” (1 Kor. 14:15)

Ymmärryksellä rukoileminen ei ole ristiriidassa Hengessä rukoile- misen kanssa. Jeesus sanoi: *”Mutta tulee aika ja on jo, jolloin totiset rukoilijat rukoilevat Isää Hengessä ja totuudessa; sillä senkaltaisia ru- koilijoita myös Isä tahtoo. Jumala on Henki; ja jotka häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla Hengessä ja totuudessa.”* (Joh. 4:23)

Hengessä rukoileminen edellyttää myös Hengessä vaeltamista. Mei- dän elintasoyhteiskunnassamme ongelmana on se, ettemme välttämättä tarvitse Jumalaa. Tulemme toimeen Häntä ilmankin. Siksi monien vael- lus on sitä, että ei etsitä enää tosissaan Jumalan tahtoa vaan sallimusta. Etsitään sellaista elämäntapaa, jonka Jumala hyväksyy, mutta joka ei ole Jumalan ensisijainen tahto.

Jos todella etsimme elämässämme Jumalan tahtoa, koemme myös Hänen johdatustaan ja saamme rukousvastauksia.

Jeesus oli meille esikuva kaikessa ja Hänestä sanotaan: *”...ja hä- nen rukouksensa kuultiin Hänen jumalanpelkonsa tähden.”* (Hepr. 5:7) Jos emme elä “jumalanpelossa”, Jumalan Hengen vaikutuksessa ja py- hyydessä, meidän on mahdotonta rukoilla Hengessä.

Nöyryys

”Ja hän sanoi minulle: ”Älä pelkää, Daniel, sillä ensimmäisestä päi- västä asti, jona sinä taivutit sydämesi ymmärrykseen ja nöyryyteen Ju- malasi edessä, ovat sinun sanasi tulleet kuulluiksi; ja sinun sanojesi tähden minä olen tullut.” (Dan. 10:12)

Mitä on nöyryys? Se on Jumalaan turvaamista ja Häneen luottamista. Se on sitä, ettei luota itseensä, omaan vanhurskauteensa ja kykyihin- sä, vaan turvaa täydellisesti Jumalaan ja hänen armoonsa. Tämän Da- niel oli oppinut.

Miten Danielin nöyryys näkyi hänen rukouksessaan?

”Minun Jumalani, kallista korvasi ja kuule, avaa silmäsi ja katso

meidän hävitystämme ja sitä kaupunkia, joka on otettu sinun nimiisi; sillä me annamme rukouksiemme langeta sinun eteesi, emme omaan vanhurskauteemme, vaan sinun suureen armoosi luottaen.. Herra, kuule, Herra, anna anteeksi, Herra, huomaa ja tee tekosi itsesi tähden, älä viivyttelä, minun Jumalani; sillä sinun kaupunkisi ja sinun kansasi ovat sinun nimiisi otetut.” (Dan. 9:18)

Ajatelkaa kanaanilaista vaimoa, joka tuli pyytämään Jeesukselta apua tyttärelleen. Jeesus oli hänelle hyvin tyly, mutta hän sai avun, koska oli nöyrä.

”Mutta vaimo tuli ja kumarsi häntä ja sanoi: “Herra, auta minua.” Mutta hän vastasi ja sanoi: “Ei ole soveliaista ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.” Mutta vaimo sanoi: “Niin, Herra; mutta syöväthän penikatkin niitä muruja, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat.” Silloin Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: “Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, tapahtukoon sinulle, niin kuin tahdot.” Ja hänen tyttärensä oli siitä hetkestä terve.” (Matt. 15:25-28)

Jos odotamme Jumalalta jotain, mutta asetamme myös ehtoja, emme ole nöyriä.

Anteeksiantaminen

”Ja anna meille meidän velkamme anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme.” (Matt. 6:12)

Raamatun opetus on selvä: koska meille on annettu paljon anteeksi, meidänkin on annettava anteeksi. Jos sydämessämme on anteeksiantamaton asenne, emme voi saada rukousvastauksia.

3. Rukous - ikkuna Jumalan maailmaan

Voitokkaan rukouksen tärkeä avain on se, että rukoilija oppii näkemään Jumalan maailmaan ja elämään siellä. Tällaisen rukouksen edellytyksenä on, että ihminen todella elää elävässä suhteessa Jumalaan. Lihallinen ihminen voi elää myös täysin omassa tahdossaan, vaikka hän käyttäi-

sikin paljon aikaa rukoukseen. Tällainen ihminen ei kuitenkaan muutu eikä opi näkemään Jumalan maailmaan.

Jumala haluaa, että elämme jatkuvassa rakkaussuhteessa Häneen. Rukous ei ole tekniikkaa, eikä kaavoja, vaan elävä suhde Jumalaan. Se on keskustelua Jumalan kanssa. Vuorovaikutusta. Elämää Jumalan yhteydessä.

Ihminen, joka rukoilee paljon, oppii ensin Hengessä katselemaan Jumalan maailmaan. Rukous on ikäänkuin ikkuna Jumalan ulottuvuuksiin. Jonakin päivänä tulee sitten hetki, jolloin ikkuna muuttuu oveksi, josta ihminen astuu Jumalan maailmaan. Tällaiselle ihmiselle näkymättömät tulevat todellisemmiksi kuin näkyvät, ja Jumalan ihmeistä tulee luonnollisia asioita. Rukous ei ole enää hetkinen polvillaan, vaan siitä tulee elämäntapa.

Jumalan ihmeet

Jos oppisimme näkemään Jumalan maailmaan, voisimme tehdä niitä tekoja, joita Isä tekee. Silloin voimme täällä maan päällä tehdä asioita, joita Jeesus tekisi, jos Hän eläisi maan päällä. Voisimme puhua sanoja, joita Hän sanoisi.

”Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä; sillä minä menen Isän tykö, ja mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen, että Isä kirkastettaisiin Pojassa.” (Joh. 14:12)

Raamattu kertoo ihmisistä, joille näkymättömät olivat todellisempia kuin näkyvät. Se näkyvä maailma, jossa elämme, on luotu meille vain tätä aikaa varten. Jumalan maailma on jotakin vallan muuta.

”Uskon kautta me ymmärrämme, että maailma on rakennettu Jumalan sanalla niin, että se, mikä nähdään, ei ole syntynyt näkyväisestä.” (Hepr. 11:3) Jumalan maailma on jotain, mitä me emme voi näillä luonnollisilla silmillä koskaan nähdä.

Elisa oli yksi niistä Vanhan testamentin henkilöistä, joille näkymätön maailma oli todellisempaa kuin näkyvä. Hän eli Jumalan maailmassa. Siksi hän ikäänkuin eli olosuhteiden yläpuolella.

”Kun Jumalan miehen palvelija nousi aamulla varhain ja meni ulos, niin katso, sotajoukko, hevoset ja sotavaunut piirittivät kaupunkia. Ja

hänen palvelijansa sanoi hänelle: "Voi, herrani, mitä me nyt teemme?" Hän sanoi: "Älä pelkää, sillä niitä, jotka ovat meidän kanssamme, on enemmän kuin niitä, jotka ovat heidän kanssansa." Ja Elisa rukoili ja sanoi: "Herra, avaa hänen silmänsä, että hän näkisi." Ja Herra avasi palvelijan silmät, ja hän näki, ja katso: vuori oli täynnä tulisia hevosia ja tulisia vaunuja Elisan ympärillä." (2 Kun. 6:15)

Mitä enemmän keskustelemme rukouksessa Jumalan kanssa, sitä paremmin opimme tuntemaan Häntä. Huomaamme, että meille yliluonnolliset asiat ovat Jumalle luonnollisia. Ja mitä paremmin tunnemme Jumalan, sitä luonnollisemmiksi tulevat myös Jumalan yliluonnolliset ihmeet. Rukous siis avaa ovet Jumalan ihmeiden maailmaan.

"Niin Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: Poika ei voi itsestensä mitään tehdä, vaan ainoastaan sen, mikä hän näkee Isän tekevän; sillä mitä Isä tekee, sitä myös Poika samoin tekee." (Joh. 5:19)

Kaiken vaivan arvoinen

Mooseksesta sanotaan: *"Hän otti mieluummin kärsiäkseen vaivaa yhdessä Jumalan kansan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa, katsoen "Kristuksen pilkan" suuremmaksi rikkaudeksi kuin Egyptin aarteet; sillä hän käänsi katseensa palkintoa kohti. Uskon kautta hän jätti Egyptin pelkäämättä kuninkaan vihaa; sillä koska hän ikään kuin näki sen, joka on näkymätön, niin hän kesti." (Hepr. 11:25)*

Jos opimme näkemään Jumalan maailmaan, jaksamme taistella syntiä vastaan, koska tiedämme, mikä meitä taivaassa odottaa. Ymmärrämme, että iankaikkinen tulevaisuutemme on kaiken vaivan ja uhrauksien arvoinen ja että mikään asia maailmassa ei voi olla niin arvokasta, että sen takia kannattaisi menettää taivaspaikkansa.

Näky tulee rukoilemalla

On mielenkiintoista huomata, miten rukoileminen muuttaa omaa ajattelua ja käyttäytymistä. Kun alat rukoilla jonkun uskosta osattoman ihmisen puolesta, alat pian myös toimia asian hyväksi. Kun Jeesus halusi lähettää

opetuslapset viemään evankeliumia, Hän käski heitä ensin rukoilemaan elon Herraa, että Hän lähettäisi miehiä elonkorjuuseen (Matt. 9:39). Vasta kun opetuslapset olivat rukoilleet, Jeesus lähetti heidät.

Koska rukous muuttaa historiaa, olosuhteita ja meitä, Jumala ei voi useinkaan toimia ennen kuin alamme rukoilla. Ilman rukousta emme voi saada aitoa näkyä hukkuvasta maailmasta.

Näky, josta tässä puhun, tarkoittaa Jumalan antamaa taakkaa jostakin tietystä asiasta. Tällainen näky ei ole sama kuin unelma tai omassa päässämme syntynyt visio. Todellinen näky on jotain, jonka vain Jumala voi antaa.

Jos esimerkiksi päätät mennä keskustelemaan uskonasioista naapurisi kanssa, voikin käydä niin, että se ei kerta kaikkiaan onnistu. Et löydä oikeita sanoja, eikä naapurillasikaan tunnu olevan kiinnostusta asiaan. Mutta kun aloitat rukouksessa, Jumala muuttaa naapurisi sydämen ja järjestää luontevan tilaisuuden keskustella hänen kanssaan. Huomaat, miten Jumala antaa sinulle juuri ne oikeat sanat.

Ilman rukousta emme voi tehdä hengellistä työtä Jumalan tahtomalla tavalla. Jos rukous puuttuu, on kuin yrittäisimme soutaa yhdellä aivolla. Ei kannata edes kuvitella, että Jumala toimisi ilman rukousta.

Eräs saarnamies totesi, että Jumalalle mikään ei ole helpompaa kuin pitää saarnamies nöyränä. Tarvitsee vain olla hiljaa. Jos näet Jumala ei anna sanottavaa, ihmiselläkään ei ole mitään annettavaa. Puheita on kyllä helppo tehdä polvistumatta kertaakaan tai laittamatta käsiä ristiin. Mutta parhaimmillaankin tällaiset puheet ovat vain hyviä esitelmiä. Voit puhua vaikka kuinka viisaita asioita ja pitää hienoja teologisia esitelmiä, mutta ilman rukousta et voi saada sanomaa Jumalalta.

Rukoilija näkee selvemmin

Toisinaan joudumme kaikki tekemään päätöksiä, jotka ratkaisevat suuria asioita. Jos sinulla on lepo sydämessäsi ja olet tottunut rukoilemaan sellaisten aiheiden puolesta, joita Jumala on laskenut sydämellesi, et pelkää, ettei Jumala vastaisi sinun omiin tarpeisiisi. Silloinkin, kun emme pysty näkemään Jumalan johdatusta, voimme luottaa, että Hän johdattaa meitä, koska elämme rukoillen. Sanoohan Jumala Sanassaan:

”Minä johdatan heitä, kun he kulkevat rukoillen.” (Jes. 31:9).

Suurin osa Jumalan johdatuksesta on näkymätöntä. Rukoileva ihminen näkee asiat kuitenkin selvemmin kuin hän, joka ei ole tottunut viettämään aikaa rukouksessa. Rukous ei olekaan vain aika, jonka erotamme Jumalalle. Se on elämäntapa. Eräästä aikamme suurimmasta Jumalan miehestä, Smith Wigglesworthista, sanottiin, että hän ei koskaan rukoillut yli puolta tuntia yhtä mitta, mutta toisaalta hän ei koskaan elänyt yli puolta tuntia rukoilematta.

Isä meidän -rukous

On luonnollista, että uskoontulonsa jälkeen ihmisessä syntyy halu oppia rukoilemaan. Ihmisille on kuitenkin tyypillistä etsiä oikotietä. Uskon, että opetuslapsetkin ajattelivat hiukan näin, kun he pyysivät Jeesusta opettamaan heitä rukoilemaan. He olivat nähneet, kuinka Jeesus meni usein yksin rukoilemaan, ja miten Jumala vastasi hänen rukouksiinsa.

Tässä tilanteessa Jeesus opetti heille tunnetun Isä meidän -rukouksen.

”Ja kun rukoilette, niin älkää tyhjiä hokeko niin kuin pakanat, jotka luulevat, että heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan. Älkää siis olko heidän kaltaisiaan; sillä teidän Isänne kyllä tietää, mitä te tarvitsette, ennen kuin häneltä anottekaan. Rukoilkaa siis te näin: Isä meidän, joka olet taivaissa! Pyhitetty olkoon sinun nimesi; tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niin kuin taivaassa; anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme; ja anna meille meidän velkamme anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme; äläkä saata meitä kiusaukseen; vaan päästä meidät pahasta, [sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti. Amen].” (Matt. 6:7-13)

Isä meidän -rukouksella Jeesus ei niinkään halunnut opettaa opetuslapsilleen rukouksen tekniikkaa, vaan pikemminkin sen, mikälainen asenne rukouksessa tulisi olla.

Kun me lähestymme Jumalaa, lähestymme Taivaallista Isää, joka tahtoo antaa meille hyviä asioita samoin kuin maallinenkin isämme. Lapsi ei ano isältään mitään ansioihinsa vedoten, vaan yksinkertaisesti siksi, että on isänsä lapsi.

Isä meidän -rukous kuvaa myös sitä, miten Jumala haluaa pitää tarpeistamme huolta ja varjella meitä lankeamasta. Jumala haluaa, että eläisimme anteeksiannossa ja että elämämme päämäärä olisi kirkastaa Jumalaa maan päällä.

Isä meidän -rukous kertoo siis sen, mikä on Jumalan tahto meidän elämässämme. Kun tiedämme Jumalan tahdon, meidän on helppo myös rukoilla Jumalan mielen mukaisia rukouksia.

Kasvaaksemme rukoilijoina meidän tulee oppia tuntemaan Jumalaa ja hänen tahtoaan enemmän ja enemmän. Meidän on kasvettava hengellisesti kohti sitä, että meillä olisi Jumalan mieli ja että tahtomaailmamme yhä enemmän samaistuisi Jumalan tahtomaailmaan. Meidän on rakastettava Jeesusta niin paljon, että Hänen tahtonsa tulee meille tärkeämmäksi kuin oma tahtomme, ja että Jumalan kunnian kirkastamisesta tulee elämämme tärkein asia. Nämä vaatimukset saattavat kuulostaa suurilta, mutta jos haluat olla todellinen esirukoilija, sinun täytyy olla täysin Jumalalle antautunut.

Rukouksen sivuvaikutukset

Rukouksella ei muuteta eikä taivutella Jumalaa. Rukouksen tärkein merkitys ei myöskään ole se, että me taipuisimme tai muuttuisimme, vaikka se kylläkin usein on edellytyksenä rukousvastaukselle. Me rukoilemme siksi, että saisimme rukousvastauksia. Mutta niitä rukoillesa tapahtuu monia asioita. Nimitän niitä rukouksen sivuvaikutuksiksi:

Tällaisia ”sivuvaikutuksia” ovat:

- Kestävä rukous kasvattaa meitä kärsivällisyyteen.
- Jumalan edessä viipyminen opettaa meitä kuuntelemaan Jumalaa.
- Yhteinen rukous lisää yhteyttä ja yksimielisyyttä.
- Näky Jumalan valtakunnan työstä johtaa meidät ensin rukoilemaan sen puolesta ja sitten tekemään jotakin sen hyväksi.
- Rukousvastausten saanti kasvattaa uskoamme.
- Rukouksessa koettu Pyhän Hengen läheisyys saa meidät rakastumaan Jeesukseen yhä enemmän.

- Rukoileva ihminen saa kokea vaeltavansa Jumalan johdatuksessa, mutta ennen kaikkea hän voi luottaa vaeltavansa Jumalan johdatuksessa. Suurin osa Jumalan johdatuksesta on näet sellaista, jota emme näe.
- Raamattu lupaa, että kun rukoilemme toistemme sairauksien puolesta, me itse parannumme.
- Esirukous saa meidät rakastamaan sitä, jonka puolesta rukoilemme.

4. Raamatun esirukoilijoita

Kun Jumala kutsuu jotakuta ihmistä esirukoilijaksi, Hän pyytää tältä hyvin paljon. Esirukoilija ei voi elää vain itselleen, vaan hänen täytyy antautua kirkastamaan yksin Jumalaa ja Hänen kunniaansa. Et voi myöskään olla esirukoilija sanan varsinaisessa merkityksessä, ellet ole antautunut kuuliaisuuteen Jumalalle.

Raamatussa on monia hyviä esimerkkejä esirukoilijoista, jotka rukoilivat Jumalan mielen mukaisia rukouksia. Jeesus kuitenkin oli ja ehdottomasti on Raamatun suurin esirukoilija.

Seuraavassa muutamia muita esirukoilijoita:

Mooses on hyvä esimerkki siitä, miten todellinen esirukous on nimenomaan Jumalan asioiden hoitoa.

Israelin kansa oli tehnyt syntiä rakentaessaan itselleen kultaisen vasikan epäjumalakseen, kun Mooses viipyi vuorella. Silloin Jumala suuttui ja päätti tuhota Israelin.

”Silloin Herra sanoi Moosekselle: ”Mene, astu alas, sillä sinun kansasi, jonka johdatit Egyptin maasta, on turmion tehnyt. Pian he poikkesivat siltä tieltä, jota minä käskin heidän kulkea; he tekivät itselleen valetun vasikan. Sitä he ovat kumartaneet, ja sille he ovat uhranneet ja sanoneet: ‘Tämä on sinun jumalasi, Israel, se, joka on johdattanut sinut Egyptin maasta.’” Ja Herra sanoi vielä Moosekselle: ”Minä näen, että tämä kansa on niskurikansa. Anna minun olla, että vihani leimah-taisi heitä vastaan, hukuttaakseni heidät; mutta sinusta minä teen suuren kansan.” (2 Moos. 32:7-10)

Moni olisi todennäköisesti tässä vaiheessa innostunut ja ottanut tarjouksen vastaan, mutta ei Mooses. Sen sijaan hän vastasi Jumalalle: *“Herra, miksi sinun vihasi syttyy omaa kansaasi vastaan, jonka olet vienyt pois Egyptin maasta suurella voimalla ja väkevällä kädellä? Miksi egyptiläiset saisivat sanoa: ‘Heidän onnettomuudekseen hän vei heidät pois, tappaaksensa heidät vuorilla ja hävittääkseen heidät maan päältä?’ Käänny vihasi hehkusta ja kadu sitä turmiota, jonka aiot tuottaa kansallesi. Muista palvelijoitasi Aabrahamia, Iisakia ja Israelia, joille olet itse kauttasi vannonut ja sanonut: ‘Minä teen teidän jälkeläistenne luvun paljoksi kuin taivaan tähdet; ja koko tämän maan, josta olen puhunut, minä annan teidän jälkeläisillenne, ja he saavat sen ikuisiksi perinnöksi.’” Niin Herra katui sitä turmiota, jonka hän oli uhannut tuottaa kansallensa.”* (2 Moos. 32:11-14)

Mooses ei ollut kiinnostunut omasta kunniastaan. Jumalan kunnia oli hänelle kaiken muun yläpuolella.

Elia kuvaa parhaiten periksiantamatonta esirukoilijaa.

“Elias oli ihminen, yhtä vajavainen kuin mekin, ja hän rukoili ruokoilemalla, ettei sataisi; eikä satanut maan päällä kolmeen vuoteen ja kuuteen kuukauteen. Ja hän rukoili uudestaan, ja taivas antoi sateen, ja maa kasvoi hedelmänsä.” (Jaak. 5:17)

Jumala oli ilmoittanut Elialle kuivuudesta. Ja vaikka vanha testamenti ei kerrokaan tarkemmin miten kuivuus tuli, niin tämän raamatunpaikan mukaan se tuli Elian rukousten kautta. Myöhemmin Elialle tuli sana sateen tulosta. (1 Kun. 18:1)

“Pitkän ajan kuluttua, kolmantena vuotena, tuli Elialle tämä Herraan sana: ‘Mene näyttäytyä Ahabile, niin minä annan sateen maan päälle.’” (Jaak. 5:17-18)

Ei siis ollut kulunut vielä kolmeakaan vuotta kuivuuden alkamisesta, kun Elialle tuli edellä oleva sana Herralta. Tästä ilmoituksesta sateen alkamiseen kului vielä yli puoli vuotta. Jumala ei aina toimi meidän ajattelemaillamme aikataululla. Joten, vaikka emme vielä näkisikään Jumalan lupausten toteutuvan, on tärkeää, että jatkamme rukousta Hengen johdatuksessa siihen asti, että saamme rukousvastauksen.

Samuel oli paitsi eräs Raamatun suurimmista profeteoista, myös yksi

suurimmista esirukoilijoista. Samalla hän on esimerkki siitä, että Jumala ei vastaa kaikkiin rukouksiimme aivan niin kuin itse toivoisimme, vaikka kuinka rukoilisimme.

Samuel voiteli Israelin ensimmäiseksi kuninkaaksi Saulin. Saul oli Jumalan valitsema kuningas, ja hän oli alusta asti Samuelille rakas henkilö. Samuel rukoili lakkaamatta Saulin puolesta vieläpä senkin jälkeen, kun Saul oli jo luopunut kuuliaisuudesta Jumalalle, ja Jumala oli hylännyt hänet.

”Ja Herra sanoi Samuelille: ”Kuinka kauan sinä suret Saulia? Minähän olen hyljännyt hänet, niin ettei hän enää saa olla Israelin kuninkaana.” (1 Sam. 16:1) Me emme aina saa sellaisia rukousvastauksia kuin haluaisimme.

Daavidin rukouselämästä voimme oppia paljon. Raamattu sanoo Daavidista, että hän oli Jumalan mielen mukainen mies. Daavid ei ollut sitä siksi, että hän olisi ollut täydellinen. Tärkeintä oli, että Daavid oli Jumalan edessä rehellinen koko sydämestään, rakasti Jumalaa ja vietti paljon aikaa rukouksessa.

”Illoin, aamuin ja keskipäivällä minä valitan ja huokaan, ja hän kuulee minun ääneni.” (Ps 55:18)

Meillä kaikilla ei välttämättä ole mahdollisuutta rukoilla kolmasti päivässä (myös Daniel rukoili kolmasti päivässä), mutta jos olisi, olen varma, että saisimme kokea jatkuvaa Jumalan johdatusta. Rukousten kuuleminen ei tosin riipu siitä, kuinka paljon me rukoilemme, vaan siitä, että rukoilemme tarpeeksi säilyttääksemme jatkuvan elävän yhteyden Jumalaan.

Daavid eli nöyrällä ja murtuneella mielellä Jumalan edessä ja kysyi aina neuvoa Jumalalta. Daavid oli oivaltanut murtuneen sydämen voiman rukouksessa.

Hiskia oli yksi ehyimmin Jumalalle antautuneista Israelin kuninkaista. Myös Hiskialle oli ominaista kysyä Jumalalta neuvoa valtakunnan hallinnassa. Hiskia myös luotti Jumalan vastaavan hänen rukouksiinsa, koska hän etsi Jumalan tahtoa vilpittömällä mielellä kaikilla elämänsä alueilla. Hiskian aikana Juudalla ei ollut edes kunnollista armeijaa, mutta Jumala piti sodissakin huolen Israelista.

Kerran profeetta Jesaja tuli Hiskian luo. ”Niihin aikoihin Hiskia sairastui ja oli kuolemaisillansa; ja profeetta Jesaja, Aamoksen poika, tuli hänen tykönsä ja sanoi hänelle: ”Näin sanoo Herra: Toimita talosi; sillä sinä kuolet etkä enää parane.” Niin hän käänsi kasvonsa seinään päin ja rukoi Herraa sanoen: ”Oi Herra, muista, kuinka minä olen vaeltanut sinun edessäsi uskollisesti ja ehyellä sydämellä ja tehnyt sitä, mikä on hyvää sinun silmissäsi!” Ja Hiskia itki katkerasti. Mutta Jesaja ei ollut vielä lähtenyt keskimmäiseltä esipihalta, kun hänelle tuli tämä Herran sana: ”Palaja takaisin ja sano Hiskialle, minun kansani ruhtinaalle: ‘Näin sanoo Herra, sinun isäsi Daavidin Jumala: Minä olen kuullut sinun rukouksesi, olen nähnyt sinun kyyneleesi. Katso, minä parannan sinut: jo kolmantena päivänä sinä menet Herran temppeliin. Ja minä lisään sinulle ikää viisitoista vuotta. Ja minä pelastan sinut ja tämän kaupungin Assurin kuninkaan käsistä. Minä varjelen tätä kaupunkia itseni tähden ja palvelijani Daavidin tähden.’” (2 Kun. 20:1-6)

Joku voisi sanoa, ettei Jumala olisi ottanut Hiskiaa pois, hän vain koetteli tätä. Itse koen tämän tapahtuman kuvaavan hyvin sitä, kuinka rukouksella voidaan muuttaa jopa Jumalan suunnitelmia. Jumala voi vastata hänelle otollisen ihmisen rukoukseen, vaikka se ei välttämättä olisikaan tälle parasta, eikä Jumalan ensisijainen suunnitelma.

Saattaa olla, että Hiskian iän jatkaminen 15 vuodella ei sittenkään ollut hyväksi. Hiskialle mm. syntyi tänä aikana Manasse, josta myöhemmin tuli Juudalle kaikkien aikojen jumalattomin kuningas. Raamatussa kerrotaan, kuinka Manassen syntien tähden suuri onnettomuus tuli kohtaamaan Jerusalemiä. (2 Kun. 21:11-12.)

Jumala ei aina vastaa meidän rukouksiimme niin kuin me haluaisimme, koska hän tietää, mikä on meille parasta.

Danielin koko elämää leimasi rukous. Mutta myös Daniel epäili joskus, kuuleko Jumala hänen rukouksensa.

”Ja hän sanoi minulle: ”Daniel, sinä otollinen mies, ota vaari niistä sanoista, jotka minä sinulle puhun, ja nouse seisomaan, sillä minut on nyt lähetetty sinun tykösi.” Ja hänen puhuessaan minulle tämän sanan minä nousin vavisten. Ja hän sanoi minulle: ”Älä pelkää Daniel, sillä ensimmäisestä päivästä, jona sinä taivutit sydämesi ymmärrykseen ja nöyryyteen Jumalasi edessä, ovat sinun sanasi tulleet kuulluiksi; ja si-

nun sanojesi tähden minä olen tullut.” (Dan 10:11-12)

Tässä on esimerkki siitä, kuinka Danielin muuttuminen sai aikaan sen, että taivaassa alettiin reagoida hänen rukouksiinsa. Oikea nöyryys antaa rukoukselle uudenlaisen ulottuvuuden.

Näky

Raamattu ei mainitse kertaakaan sanaa ”näky” siinä merkityksessä kuin nyt käsittelen sitä. Raamatussa näky tarkoittaa aina ilmestystä, profetiaa. Tänä päivänä käytämme näkyä ilmauksena, joka tarkoittaa monia eri asioita, varsinkin englanninkielisenä käsitteenä ”visio”.

Raamatussa puhutaan kyllä ihmisistä, jotka Jumalan antama näky on saanut vallata. Millainen sitten on Jumalan antama näky?

Näky voi olla Jumalan antama visio jostakin, jonka haluamme toteuttaa. Se on Jumalan antama päämäärä, joka syntyy uskon kautta. Näky on myös Jumalan vaikuttama usko siihen, että jotain tapahtuu.

Usein näky on vain sitä, että Jumala on avannut ihmisen silmät näkemään jonkin asian tärkeäksi. Se alkaa usein pienestä, yleensä rukouksessa saadusta, tavalla tai toisella epäselvästä ilmestyksestä tai kokemuksesta. Joskus rukouksessa silmien eteen vain piirtyy unelma, jonka Jumala vaikuttaa, ja josta pikkuhiljaa tulee suorastaan pakkomielle. Toisella kertaa Jumala voi antaa voimakkaankin ilmestyksen jostain asiasta. Joillakin ihmisillä on esimerkiksi jo pienestä lähtien ollut näky siitä, että Jumala lähettää heidät lähetyksentälle.

Näky vaikuttaa tahtomista

Kun Jumala antaa meille näyn, Hän myös vaikuttaa meissä tahtomista ja tekemistä sen suhteen. Jumala ei käske meitä lähtemään jonnekin, minne emme missään tapauksessa halua mennä, jollei Hän ensin muuta meidän omia ajatuksiamme ja/tai pelkojamme.

Olen usein puhunut rukouksesta ja sen tärkeydestä. Useimmiten juuri rukouksessa Jumala pääsee puhumaan meille, ja siksi myös näky

syntyy rukouksessa. Kun etsit Jumalaa, hän vastaa etsintääsi, ja vastauksena on usein näky.

Aabraham, silloin vielä Abram, oli ihminen, joka etsi Jumalaa. Jumala antoi hänelle näyn maasta, jonka Hän tulee osoittamaan Aabrahamille, ja suuresta kansasta, joka syntyy Aabrahamin siemenestä. Tämän näyn kantamana Aabraham lähti maastaan, suvustaan ja isänsä kodista kohti tuntematonta.

Usko ja näky

Heprealaiskirjeen 11. lukua sanotaan usein uskon luvuksi, mutta yhtä hyvin sitä voisi sanoa näyn luvuksi. Se kertoo ihmisistä, joilla oli näky Jumalalta ja jotka pyrkivät kohti tuota näkyä.

Usko ja näky ovatkin kuin siamilaiset kaksoset. Näky synnyttää uskon. Kun kuulet Jumalan äänen tai näet Hengessä Jumalan toimivan, sinussa syntyy usko.

Vain ihminen, jolla on näky, voi saavuttaa Jumalan antaman päämäärän ja kestää loppuun asti. Jumalan tapa toimia meidän elämässämme on piirtää ajatusmaailmamme kuva tavoitteesta, johon Hän haluaa meidät johdattaa. Joskus se voi tarkoittaa sitä, että Jumalan pitää ensin muuttaa meidän tahtomaailmamme.

”Sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi.” (Fil. 2:13)

Englanninkielisessä Raamatussa asia on sanottu mielenkiintoisella tavalla: *”For it is God which worketh in you both to will and to do of his good pleasure.”* *”Jumala on se, joka vaikuttaa meissä sekä tahtomisen että sen, että Hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi meissä.”*

Ilman näkyä työmme on helposti vain toimintaa toiminnan vuoksi, ja vastoinkäymisten tultua annamme helposti periksi.

Aabrahamin näky

Aabrahamilla oli näky Luvatusta maasta. Ei Aabrahaminkaan näky ollut selvä, kun hän lähti Kaldean Uurista Harraniin, mutta silti hän lähti liikkeelle. Hän oli valmis toteuttamaan näkyä, jonka hän Jumalalta, vaikka ei tiennytkään, minne sen seuraaminen hänet johtaisi.

Abraham vaelsi vuosia Jumalan yhteydessä. Hän kasvoi Jumalan tuntemisessa ja oppi yhä enemmän Herrasta ja hänen johduksestaan. Vähä vähältä Jumala pystyi avaamaan yhä enemmän hänen silmiään. Aabrahamin hengellinen näkökyky parani samassa suhteessa, kuin hän kasvoi hengellisesti, ja tämän hengellisen kasvun myötä Jumala puolestaan pystyi antamaan Aabrahamille aina suurempia näkyjä.

Jumala ei voi antaa meille enempää, kuin me pystymme näkemään. Siksi meidän on lähdettävä hyvin nöyrinä liikkeelle pienistä asioista. Mitä kauemmin vaellat Jumalan yhteydessä, sitä enemmän Hän voi avata sinulle näkyä tehtävästäsi, Jumalan maailmasta, Jumalan mahdollisuuksista, tulevista asioista jne.

Kun Aabraham oli vuosia vaeltanut Jumalan yhteydessä, Jumala vei hänet korkealle vuorelle ja näytti Luvatun maan, jota kohti Aabraham oli koko ikänsä vaeltanut tietämättä mihin Jumala häntä johdattaa.

”Ja Herra sanoi Abramille, sen jälkeen kuin Loot oli hänestä eronnut: ”Nosta silmäsi ja katso siitä paikasta, missä olet, pohjoiseen, etelään, itään ja länteen. Sillä kaiken maan, jonka näet, minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi ikuisiksi ajoiksi.” (1 Moos. 13:14-15).

Todennäköisesti Aabrahamin näky oli hänen aikalaistensa silmissä täysin utopistinen. Kaanaan maassa asuivat mm. amorilaiset, suuri ja voimakas kansa. Ei ollut yksinkertaista mennä sinne asumaan. Vähän myöhemmin voimme kuitenkin nähdä, kuinka Jumala taas kirkasti asiaa Aabrahamille.

”Ja Herra sanoi Abramille: ”Niin tiedä totisesti, että sinun jälkeläisesi tulevat elämään muukalaisina maassa, joka ei ole heidän omansa, ja heidän on niitä palveleminen, ja ne sortavat heitä neljäsataa vuotta. Mutta myös sen kansan, jota he palvelevat, minä tuomitsen; ja sitten he pääsevät lähtemään, mukanaan paljon tavaraa. Mutta sinä saat mennä isiesi tykö rauhassa, ja sinut haudataan päästyäsi korkeaan ikään. Ja neljännessä polvessa sinun jälkeläisesi palaavat tänne takaisin; sillä amorilaisten syntivelka ei ole vielä täysi.” (1 Moos. 15:13-16)

Tässä vaiheessa moni olisi sanonut: ”Voi, ei!” Aabraham oli jo vuosikymmeniä vaeltanut kohti maata, jonka Jumala oli luvannut antaa hänelle. Hänen oma uskonsakin oli välillä ollut kovalla koetuksella, ja

voimme vain kuvitella, kuinka paljon vuosien vaellus koetteli Aabrahamin seuralaisten, palvelijoiden ja vaimon uskoa. Nyt Jumala sitten sanoi hänelle: ”En minä tätä maata sinulle anna vaan jälkeläisillesi.”

Aabraham ei kuitenkaan koskaan kyseenalaistanut sitä, mitä Jumala puhui hänelle. Kun näky alkoi sammua, hän meni aina uudelleen ja uudelleen Jumalan eteen.

Pidä näystä kiinni

Kuten Aabraham teki, niin meidänkin on tehtävä. Aina, kun näky alkaa sammua, meidän on mentävä uudelleen Jumalan eteen. Kun sinulla on näky Jumalalta, yksikään ihminen tai henkivalta ei voi estää sen toteutumista. Pidä siis näystäsi kiinni ja jos tunnet kadottavasi sen, etsi Jumalaa ja Hänen tahtoaan yhä uudelleen ja uudelleen.

Beduiineilla on sanonta: ”Koirat haukkuvat, mutta karavaani kulkee.” Se kuvaa hyvin tilannetta, jossa kuljet kohti näyn toteutumista elämässäsi. On vain yksi ihminen maailmassa, joka voi estää näkysi toteutumisen, ja se olet sinä itse.

Jumala voi antaa sinulle näyn vain, jos vietät aikaa Hänen kanssaan ja vaellat Hänen yhteydessään.

Tänä päivänä koen, että Jumala haluaa antaa meille näyn yliluonnollisesta Jumalasta ja Hänen mahdollisuuksistaan. Hän ei halua, että teemme Hänen työtään omassa voimassamme.

Danielin ystäväillä oli näky Jumalan mahdollisuuksista. Nebukadnessar oli rakentanut valtavan kuvapatsaan ja julisti, että jokainen, joka ei kumartanut tätä kuvapatsasta, joutui tuliseen pätsiin.

”Nyt, jos te siinä silmänräpäyksessä, kun kuulette torvien, huilujen, kitarain, harppujen, psalttarien, säkkipillien ja kaikkinaisten muiden soittimien äänen, olette valmiit lankeamaan maahan ja kumartaen rukoilemaan kuvapatsasta, jonka minä olen teettänyt, niin hyvä! Mutta ellette kumarra, niin teidät heti paikalla heitetään tuliseen pätsiin; ja kuka on se jumala, joka pelastaa teidät minun kädestäni?” Sadrak, Meesak ja Abednego vastasivat ja sanoivat kuninkaalle: ”Nebukadnessar! Ei ole tarpeellista meidän vastata sinulle tähän sanaakaan. Jos niin käy, voi meidän Jumalamme kyllä pelastaa meidät tulisesta pätsis-

tä, ja hän pelastaa myös sinun kädestäsi, kuningas. Ja vaikka ei pelastaisikaan, niin tiedä se, kuningas, että me emme palvele sinun jumaliasi emmekä kumartaen rukoile kultaista kuvapatsasta, jonka sinä olet pystyttänyt.” (Dan. 3:15-18)

Me voimme ajatella, ”olivatpa he rohkeita”. Mistä heille oli tullut tämä luja luottamus siihen, että Jumala voi pelastaa heidät? Yksinkertaisesti siitä, että he olivat jo pitkään vaeltaneet Jumalan yhteydessä ja olivat oppineet tuntemaan Jumalan. He tiesivät, että heidän Jumalansa on ihmeiden Jumala, jolle kaikki on mahdollista. Ja koska he olivat vaeltaneet Jumalan yhteydessä, he olivat myös tottuneet näkemään ihmeitä. Se oli kasvattanut heidän uskoaan ja näkyään Jumalan mahdollisuuksista, näkyä yliluonnollisesta Jumalasta.

Jos sinä vaellat Jumalan yhteydessä, tulet kokemaan saman.

Näyn jälkeen kutsu

Ulkopuolisen on vaikeaa ymmärtää ihmistä, jolla on näky. Esim. Mooses tiesi jo hyvin varhaisessa vaiheessa, että Jumala halusi hänen kauttaan vapauttaa israelilaiset, mutta israelilaiset eivät ymmärtäneet häntä.

”Ja hän luuli veljiensä ymmärtävän, että Jumala hänen kätensä kautta oli antava heille pelastuksen; mutta he eivät sitä ymmärtäneet.” (Ap.t. 7:25)

Jumala puhuu omalla tavallaan meille jokaiselle. Moosekselle Jumala puhui palavasta pensaasta. Joosefille Jumala puhui unien kautta jne.

Silloin, kun Jumala kutsuu ihmistä valtakuntansa työhön, Hän on jo valmistanut tämän siihen. Kutsu ei kuitenkaan ole sama kuin näky. Näky on ensin, sitä seuraa koulutus, ja vasta sen jälkeen Jumala kutsuu.

Oli sinun kutsumuksesi mikä tahansa, Jumala haluaa antaa sinulle näyn siitä. Ilman näkyä olet kuin ilmaan hosuva nyrkkeilijä.

Näky yliluonnollisesta Jumalasta

Usein ihmetellään, että miksi teemme niin paljon ja saamme niin vähän aikaiseksi. Siihen ei ole vain yhtä vastausta, mutta yleisin syy on se, että työtä tehdään ilman Jumalan antamaa näkyä vain ihmisviisauden ja ihmisen suunnitelmien varassa. Väitän, että Suomessa on monta pappia ja saarnaajaa, joilla ei ole koskaan ollut todellista näkyä Jumalan val-

takunnan työstä. Kuitenkaan ilman Jumalan antamaa näkyä ja voitellua lahjakkainkaan ihminen ei voi saada aikaan suuria tuloksia – ei ainakaan Jumalan näkökulmasta.

Kun meillä on näky Jumalan mahdollisuuksista ja näky yliluonnollisesta Jumalasta, emme pelkää lähteä tuntemattomaan. Se, että lähdemme toteuttamaan Jumalan antamaa näkyä, on aina askel tyhjän päälle, mutta juuri sitä uskonelämä on.

Nyt on aika jättää turvallinen tie ja mennä sinne, minne Hengen tuuli vie. Tosin se, mitä me yleensä tarkoitamme turvallisella, on eri asia, mitä usko sillä tarkoittaa. Ei näet ole olemassa turvallisempaa paikkaa maailmassa kuin Jumalan tahto ja siinä eläminen.

Näky kärsivästä maailmasta

Jerikon tien kulkija on hyvä esimerkki ihmisestä, jolla oli näky. Näky, jota Jumala arvosti. Hänellä oli näky kärsivästä ihmisestä.

”Ja katso, eräs lainoppinut nousi ja kysyi kiusaten häntä: ”Opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?” Niin hän sanoi hänelle: ”Mitä laissa on kirjoitettuna? Kuinkas luet?” Hän vastasi ja sanoi: ”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi ja kaikesta mielestäsi, ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” Hän sanoi hänelle: ”Oikein vastasit; tee se, niin sinä saat elää.”

Mutta hän tahtoi näyttää olevansa vanhurskas ja sanoi Jeesukselle: ”Kuka sitten on minun lähimmäiseni?” Jeesus vastasi ja sanoi: ”Eräs mies vaelsi Jerusalemissa alas Jerikoon ja joutui ryövärien käsiin, jotka riisuivat hänet alasti ja löivät haavoille ja menivät pois jättäen hänet puolikuolleeksi.

Niin vaelsi sattumalta eräs pappi sitä tietä ja näki hänet ja meni ohitse. Samoin leeviläinenkin: kun hän tuli sille paikalle ja näki hänet, meni hän ohitse. Mutta kun eräs samarialainen, joka matkusti sitä tietä, tuli hänen kohdalleen ja näki hänet, niin hän armahti häntä.

Ja hän meni hänen luokseen ja sitoi hänen haavansa ja vuodatti niihin öljyä ja viiniä, pani hänet juhtansa selkään ja vei hänet majataloon ja hoiti häntä. Ja seuraavana aamuna hän otti esiin kaksi denaria ja antoi majatalon isännälle ja sanoi: ‘Hoida häntä, ja mitä sinulta lisää

kuluu, sen minä palatessani sinulle maksan.'

Kuka näistä kolmesta sinun mielestäsi osoitti olevansa sen lähimmäinen, joka oli joutunut ryövärien käsiin?" Hän sanoi: "Se, joka osoitti hänelle laupeutta." Niin Jeesus sanoi hänelle: "Mene ja tee sinä samoin." (Luuk. 10:25-37)

Et voi antaa sitä, mitä sinulla ei ole

Me tuomitsemme hyvin helposti papin ja leeviläisen kelvottomiksi ihmisiksi, koska he eivät auttaneet kärsivää. Mutta kun ajattelemme tarkemmin, voimme helposti asettaa itsemme heidän paikalleen.

Kuvittele tilannetta, jossa tulet auto-onnettomuuspaikalle. Näet siellä vakavasti loukkaantuneita ihmisiä. Sinut valtaa epätoivo, et osaa auttaa ketään, koska et ole käynyt ensiapukurssia eikä sinulla ole alan koulutusta. On myöhäistä lähteä ensiapukoulutukseen ja ostamaan ensiaputarvikkeita. Niinpä jatkat matkaasi eteenpäin ja toivot, että joku toinen, osaavampi, pysähtyy ja auttaa.

Kukaan meistä ei voi antaa sellaista, jota meillä ei ole. Kun Jumala antaa sinulle näyn kärsivästä maailmasta, Hän osoittaa sinulle myös tehtävän ja työkalut, joilla voit auttaa. Jotkut, joilla on näky kärsivistä ihmisistä, tämä näky vie sairaanhoitokouluun, lääketieteelliseen tai sosiaalialalle. Myöhemmin heillä on ammattitaito mennä vaikka lähetyskentälle auttamaan hädässä olevia ihmisiä.

Todellisuudessa suljemme kuitenkin usein silmämme kärsiviltä ihmisiltä milloin minkäkin syyn takia; yleensä ehkä siksi, ettemme osaa emmekä pysty auttamaan.

Useimmiten tämän päivän Jerikon tien kulkijat eivät ole tienvarressa haavoitettuna makaavia vaan niitä ihmisiä, joiden kanssa olemme päivittäin tekemisissä. Siis aivan tavallisia ihmisiä, joita sielunvihollinen on saanut petettyä. Joskus vain kuulemme uutisen: ”Se sinun työtoverisi meni muuten junan eteen.” ”Ai, mikäs sille tuli, sillähän oli aina asiat niin hyvin.”

Meistä uskovista on usein tullut kovia, tunteettomia ja rakkaudettomia lähimmäisiämme kohtaan emmekä edes huomaa sitä. Ei tämän kertomuksen pappikaan ymmärtänyt omaa kovuuttaan. Hän ei ollut varautunut tällaiseen tilanteeseen. Ei ollut leeviläinenkään. Kummallakaan

heistä ei ollut näkyä kärsivästä ihmisestä – todennäköisesti heille ei ollut koskaan tullut edes mieleen mennä Punaisen Ristin ensiapukurssille tai hankkia ”autoonsa” ensiapupakkausta. Jos heillä oli rahaa, he eivät olleet varautuneet antamaan sitä syntisten ”epäonnistuneiden” auttamiseen.

Näky Jumalan johdatuksesta

Samarialainen oli aivan ilmeisesti ottanut huomioon, että tämänkaltaisen tilanne saattaa tulla eteen – ennen kaikkea hänen sydämensä oli valmis auttamaan. Hän ei ollut kulkenut tietä sattumalta, kun taas papista sanotaan, että hän kulki tietä sattumalta ja leeviläisestä samoin, mutta samarialaisen kohdalla sanotaan ”mutta kun...”

Minulle samarialainen on vertauskuva Hengen johdatuksessa kulkevasta kristitystä; ihmisestä, jolla on Jumalan antama näky kärsivästä maailmasta. Jumala etsii niitä ihmisiä, jotka ovat valmiit kulkemaan Hänen kanssaan, Hänen seurassaan ja johdatuksessaan, sillä kautta aikojen Jumala on etsinyt niitä ihmisiä, jotka elävät Häntä lähellä.

”Maan uskollisia minun silmäni etsivät, että he asuisivat minua lähellä.” (Ps. 101:6)

Raamatussa mainitaan vain muutamia ihmisiä, joista erityisesti todetaan, että he elivät Jumalan yhteydessä.

”Ja Hanok vaelsi Metusalahin syntymän jälkeen Jumalan yhteydessä kolmesataa vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä.” Niin oli Hanokin koko elinaika kolmesataa kuusikymmentä viisi vuotta. ”Ja kun Hanok oli vaeltanut Jumalan yhteydessä, ei häntä enää ollut, sillä Jumala oli ottanut hänet pois.” (1 Moos. 5:22-24) Kun eräessä koulussa puhuttiin tästä asiasta, opettaja kysyi luokalta, mihin Hanok katosi. Eräs pikkutyttö vastasi siihen: ”Kun Hanok oli vaeltanut jo monta vuotta täällä maan päällä Jumalan kanssa, kerran Jumala sanoin hänelle: mennään välillä meille.”

”Sillä kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ovat Jumalan lapsia.” (Room. 8:14)

Vaikka Jumala puhuukin meille, emme valitettavasti läheskään aina kuuntele Hänen ääntään eikä Jumala johdata meitä väkisin. Kaikki Jumalan lapset eivät siis anna Jumalan johdattaa itseään. Siksi meidän

tulee saada myös näky Jumalan johdatuksesta. Se tarkoittaa, että turvaamme Jumalaan joka päivä kaikissa asioissamme.

”Turvaa Herraan kaikesta sydäimestäsi äläkä nojautu omaan ymmärrykseesi.” (San. 3:5)

Näky Jumalan tahdosta

Pidämme usein Lootia penseän uskovan vertauskuvana. 1 Moos. 13. luvussa kerrotaan siitä, kuinka Aabraham ja Loot olivat rikastuneet niin, etteivät voineet enää asua yhdessä, sillä heidän karjalaumansa olivat tulleet liian suuriksi. Niin he päättivät erota.

”Silloin Abram sanoi Lootille: ”Älköön olko riitaa meidän välillämme, minun ja sinun, älköönkä minun paimenteni ja sinun paimentesi välillä, sillä olemmehan veljeksiä. Eikö koko maa ole avoinna edessäsi? Eroa minusta. Jos sinä menet vasemmalle, niin minä menen oikealle, tahi jos sinä menet oikealle, niin minä menen vasemmalle.” Ja Loot nosti silmänsä ja näki koko Jordanin lakeuden olevan runsasvetistä seutua; ennen kuin Herra hävitti Sodomaa ja Gomorran, oli se Soopariin saakka niin kuin Herran puutarha, niin kuin Egyptin maa. Niin Loot valitsi itselleen koko Jordanin lakeuden ja siirtyi itään päin, ja he erkanivat toisistaan. Abram asettui Kanaanin maahan, Loot asettui lakeuden kaupunkeihin ja siirtyi siirtymistään teltoineen Sodomaan asti. Mutta Sodomaa kansa oli kovin paha ja syntistä Herran edessä.”

(1 Moos. 13:8-13)

Voimme nähdä, kuinka Loot pikkuhiljaa ikään kuin huomaamattaan siirtyi kohti Sodomaa, kunnes hän muutti sinne asumaan. Jakeessa 18 kerrotaan, kuinka Aabraham puolestaan siirtyi siirtymistään, kunnes tuli paikkaan, johon rakensi Herralle temppelin.

Loot sopii hyvin penseän uskovan vertauskuvaksi. Hän oli menettänyt näkökyvyn Jumalan maailmaan, näyn Jumalasta. Hän ei ollut tottunut kysymään Jumalan johdatusta.

Kuinka moni meistä on kokenut joskus iloa Jumalan yhteydessä, mutta pikkuhiljaa loitontunut Hänestä, kun erilaiset asiat maailmassa ovat vetäneet puoleensa? Olemme vähitellen siirtyneet kohti Sodomaa – ja samalla huomaamattamme menettäneet näyn, ilon ja todellisen yhtey-

den Jumalaan. Useimmiten tätä näyn ja yhteyden menetystä on kuitenkin edeltänyt jokin ratkaisu lähteä väärään suuntaan.

Suurin ongelma on se, että samalla kun olemme menettäneet rakkautemme Jeesukseen, olemme rakastuneet maailmaan ja tulleet sokeiksi ja kuuroiksi Jumalan Hengen johdatukselle. Siksi Jerikon tien kulkijat saavat kuolla rauhassa.

”Ja hän poltti poroksi Sodomian ja Gomorran kaupungit ja tuomitsi ne häviöön, asettaen ne varoitukseksi niille, jotka vastedes jumalatomasti elävät. Kuitenkin hän pelasti hurskaan Lootin, jota rietasten vaellus irstaudessa vaivasi; sillä asuessaan heidän keskuudessaan tuo hurskas mies kiusaantui hurskaassa sielussaan joka päivä heidän pahain tekojensa tähden, joita hänen täytyi nähdä ja kuulla. Näin Herra tietää pelastaa jumaliset kiusauksesta, mutta tuomion päivään säilyttää rangaistuksen alaisina väärät.” (2 Piet. 2:6-9)

Uskon, että Loot oli pohjimmiltaan hyvinkin vilpitön mies. Hänen ongelmansa oli se, että hän halusi palvella Jumalaa omalla tavallaan. Tänäkin päivänä on sama tilanne: monet uskovat yrittävät palvella Jumalaa omilla keinoillaan saamatta mitään tuloksia. Jos vaellamme lihan emmekä Hengen johdossa, olemme enemmän tai vähemmän sattuman varassa olosuhteiden uhreina.

Lihallinen ihminen

2 Sam. 1. luvussa kerrotaan nuoresta miehestä, joka vaelsi “sattumalta”

”Daavid kysyi nuorelta mieheltä, joka kertoi tämän hänelle: ”Mistä tiedät, että Saul ja hänen poikansa Joonatan ovat kuolleet?” Nuori mies, joka oli kertonut hänelle tämän, vastasi: ”Minä tulin sattumalta Gilboan vuorelle, ja katso, Saul nojasi keihääseensä, ja sotavaunut ja ratsumiehet ahdistivat häntä. Hän kääntyi taakseen ja nähdessään minut hän huusi minua; minä vastasin: ’Tässä olen.’ Niin hän kysyi minulta: ’Kuka olet?’ Minä vastasin hänelle: ’Olen amalekilainen.’ Sitten hän sanoi minulle: ’Astu luokseni ja surmaa minut, sillä minä olen kangistumassa, vaikka olenkin vielä täysin hengissä.’ Niin minä astuin hänen luoksensa ja surmasin hänet, sillä minä käsitin, ettei hän sortumisensa jälkeen jäisi henkiin. Ja minä otin kruunun, joka oli hänen päässänsä, ja rannerenkaan, joka oli hänen käsivarressaan, ja toin ne

tänne herralleni.” (2 Sam. 1:5-10)

Vanhassa testamentissa on paljon vertauskuvallista, ja amalekilaiset kuvaavat omaa lihaa. Lihallinen ihminen tarkoittaa Raamatun kielessä ihmistä, jota ei Jumalan Henki hallitse, vaan hän toimii luonnollisten himojensa mukaan ja elää niiden vallassa. Tämä kertomus kertoo siitä, miten lihallinen ihminen toimii. Hän kuvittelee saavansa palkan teostaan, mutta hänet lyödäänkin kuoliaaksi.

”Sillä niillä, jotka elävät lihan mukaan, on lihan mieli, mutta niillä, jotka elävät Hengen mukaan, on Hengen mieli. Sillä lihan mieli on kuolema, mutta hengen mieli on elämä ja rauha; sen tähden että lihan mieli on vihollisuus Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu Jumalan lain alle, eikä se voikaan.

Jotka lihan vallassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset. Mutta te ette ole lihan vallassa, vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki teissä asuu. Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa. Mutta jos Kristus on teissä, niin ruumis tosin on kuollut synnin tähden, mutta henki on elämä vanhurskauden tähden.

Jos nyt hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, on eläväksi tekevä myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu. Niin me siis, veljet, olemme velassa, mutta emme lihalle, lihan mukaan elääksemme. Sillä jos te lihan mukaan elätte, pitää teidän kuoleman; mutta jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää. Sillä kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ovat Jumalan lapsia.” (Room. 8:5-14)

Maailmassa, vaan ei maailmasta

Vaikka olemme tulleet uskoon, olemme silti täällä maailmassa samojen lainalaisuuksien orjina kuin nekin, jotka eivät usko. Siksi joudumme usein sattumalta erilaisiin vastoinkäymisiin sen tähden, että olemme vielä täällä alhaalla.

”Ja siellä oli sattumalta kelvoton mies, nimeltä Seba, Bikrin poika, benjaminilainen. Hän puhalsi pasunaan ja sanoi: “Meillä ei ole mitään osaa Daavidiin eikä perintöosaa Iisain poikaan. Kukin majallensa, Israel!” (2 Sam. 20:1)

Seba pitkitti toiminnallaan Daavidin tuloa kuninkaaksi ja aiheutti vaikeuksia Daavidin elämään, mutta Jumala salli näin käydä. Uskon, että tässä ei ole ”sattumalta”-sana sattumalta, vaan se kertoo siitä, että Jumala ei ollut häntä siihen laittanut. On ylihengellistä ajatella, että kaikki mikä meitä kohtaa, on Jumalasta. Me elämme maailmassa, jossa elämä etenee omaa rataansa. Mutta Raamattu osoittaa, että Jumala voi kääntää kaikki asiat meidän parhaaksemme.

Elämä sallimuksessa

Monet uskovat eivät tänä päivänä elä sanan varsinaisessa merkityksessä Hengen johdossa, vaan he tyytyvät elämään Jumalan sallimuksessa. Jumala kuitenkin kaipaa yhteyttä ihmiseen ja Hän etsii niitä, jotka todella haluavat elää hänen yhteydessään.

Sallimus tarkoittaa sitä, että ihminen etsii niitä rajoja, jotka Jumala vielä hyväksyy, vaikka ne eivät olekaan Jumalan tahto. Kuinka usein kysytäänkään, onko jokin asia syntiä. Meidän tulisi kysyä, mikä asia on Jumalan tahto ja mikä ei.

”Minä vaellan vanhurskauden polkua, oikeuden teitten keskikohtaa, antaakseni niille, jotka minua rakastavat, pysyvän perinnön ja täyttääkseni heidän aarrekkammionsa.” (San 8:20)

Kaikkein suurinta kristinuskossa on se, että Jumala ei vaadi meiltä mitään, mitä Hän ei olisi itse meille antanut. Hän lupaa sanassaan, että Hän antaa meille voiman tehdä tahtonsa.

”Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä.” (1 Joh. 1:12)

Näky sosiaalisesta auttamisesta

Samarialainen oli mies, jolla oli näky. Hänellä oli näky kärsivästä maailmasta. On mielenkiintoista, että tässä vertauksessa ei puhuta mitään hengellisistä asioista. Ellei sitten haluta uskoa, että on hengellistä auttaa kärsivää ihmistä.

Usein kinastellaan siitä, onko oikein tehdä sosiaalista työtä köyhissä maissa. Mielestäni Jeesus osoitti tässä kertomuksessa selvästi sen, että meidän tulee auttaa jokaista ihmistä, jota voimme. Se, jota voimme aut-

taa, on meidän lähimmäisemme. Jumala voi myös antaa meille näyn sosiaalisesta auttamisesta.

”Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki enkelit hänen kanssaan, silloin hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat, ja hän erottaa toiset toisista, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista. Ja hän asettaa lampaat oikealle puolelleen, mutta vuohet vasemmalle.

Silloin Kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: ’Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti. Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minulle syödä; minun oli jano, ja te annoitte minulle juoda; minä olin outo, ja te otitte minut huoneeseenne; minä olin alaston, ja te vaatetitte minut; minä sairastin, ja te kävitte minua katsomassa; minä olin vankeudessa, ja te tulitte minun tyköni.’

Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle sanoen: ’Herra, milloin me näimme sinut nälkäisenä ja ruokimme sinua, tai janoisena ja annoimme sinulle juoda? Ja milloin me näimme sinut outona ja otimme sinut huoneeseemme, tai alastonna ja vaatetimme sinut? Ja milloin me näimme sinun sairastavan tai olevan vankeudessa ja tulimme sinun tykösi?’

Niin Kuningas vastaa ja sanoo heille: ’Totisesti minä sanon teille: kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.’

Sitten hän myös sanoo vasemmalla puolellaan oleville: ’Menkää pois minun tyköäni, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä. Sillä minun oli nälkä, ja te ette antaneet minulle syödä; minun oli jano, ja te ette antaneet minulle juoda; minä olin outo, ja te ette ottaneet minua huoneeseenne; minä olin alaston, ja te ette vaatettaneet minua; sairaana ja vankeudessa, ja te ette käyneet minua katsomassa.’

Silloin hekin vastaavat sanoen: ’Herra, milloin me näimme sinut nälkäisenä tai janoisena tai outona tai alastonna tai sairaana tai vankeudessa, emmekä sinua palvelleet?’ Silloin hän vastaa heille ja sanoo: ’Totisesti minä sanon teille: kaiken, minkä olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähimmistä, sen te olette jättäneet tekemättä minulle.’ Ja nämä menevät pois iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään.” (Matt. 25:30-46)

Raamattu ei anna meille oikeutta kieltäytyä sosiaalisen työn tekemisestä. Päinvastoin: Jeesus asettaa sen samaan arvoon muun hengellisen työn kanssa. Yllä kerrotussa vertauksessa Jeesus erottaa lampaat vuohista sosiaalisen auttamisen perusteella. Se että autamme sosiaalisesti muita ei toki ratkaise pelastustamme, mutta käyttäytymisemme kärsivää uskovaa kohtaan kertoo siitä uskosta, joka meissä vaikuttaa.

”Siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että hän antoi henkensä meidän edestämme; meidänkin tulee antaa henkemme veljiemme edestä. Jos jollakin on tämän maailman hyvyttä ja hän näkee veljensä olevan puutteessa, mutta sulkee häneltä sydämensä, kuinka Jumalan rakkaus saattaa pysyä hänessä? Lapsukaiset, älkäämme rakastako sanalla tai kielellä, vaan teossa ja totuudessa.” (1 Joh. 3:16-18)

Ja 1 Joh. 4:21 sanoo: *”Ja tämä käsky meillä on häneltä, että joka rakastaa Jumalaa, se rakastakoon myös veljeänsä.”*

On hyvä ymmärtää tämä. Kun Jeesus vertauksessaan laupiaasta samarialaisesta puhuu lähimmäisen auttamisesta, Hän tässä jälkimmäisessä vertauksessa puhuu siitä, miten me olemme suhtautuneet toisiin uskoviin. Jos suljemme tahallamme silmämme uskovien kärsimyksiltä, suljemme silmämme Jeesukselta.

Uskovien veljien ja sisarten auttamisen tulisi olla sydämenasiamme. Toisaalta Jeesus opettaa, että meidän tulee auttaa myös jokaista lähimmäistämme, eli kaikkia, joita voimme. Sosiaalinen auttaminen ei kuitenkaan saa olla ehdollista, eikä saa vaatia autettavalta mitään vastapalvelusta.

Kun muutin yli 30 vuotta sitten Hämeenlinnasta Helsinkiin, asuimme aluksi Fleminginkadulla Kalliossa. Maalta muuttaneena minun oli vaikea tietää, miten pitäisi suhtautua jalkakäytävällä tai rappukäytävässä makaaviin sammuneisiin humalaisiin. Joskus jouduin kävelemään humalaisten yli päästäkseni kauppaan tai kaupasta kotiin. Rukoilin usein, mitä voisin tehdä heidän hyväkseen.

Kerran eräs nälkiintyneen näköinen humalainen tuli pyytämään minulta rahaa, kun astuin autosta ulos. Rukoilin taas nopeasti, että mitä minun tulee vastata hänelle. Koin, että Jumala halusi minun antavan hänelle ruokaa. Vein miehen vieressä olevaan baariin ja ostin hänelle kahvin ja kinkkuvoileivän. Istuin häntä vastapäätä, kun hän ahmi ruokansa. Lopuksi mies

pyyhki suunsa ja kysyi: ”Miksi teit tämän? Miksi ostit minulle ruokaa?”

Kerroin, että olen uskova, ja että koska Jeesus on ollut minulle niin hyvä, halusin jotenkin auttaa sinua. Kyyneleet tulivat miehen silmiin. Hän vastasi: ”Jotenkin arvasin, että olet uskova.”

Ajattelin, että nyt varmaan kaikki Kallion pultsarit tulevat kerjäämään minulta. Mutta toisin kävi. Aina siitä lähtien jokainen pultsari Kalliossa tervehti minua kohteliaasti eikä kukaan koskaan pyytänyt minulta mitään. Ymmärsin, että en ollut evankelioinut vain yhtä ihmistä vaan jokaista Kallion pultsaria, kun tämä yksi oli kertonut kaikille muille siitä, mitä olin tehnyt.

Näky hukkuvasta maailmasta

Suurin näky, jonka Jumala haluaa meille antaa, on näky hukkuvasta maailmasta. Monet suuret evankelistat ovat saaneet Jumalalta konkreettisen näyn siitä, miten maailma menee kohti kadotusta.

Kerran eräs nuori kysyi minulta, voiko hän tehdä teetupatyötä, vaikka hänellä ei ole näkyä siitä. Kysyin: ”Miksi haluat tehdä sitä?” Hän vastasi, että siksi, että hän ymmärtää kuinka tärkeää se on. Silloin sanoin hänelle: ”Miksi sanot, että sinulla ei ole näkyä teetupatyöstä? Jos ymmärrät, kuinka tärkeää se on ja pidät sitä arvokkaana työnä, niin sinulla on näky siitä.”

Emme tarvitse näkyä evankelioimisesta, jotta voimme evankelioida ihmisiä. Jos sen sijaan päätämme olla evankelioimatta, tarvitsemme näyn siitä, että evankelioiminen ei ole meidän kutsumuksemme. Jeesus nimittäin sanoi Mark 16:15: *”Ja hän sanoi heille: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.”*

Raamattu on antanut meille näyn evankelioimisesta. Meidän ei tarvitse kuin osata lukea tai kuunnella sitä ja totella. Mutta miten me evankeliumia julistamme, siitä tarvitsemme näyn – ainakin se tekee työmme tehokkaammaksi. Jumala on antanut jokaiselle meistä oman tapamme olla Hänen valonaan.

Näky sinua varten suunnitelluista keinoista

Jeesus sanoi, että meidät on kutsuttu olemaan lamppuja, jotka valaisevat huoneen.

”Te olette maailman valkeus. Ei voi ylhäällä vuorella oleva kaupunki olla kätöksässä; eikä lamppua sytytetä ja panna vakan alle, vaan lampunjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville. Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isäanne, joka on taivaissa.” (Matt. 5:14)

Meidän ei tarvitse olla suuria ja eteviä, koska meillä on niin suuri Jumala. Jos rukoilet, miten Jumala haluaa sinua käyttää, Hän antaa sinulle näyn niistä keinoista, jotka Hän on suunnitellut juuri sinua varten. Se voi olla vaikka sitä, että menet ensiapukurssille. Jumalan tahto ei kuitenkaan ole, että teet näitä tehtäviä omassa viisaudessasi, omassa voimassasi tai vain omilla taidoillasi. Hän haluaa käyttää ja johdattaa sinua ylliluonnollisella tavalla.

Laupias samarialainen oli löytänyt oman keinonsa, jota Jumala arvosti. Meidän ei kaikkien tarvitse olla lavaleijonia; voit tehdä suuren tehtävän Jumalan silmissä paikalla, jota ihmiset eivät välttämättä pidä minään. Eräskin veli sai Jumalalta näyn kerätä postimerkkejä lähetystyön hyväksi. Niitä keräämällä hän sai kokoon enemmän rahaa kuin mitä moni rikas uhrasi samassa ajassa. Se, mikä ihmisten silmissä on pientä, ei läheskään aina ole sitä Jumalan silmissä. Älä kadehdi muiden armoituksia, vaan ole uskollinen omassasi. Jumala maksaa meille uskollisuutemme mukaan, ei tehtävän suuruuden mukaan.

Näky rakastavasta Jumalasta

Jumalalla on meille jokaiselle oma tehtävänsä. Voi olla, että se ei tunnu sinusta tärkeältä, mutta jos Jumala on sen sinulle antanut, se on tärkeä. Kaikkein tärkeintä kuitenkin on, miten hoidat tehtäväsi.

Ajattele soittokuntaa. Siellä voi olla kymmeniä viuluja, erilaisia torvisoittimia, flyygeli jne. Lisäksi siellä on bassorumpu. Bassorummun soittajalla on yhtä tärkeä tehtävä kuin muillakin, mutta joidenkin mielestä se voi tuntua turhalta. Voi olla, että soittaja lyö rumpuaan pitkän

kappaleen aikana vain kerran. Hän vain seisoo ja odottaa vuoroaan. Sit-
ten se tulee. Juuri oikeaan aikaan hän kumauttaa rumpuaan. Yhden ai-
noan kerran koko kappaleen aikana. Jos sinulla on tällainen tehtävä Ju-
malan suunnitelmassa, sinun pitää olla sitäkin valmiimpi silloin, kun
vuorosi tulee.

Jumala ei kysy meiltä, paljonko olemme saaneet aikaan elämämme ai-
kana. Ei, Hän kysyy sitä, miten hoidit sen, mitä sinulle annettiin. Sinu-
la ei voi olla suurta näkyä sielujen voittamisesta, ellei sinulla ole näkyä
rakastavasta Jumalasta. Vain rakkaussuhde Jeesukseen antaa meille to-
dellisen näyn sielujen voittamisesta.

Kun Jumala kutsuu ihmistä, Hän kutsuu tätä rakkaussuhteeseen
kanssaan. Hän haluaa kutsua sinut elämään yhteydessään ja hän halua-
a johdattaa sinua, antaa tarkoituksen, määränpään ja näyn elämäsi.

Vaikka uskovina olemme maailman keskellä samoissa ongelmissa
kuin muutkin ihmiset, on suurta, että meidän ei tarvitse taistella yksin.
Tiedämme, että kaikella, mikä meitä kohtaa, on tarkoitus, ja tiedämme,
mihin olemme menossa.

Näky iankaikkisuudesta

Raamattu kertoo, miten Mooses kesti, koska hänellä oli näky tulevasta
maailmasta, taivaasta.

*”Uskon kautta kieltäytyi Mooses suureksi tultuaan kantamasta fa-
raon tyttären pojan nimeä. Hän otti mieluummin kärsiäkseen vaivaa
yhdessä Jumalan kansan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikais-
ta nautintoa, katsoen ”Kristuksen pilkan” suuremmaksi rikkaudek-
si kuin Egyptin aarteet; sillä hän käänsi katseensa palkintoa kohti.”*
(Hepr. 11:24-26)

Näky iankaikkisuudesta antaa meille motivaation ja tarkoituksen
kestää maalliset koettelemukset. Jos meillä on näky taivaasta, osaam-
me laittaa oikeaan arvoonsa tämän maailman rikkaudet ja viettelykset
ja käännämme katseemme arvokkainta palkintoa kohti.

Armolahjat

Karismaattisuus on aihe, joka tänä päivänä jakaa ihmisiä. Toiset ovat sitä vastaan ja toiset puolesta. Termi ”karismaattisuus” tulee kreikan sanasta ”kharisma”, joka tarkoittaa armolahjaa. Armolahjoista puhuttaessa ei pidä sekoittaa ihmisen luontaisia ja perittyjä taitoja Raamatussa kuvattuihin armolahjoihin.

Nykyään on muotia vesittää Raamattua ja selittää asioita helpommiksi, kuin mitä ne todellisuudessa ovat. Näin on syntynyt myös oppi, että ihmisen ei tarvitse täytyä Pyhällä Hengellä voidakseen saada armolahjoja. Jeesus antoi kuitenkin opetuslastensa ymmärtää, että he eivät saa lähteä liikkeelle ennen kuin ovat kokeneet ja saaneet Pyhän Hengen täyteyden.

”Niin he ollessansa koolla kysyivät häneltä sanoen: ”Herra, tälläkö ajalla sinä jälleen rakennat Israelille valtakunnan?” Hän sanoi heille: ”Ei ole teidän asianne tietää aikoja eikä hetkiä, jotka Isä oman valtansa voimalla on asettanut, vaan, kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka.” (Ap.t. 1:6-8)

Opetuslapset ja Jeesuksen lähipiiri odottivat yhdessä rukoillen tämän lupauksen täyttymistä. He saivat odottaa aina helatorstaista helluntaipäivään asti. Lupaus Pyhän Hengen vuodatuksesta toteutui noin 50 päivää pääsiäisen jälkeen (juutalaisuudessa pääsiäisen ja helluntain väli oli 50 päivää).

Elämme ajassa, jolloin opettajilla on vaarana alkaa mielistellä kuuli-joitaan opettamalla asioita niin, kuin he olettavat kuulijoiden haluavan.

Mutta jos tahdomme päästä sisälle Pyhän Hengen maailmaan, meillä ei ole muuta mahdollisuutta kuin olla loppuun asti rehellisiä, ojentautua Sanan mukaan ja tehdä, mitä Pyhä Henki kehottaa.

”Minä vannotan sinua Jumalan ja Kristuksen Jeesuksen edessä, joka on tuomitseva eläviä ja kuolleita, sekä hänen ilmestymisensä että hänen valtakuntansa kautta: saarnaa sanaa, astu esiin sopivalla ja sopimattomalla ajalla, nuhtele, varoita, kehoita, kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella. Sillä aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa mukaan korvasyyhyynsä haalivat itselleen opettajia ja kääntävät korvansa pois totuudesta ja kääntyvät taruihin.” (2. Tim. 4:1-4)

Lupaus Pyhän Hengen täyteydestä koskee kaikkia

Jotkut opettavat, että Pyhän Hengen täyteyttä ei ole tarkoitettu kaikille vaan vain harvoille; lähinnä niille, joilla on jokin hengellinen virka. Raamattu ei kuitenkaan opeta näin.

Kun Pietari Pyhän Hengen vuodatuksen jälkeen puhui ihmisille, jotka olivat nähneet opetuslasten täyttyvän Pyhällä Hengellä, hän samalla selitti, mistä oli kysymys.

”Kun he tämän kuulivat, saivat he piston sydämeensä ja sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: ”Miehet, veljet, mitä meidän pitää tekemän?” Niin Pietari sanoi heille: ”Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille ja teidän lapsilenne tämä lupaus on annettu ja kaikille, jotka kaukana ovat, ketkä ikänä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu.” (Ap.t. 2:37-39)

Toisessa kohdassa Raamatussa luvataan, että kaikki ne, jotka tottelevat Jumalaa, saavat Pyhän Hengen. *”Ja me olemme kaiken tämän todistajat, niin myös Pyhä Henki, jonka Jumala on antanut niille, jotka häntä tottelevat.”* (Ap.t. 5:32)

Joudumme kaikki jossakin elämämme vaiheessa kulkemaan erämaan läpi ”Luvattuun maahan”. Raamattu sanoo kuitenkin, että *”vain niskoittelijat asuvat kuivassa maassa”*. (Ps. 68:7)

On suuri virhe luopua niin valtavista lupauksista kuin Pyhän Hen-

gen täyteys ja armolahjat, vain siksi, että ei ota selvää, mitä Sana sanoo näistä asioista.

”Ja kun helluntaipäivä oli tullut, olivat he kaikki yhdessä koolla. Ja tuli yhtäkkiä humaus taivaasta, niin kuin olisi käynyt väkevä tuulispää, ja täytti koko huoneen, jossa he istuivat. Ja he näkivät ikään kuin tulisia kieliä, jotka jakaantuivat ja asettuivat heidän itse kunkin päälle. Ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja alkoivat puhua muilla kielillä, sen mukaan mitä Henki heille puhuttavaksi antoi.” (Ap.t. 2:1-4)

Pyhän Hengen täyteen kokeminen tapahtuu eri ihmisillä hyvin eri tavoin. Mutta vaikka kokemuksemme ovatkin erilaisia, olisi väärin väittää, että Pyhällä Hengellä täytyminen voisi tapahtua ilman, että siitä näkyisi jokin selvä todistus.

Ei ole aina helppoa odottaa, että Jumala täyttäisi meidät Pyhällä Hengellään. Monille se voi olla yhtä taistelua. Tämä saattaa johtua mm. siitä, että meissä itsessämme on erilaisia esteitä.

Seurakunnissa on myös opetusta, että ihminen saa Pyhän Hengen silloin, kun hän tulee uskoon tai kun hänet kastetaan. Raamattu ei kuitenkaan opeta näin.

”Mutta kun apostolit, jotka olivat Jerusalemissa, kuulivat, että Samaria oli ottanut vastaan Jumalan sanan, lähettivät he heidän tykönsä Pietarin ja Johanneksen. Ja tultuaan sinne nämä rukoilivat heidän edestänsä, että he saisivat Pyhän Hengen; sillä hän ei ollut vielä tullut yhteenkään heistä, vaan he olivat ainoastaan kastetut Herran Jeesusen nimeen. Silloin he panivat kätensä heidän päällensä, ja he saivat Pyhän Hengen. Mutta kun Simon näki, että Henki annettiin sille, jonka päälle apostolit panivat kätensä, toi hän heille rahaa.” (Ap.t. 8:14-17)

Yllä oleva raamatunkohta osoittaa, että vaikka ihminen tulee uskoon, hän ei samalla täyty Pyhällä Hengellä. Se todistaa myös, että kun ihminen täyttyy Pyhällä Hengellä, ulkopuolisetkin – kuten Simon – huomaavat sen. Lisäksi näemme, että nämä uudet uskovat eivät saaneet Pyhää Henkeä silloin, kun heidät kastettiin.

Kirjoitettu Sana pätee yhä

Kaste ei ole edellytys Pyhän Hengen täyteydelle. Kuitenkin Raamattu kuvaa, miten alkuseurakunta toimi: ennen kuin apostolit suostuivat rukoilemaan, että uskoon tulleet saisivat Pyhän Hengen täyteyden, nämä oli kastettava Jeesuksen nimeen.

”Kun Apollos oli Korintossa, tuli Paavali, kuljettuaan läpi ylämaakuntien, Efesoon ja tapasi siellä muutamia opetuslapsia. Ja hän sanoi heille: ”Saitteko Pyhän Hengen silloin, kun te tulitte uskoon?” Niin he sanoivat hänelle: ”Emme ole edes kuulleet, että Pyhää Henkeä on olemassakaan.” Ja hän sanoi: ”Millä kasteella te sitten olette kastetut?” He vastasivat: ”Johanneksen kasteella.” Niin Paavali sanoi: ”Johannes kastoi parannuksen kasteella, kehottaen kansaa uskomaan häneen, joka oli tuleva hänen jälkeensä, se on, Jeesukseen.” Sen kuultuaan he ottivat kasteen Herran Jeesuksen nimeen. Ja kun Paavali pani kätensä heidän päälleen, tuli heidän päällensä Pyhä Henki, ja he puhuivat kielillä ja enustivat. Heitä oli kaikkiaan noin kaksitoista miestä.” (Ap.t. 19:1-7)

Alkuseurakunnan aikaan oppi oli hyvin selkeää: ensin julistettiin evankeliumia, sitten ihmiset tulivat uskoon, sitten heidät kastettiin, sen jälkeen heidän puolestaan rukoiltiin, että he täyttyisivät Pyhällä Hengellä, ja niin he ottivat vastaan Pyhän Hengen täyteyden. Tosi-asiassa uskonelämä on tänäkin päivänä aivan yhtä yksinkertaista: lue niin kuin on kirjoitettu, tee niin kuin on kirjoitettu ja koet sen, mitä on kirjoitettu.

Pyhän Hengen täyteys avain armolahjoihin

Kun nuorena uskovana odotin Pyhän Hengen täyteyttä, joku sanoi minulle: ”Kaikki eivät koe Pyhän Hengen täyteyttä niin, että se näkyisi ja että he saisivat kielillä puhumisen lahjan.”

Totesin silloin Jumalalle: ”Herra, minä en suostu olemaan sellainen, jolla Pyhän Hengen lahja ei näy eikä toimi.”

Toiset taas opettavat, että merkinä Pyhällä Hengellä täyttymisestä on se, että Jumala käyttää ihmistä yliluonnollisella tavalla.

Smith Wigglesworth on hyvä esimerkki ihmisestä, jonka elämän

muuttui, kun hän sai Pyhän Hengen täyteyden. Jumala oli jo aiemmin koskettanut ja parantanut sairaita hänen rukoustensa kautta. Mutta kun Smith Wigglesworth sai kokea Pyhän Hengen täyteyden, hän siirtyi aivan kuin uuteen ulottuvuuteen. Lukemattomat sairaat paranivat, Wigglesworth itse alkoi saarnata Jumalan voimassa ja hänestä tuli nopeasti yksi maailman voimallisimmista julistajista, jonka kautta Jumala herätti jopa kuolleita.

On tärkeää ymmärtää, että Pyhän Hengen täyteys on avain armolahjoihin. Olennaista on, että olet täyttynyt Hengellä, tapahtui se sitten miten tahansa.

Vanhan liiton aika/Pyhän Hengen aikakausi

Meidän tämän ajan ihmisten on ehkä vaikeaa ymmärtää eroa oman ikämme, eli Pyhän Hengen aikakauden, ja vanhan liiton ajan välillä.

Kun Vanha testamentti kertoo Pyhän Hengen toiminnasta, huomaamme, että Henki oli vain harvojen ja valittujen päällä. Nyt lopunajassa Pyhä Henki sen sijaan lepää ”kaiken lihan päällä”. Se siis tarkoittaa, että Pyhä Henki on kaikkien ihmisten vastaanotettavissa.

”Näitten jälkeen minä olen vuodattava Henkeni kaiken lihan päälle, ja teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, vanhuksenne unia uneksuvat, nuorukaisenne näkyjä näkevät. Ja myös palvelijain ja palvelijattarien päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni. Minä annan näkyä ihmeitä taivaalla ja maassa: verta ja tulta ja savupatsaita; aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi, ennen kuin Herran päivä tulee, se suuri ja peljättävä. Ja jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu.” (Joel 2:28-32)

Tässä Joelin kirjan kohdassa on monta ennustusta yhdessä:

1. Ennustus ajasta, jolloin Pyhä Henki lepää koko maan päällä ja voitelu, josta Vanhan testamentin aikana vain harvat pääsivät osallisiksi, tulee olemaan kaikkien saavutettavissa.
2. Ihan tavalliset ihmiset, nuorukaiset, pojat ja tyttäret, vanhukset sekä palvelusväki tulevat olemaan osallisia Jumalan Hengen toiminnasta.
3. Jakeet sisältävät myös ennustuksen lopun ajan ilmiöistä,

jotka tulevat olemaan merkkejä Herran päivän tulemisesta ja Jumalan tuomiosta.

4. Lisäksi jakeissa ennustetaan uudestisyntymisen ihme, jonka voi kokea jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, siis Jeesusta.

Salomon viisaus

Ennen Pyhän Hengen vuodatusta juutalaiset pitivät profeettana jokaista, joka näki unen tai koki yliluonnollisen asian. Silloin Jumalan Henki oli hänen päällään ja hän oli voideltu. Oli luonnollista ajatella näin, sillä tavalliset ihmiset eivät kokeneet tällaisia asioita. Jo Vanhan testamentin aikana armolahjat siis toimivat joidenkin ihmisten elämässä. Esimerkiksi Joosefia pidettiin profeettana sillä perusteella, että hänellä oli lahja nähdä ja selittää unia.

Kun Salomosta tuli kuningas, Daavid kehui häntä viisaaksi (1 Kun. 2:9). Raamatusta saamme kuitenkin lukea, kuinka Salomo koki itsensä avuttomaksi johtamaan Jumalan suurta kansaa. Kun Jumala sitten kehotti häntä pyytämään mitä tahansa, Salomo anoi ymmärtäväistä sydäntä. Jumala lupasikin antaa hänelle ymmärrystä, mutta lisäksi myös viisautta, rikkautta ja kunniaa. Myöhemmin näemme, miten viisauden sanojen lahja toimi Salomon tuomioissa.

Salomo ei itse siis pyytänyt viisautta, vaan ymmärtäväistä sydäntä, joka on aivan eri asia, mutta Jumala antoi hänelle myös viisautta.

Salomon suuresta viisaudesta kertoo tilanne, jossa hänen eteensä tuotiin kaksi samasta lapsesta riitelevää porttoa. Toisen naisen lapsi oli kuollut, kun hän oli yöllä maannut sen päällä. Nainen vaihtoi lapsen toisen äidin elävään lapseen. Nyt he tulivat Salomon eteen riitelemään siitä, kumman lapsi elävä oli.

”Salomo käski: ”Antakaa minulle miekka.” Ja kuninkaan eteen tuotiin miekka. Ja kuningas sanoi: ”Viiltäkää elossa oleva lapsi kahtia, ja antakaa toinen puoli toiselle ja toinen puoli toiselle.” Mutta silloin sanoi kuninkaalle se nainen, jonka oma elossa oleva poika oli, sillä hänen sydämensä tuli liikutetuksi hänen poikansa tähden - hän sanoi: ”Oi herrani, antakaa tuolle elossa oleva lapsi; älkää surmatko sitä.” Mutta

toinen sanoi: "Ei minulle eikä sinulle; viiltäkää!" Niin kuningas vastasi ja sanoi: "Antakaa tälle elossa oleva lapsi; älkää surmatko sitä. Hän on sen äiti."

Ja koko Israel kuuli tästä tuomiosta, jonka kuningas oli antanut, ja he pelkäsivät kuningasta; sillä he näkivät, että hänessä oli Jumalan viisauksen oikeuden jakamiseen." (1 Kun. 3:24-28)

Jumalan viisaus on paljon enemmän kuin inhimillinen viisaus. Meidän tarvitsisimme usein tätä jumalallisen viisauden armolahjaa seurakuntaamme koskevista asioista.

Vanhan liiton armolahjat profetoilla

Israelin ja Juudan kuninkailla oli neuvonantajia, joista joidenkin sana arvostettiin niin luotettavaksi, että sitä pidettiin suoraan Jumalalta tulleena.

"Ahitofelin antama neuvo oli siihen aikaan niin kuin Jumalalta saatu vastaus: sen arvoinen oli jokainen Ahitofelin neuvo sekä Daavidille että Absalomille." (2 Sam. 16:23)

Kun Jumala jo vanhan liiton aikana oli antanut joillekin tällaisen viisauden lahjan, miksi lahja ei voisi toimia tänäkin päivänä?

Profeetta Joelin kirjassa ennustettiin, että tulee aika, jolloin Henki lepää kaiken lihan yllä. Tämä toteutui ensimmäisenä helluntaina, kun ensimmäiset uuden liiton uskovat täytyivät Pyhällä Hengellä. Tänään meillä jokaisella on mahdollisuus kokea ja tehdä samoja asioita, joita näemme profettojen tehneen Vanhassa testamentissa.

Armolahjat toimivat jo vanhan liiton aikana. Voimme lukea profetoista kuten Elia ja Elisa, joiden kautta Jumala paransi sairaita. Profeetta Danielissa puolestaan vaikutti tiedon sanojen ja viisauden sanojen lahja. Monet profetat tekivät voimallisia tekoja ja heissä vaikutti voimallisten tekojen lahja. Paras esimerkki tästä on Mooses. Ja tietenkin kaikissa profetoissa vaikutti profetoimisen lahja.

Jo vanhan liiton aikana oli tyypillistä, että jokin tietty armolahja toimi voimallisemmin kuin muut profetan elämässä. Näin on myös meidän aikamme. Meillä kaikilla on omat armolahjamme, jotka on annettu meille, että me niillä palvelisimme seurakuntaa.

Voitelu/ Pyhän Hengen täyteys

”Teillä on voitelu Pyhästä.” (1 Joh. 2:20)

”Mutta te - teissä pysyy se voitelu, jonka olette häneltä saaneet.”
(1 Joh. 2:27)

Jokaisella, joka on ottanut vastaan Jeesuksen sovitustyön, on voitelu. Se ei kuitenkaan tarkoita, että olisimme sillä perusteella täyttyneitä Pyhällä Hengellä. Voitelu merkitsee sitä, että Pyhä Henki on tullut asumaan sydämeemme. Tämä voitelu antaa meille yhteyden Jumalaan. Sen kautta voimme keskustella Jumalan kanssa ja se antaa meille yhteyden Jumalan maailmaan.

Pyhän Hengen täyteys sen sijaan on voima, johon Jumala pukee meidät. Se ei ole sama asia kuin uskoontulo ja siinä saatu voitelu. Kun tulet uskoon, Pyhä Henki tulee sydämeesi. Mutta kun täytyt Pyhällä Hengellä, voima tulee ylesesi. Se Pyhän Hengen voitelu, jonka saat uskoon tullessasi, on kuin pullo kädessäsi. Kun saat Pyhän Hengen täyteyden, tuon pullon korkki avataan. Vasta siitä alkaa juominen eli voiman virtaaminen meihin.

Armolahjat - työkaluja Jumalalta

Armolahjat ovat Jumalan meille antamia työkaluja Hänen valtakuntansa rakentamiseen. Kun kerron armolahjoista, en toista lukemaani tai kuulemaani kirjaviisautta, vaan pitäydyn siinä, mitä olen itse kokenut. Olen huomannut, että armolahjat toimivat rukouksen kautta, sillä rukous avaa yhteyden Jumalan maailmaan.

Voimme kyllä saada jotakin aikaan myös omilla kyvyillämme, mutta inhimilliset taitomme eivät kuitenkaan koskaan ole verrattavissa siihen, että toimimme Jumalan voitelussa varustettuina Jumalan armolahjoilla.

Otetaan esimerkiksi rakennusurakoitsija, joka palkkaa miehiä työhön kokoamaan rakennuksen seinä. Urakoitsija antaa jokaiselle uuden aikaiset työkalut talon puolesta. He saavat naulapyssyn, sirkkelisahan, sähköporakoneen – kaikki nykyajan parhaita laitteita. Yksi työmiehistä kuitenkin sanoo: ”En halua noita enkä osaa niitä käyttääkään. Minul-

la on nämä omat vanhat työkaluni: käsisaha, kirves ja vasara.” Mitä rakennusurakoitsija mahtaa vastata tähän? Todennäköisesti hän lähettää miehen pois ja palkkaa tilalle toisen, joka osaa käyttää tehtävään parhaiten sopivia työkaluja.

On ymmärrettävää, että jos olemme aina tottuneet käyttämään omia inhimillisiä työkalujamme, kynnys alkaa toimia toisella tavalla on suuri. Myös armolahjojen käyttöä on opeteltava tai pikemminkin meidän on opeteltava olemaan Pyhän Hengen käytössä armolahjojen kautta. Omilla työkaluillamme rakentaminen ei kirkasta Jumalan valtakuntaa, vaan korottaa ihmistä.

Armolahjoilla tarkoitan Jumalan yliluonnollisen ilmenemisen kautta tapahtuvia asioita. Raamattu ei puhu armolahjoista luonnollisina taitoina, vaan Hengen voimavaikutuksina – Jumalan yliluonnollisena ilmes-
tymisenä.

”Mutta mitä hengellisiin lahjoihin tulee, niin en tahdo, veljet, pitää teitä niistä tietämättöminä. Armolahjat ovat moninaiset, mutta Henki on sama; ja seurakuntavirat ovat moninaiset, mutta Herra on sama; ja voimavaikutukset ovat moninaiset, mutta Jumala, joka kaikki kaikissa vaikuttaa, on sama. Mutta kullekin annetaan Hengen ilmoitus yhteiseksi hyödyksi. Niinpä saa Hengen kautta toinen viisauden sanat, toinen tiedon sanat saman Hengen vaikutuksesta; toinen saa uskon samassa Hengessä, toinen taas terveeksi tekemisen lahjat siinä yhdessä Hengessä; toinen lahjan tehdä voimallisia tekoja; toinen profetoimisen lahjan, toinen lahjan arvostella henkiä; toinen eri kielillä puhumisen lahjan, toinen taas lahjan selittää kieliä. Mutta kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, jakaen kullekin erikseen, niin kuin tahtoo.” (1 Kor. 12:1, 4-11)

Vaikka Paavali tässä luetteleekin yhdeksän erilaista armolahjaa, hän ei kuitenkaan sano, että niihin sisältyisivät kaikki armolahjat.

Armolahja on eri asia kuin seurakuntavirka, joista kerrotaan mm. saman kirjeen 28 jakeessa, sekä Ef. 4:11.

Jumala käyttää heikkoja

Armolahjojen tehtävänä ei koskaan ole kenenkään ihmisen korottaminen. Jos haluat sankariksi, sinun ei kannata rukoilla armolahjaa vaan ryhtyä

vaikkapa urheilijaksi. Se, että armolahjat toimivat meissä, ei myöskään tee meistä inhimillisesti vahvoja, vaan pikemminkin heikkoja.

”Ja etten niin erinomaisten ilmestysten tähden ylpeilisi, on minulle annettu lihaani pistin, saatanan enkeli, rusikoimaan minua, etten ylpeilisi. Tämän tähden olen kolmesti rukoillut Herraa, että se erkanisi minusta. Ja hän sanoi minulle: ”Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa.” Sen tähden minä mieluummin kerskaan heikkoudestani, että Kristuksen voima asettuisi minuun asumaan. Sen tähden minä olen mielistynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin, ahdistuksiin, Kristuksen tähden; sillä kun olen heikko, silloin minä olen väkevä.” (2 Kor. 12:7-10)

Tietynlainen ristiriita on, että kun me haluaisimme olla vahvoja ja sankareita, Jumala haluaakin tehdä meistä heikkoja ja nöyriä, jotta Hän voisi käyttää meitä.

”Ja he olivat hämmästyksissään hänen opetuksestansa, sillä hänen puheessansa oli voima.” (Luuk. 4:32)

Mistä voimme saada tällaista voimaa? Se tulee puhtaasta vaelluksesta ja Jumalan yhteydestä elämisestä; siitä, että et luota itseesi, vaan etsit kaikessa Jumalan läsnäoloa. Ajattele Paavalin elämää. Kun Jeesus oli ilmestynyt Paavalille ja kutsunut hänet työhönsä, Paavali meni 3 vuodeksi erämaahan etsimään Jumalaa, vaikka hän tunsikin kaikki Vanhan Testamentin kirjoitukset. Käytyään Jerusalemissa, hän meni Tarsoon 10 vuodeksi. Emme tiedä, mitä hän tänä aikana teki, mutta todennäköisesti hän käytti tämän ajan Kirjoitusten tutkimiseen ja Jumalan etsimiseen. Vasta tämän jälkeen hän aloitti julkisen toimintansa.

Armolahjat saadaan yksin armosta, kuten jo sana ”armolahja” ilmaisee. Siksi myös meillä jokaisella on mahdollisuus saada niitä. Armolahjat eivät siis ole merkinä pyhityksestä tai hengellisestä kasvusta.

Ja vaikka kaikki armolahjat eivät toimitakaan sinussa, jokaisessa Pyhällä Hengellä täyttyneessä ihmisessä voi tilanteen niin vaatiessa toimia mikä armolahja tahansa. Armolahjat annetaan toisten palvelemiseksi, ei hallitsemiseksi.

Jos haluat helppoa elämää, älä rukoile armolahjoja. Siltä, jolle on paljon annettu, myös vaaditaan paljon. Armolahjojen kautta voimme

toisaalta päästä sisälle äärettömän rikkaaseen elämään, jota emme inhimillisessä ymmärryksessämme osaisi edes kuvitella olevan olemassa.

”Pyrkikää osallisiksi parhaimmista armolahjoista. Ja vielä minä osoitan teille tien, verrattoman tien.” (1 Kor. 12:31)

Armolahjat seurakunnan palveluksessa

Armolahjat voivat toimia myös aivan tavallisessa seurakunnan palvelutehtävissä. Uskonkin, että Jumala haluaisi vaikuttaa voimakkaammin kaikissa seurakunnan palveluviroissa, kuin mihin me olemme tottuneet.

Seurakunnassa armolahjojen tulisi olla käytössä kaikissa palvelutehtävissä, niin lauluissa, musiikissa, sielunhoitotehtävissä, evankelioinnissa, opetuksessa ja jopa kaikkein arkisimmissa tehtävissä.

Jotta armolahjat pääsisivät toimimaan, meidän on yksinkertaisesti annettava Pyhälle Hengelle enemmän tilaa elämässämme ja turvattava Jumalaan kaikesta sydämestämme. *”Turvaa Herraan kaikesta sydämestäsi äläkä nojaudu omaan ymmärrykseesi.”* (San. 3:5)

Kun tulin uskoon, rukoilin Jumalalta tehtävää. Sanoin Herralle, että olen valmis tekemään mitä tahansa – sellaistaakin, mitä kukaan muu ei halua tehdä. Odotin, että päätyisin siivoamaan vessoja tai keittämään kahvia, mutta sen sijaan minua pyydettiin ottamaan vastuu seurakunnan mainonnasta, koska kukaan muu ei halunnut tehdä sitä.

Oli kesä, ja seurakuntamme tarvitsi nopeasti julistetta kesätapahtumasta. Suunnittelin sen ja valitsin tekstiin kirjasinfontin, jossa kirjaimet pyörivät pieniksi palloiksi alussa ja lopussa (American Typewriter). Tavallisesti nämä seulat tehtiin valottamalla, mutta nyt oli loma-aika, ja firma, joka teki seulat, oli kiinni. Kysyin edelliseltä mainonnantekijältä, miten minun pitäisi hoitaa asia. ”Leikkaa teksti sabluunaveitsellä käsin”, vastasi edeltäjäni.

Laitoin ladotun tekstin silkkipainokalvon alle teipillä kiinni ja tuijotin tekstiä. Ymmärsin, etten ikinä pystyisi leikkaamaan sitä niin, että kirjaimet säilyisivät ehjinä. Enhän ollut koskaan edes pitänyt sabluunaveistä kädessäni. Toisaalta minulla ei ollut vaihtoehtoja. Tartuin sabluunaveitseen, rukoilin ja aloin leikata. Tunsin, miten Pyhä Henki laskeutui päälleni ja ohjasi kättäni. Pienet ja suuret kirjaimet leikkautuivat

kalvosta kuin koneella. Välillä jouduin pitämään taukoa, koska olin niin liikuttunut, että kyyneleet valuivat silmistäni. Kun juliste oli valmis, mistään ei huomannut, että se oli tehty käsin.

Myöhemmin koin usein Jumalan yliluonnollista apua kokouskutsuja tehdessäni.

Vuoden kuluttua pääsin Ristin Voittoon mainososastolle vastaaviin töihin – seurakuntatehtävästä tuli minulle ammatti. Myös siellä sain usein kokea, miten Jumala antoi minulle yliluonnollista viisautta erilaisissa töissä.

Kerran tein mainosta Hannu Nikusen kirjasta ”Hanski”. Kirja ei ollut vielä valmis, ja minulla oli käytössäni vain kansikuva. Lähdin kuvaamaan mainokseen tulevaa kuvaa. Rukoilin koko ajan. Yhtäkkiä näin junaradan ja sen varrella ruusuja, joissa oli samaa väriä kuin kansikuvassa. Pysähdyin ja otin kuvia. Viimeiseksi otin vielä diarullan täytteeksi kaksi kuvaa radan suuntaisesti. Oli sumuinen ilma. Kun kuvat valmistuivat, hämmästyin. Viimeisessä kuvassa, joka oli otettu radan suuntaisesti, näkyivät kuorma-auton valot. Ne olivat aivan radan vieressä ja tulivat sumusta, johon myös rata hävisi. Näytti siltä, kuin ne olisivat olleet sumusta ilmestyvän junan valot. Kirja oli raiteilla ja ruusuja ympärillä. Näytti kuin juna olisi juuri ollut ajamassa kirjan päälle. Valitsin tämän kuvan mainokseen.

Tehtäväni oli myös suunnitella teksti. Se oli usein vaikeaa, koska en useinkaan tiennyt tuotteesta enempää kuin kannesta voi päätellä. Sain kuitenkin monesti myös tekstit rukouksessa. Niin nytkin. Mainos valmistui ”Hyvä Sanoma” -lehteen. Myöhemmin luin kirjaa ja hämmästyin. Kirjan toisella sivulla kerrottiin, miten Hanski istui ratakiskoilla ja mietti, antaisiko junan ajaa päälleen.

Kun olin ollut Ristin Voitossa neljä vuotta, näkyini omasta painofirmasta toteutui. Vaikka en osannut painaa enkä muutenkaan ollut koulutukseltani yrittäjä, luotin Jumalan armoon ja apuun, jota olin jo monta vuotta saanut kokea. Jumalan yliluonnollinen apu ei päättynyt silloinkaan ja toivon, että se ei koskaan päätykään.

Vaikka tietäisit, että Jumala on valinnut sinut johonkin tehtävään, ja

vaikka sinulla olisi siihen myös inhimillisesti hyvät edellytykset ja uskoisit jopa, että Jumala on sinut valitessaan tehnyt hyvän valinnan, tarvitset silti Jumalan antamaa armoitusta.

Salomo oli inhimillisesti viisas – niin viisas, että pyysi Jumalaa antamaan hänelle jumalallista ymmärrystä ja viisautta. Siinä on hyvin suuri ero, onko meillä Jumalan viisautta vai pelkästään inhimillistä viisautta.

Suurin osa meistä kokee sekä alimittaisuutta, että avuttomuutta, kun meidän pitäisi tehdä jotakin Jumalalle. Totuus on, että omassa voimasamme emme voikaan saada mitään aikaiseksi hengellisessä työssä. Juuri tästä syystä Jumala on antanut seurakunnalleen armolahjat. Meidän tehtävämme on käyttää niitä.

Yksittäiset armolahjat

Eri armolahjoja ja niiden toimimista on usein vaikeaa tai jopa mahdotonta erottaa toisistaan. Tällaisia lahjoja ovat varsinkin profetian, viisauden sanojen, tiedon sanojen sekä kielillä puhumisen armolahjat. Profetoimista voi tapahtua julistuksen yhteydessä. Viisauden ja tiedon sanoja ja profeetallista sanomaa voi tulla sekä sielunhoitotilanteessa että evankeliumia julistettaessa jne.

Armolahjoista kerrotaan mm. 1 Kor. 12-luvussa. Uusi käännös esittää kohdan näin: *”Yhden ja saman Hengen voimasta toinen saa kyvyn jakaa viisautta, toinen kyvyn jakaa tietoa, toiselle sama Henki suo uskon voiman, toiselle parantamisen lahjan, joku saa voiman tehdä ihmisiä, joku profetoimisen lahjan, joku kyvyn erottaa eri henget toisistaan, joku kielillä puhumisen lahjan, joku taas kyvyn tulkita tällaista puhetta. Kaiken tämän saa aikaan yksi ja sama Henki, joka jakaa kullekin omat lahjansa niin kuin tahtoo.”* (1 Kor. 12:8-11)

Näin käännettynä teksti sekoittaa inhimilliset kyvyt ja Hengen voimavaikutukset. Käännös antaa kuvan, että sen kääntäjät eivät ole koskaan itse kokeneet armolahjojen toimimista. Armolahjat eivät kuitenkaan riipu omista kyvyistämme vaan ovat nimenomaan Hengen voimavaikutuksia.

Viisauden sanat

”Niinpä saa Hengen kautta toinen viisauden sanat, toinen tiedon sanat saman Hengen vaikutuksesta.” (1 Kor. 12:8, vanha käännös)

Viisauden sanoja tarvitaan erityisesti vaikeissa tilanteissa. Esim. tiettyssä ratkaisutilanteessa tai erimielisyyden vallitessa joku voi saada viisauden sanat, joiden kautta kaikki ymmärtävät, että “tämä oli Jumalasta”.

Myös henkilökohtaisessa evankelioimisessa tarvitsemme runsaasti Jumalan viisautta. Teetuvalla palvellessani olen usein kokenut, että Jumala on antanut viisauden sanat vastauksena johonkin vaikeaan kysymykseen. Kun Jumalan Henki tällaisessa tilanteessa laskeutuu, monesti kaikki paikalla olevat kokevat saman. Viisauden sanat ovat yleensäkin niin vakuuttavia, että kaikki läsnäolijat joutuvat toteamaan, että eivät pysty mitenkään väittämään niitä vastaan.

”Ja Stefanus, täynnä armoa ja voimaa, teki suuria ihmeitä ja tunnuste-koja kansassa. Niin nousi muutamia niin kutsutusta libertiinien ja kyreneläisten ja aleksandrialaiden synagogasta sekä niiden joukosta, jotka olivat Kilikiasta ja Aasiasta, väittelemään Stefanuksen kanssa, mutta he eivät kyenneet pitämään puoliaan sitä viisautta ja henkeä vastaan, jolla hän puhui.” (Ap.t. 6:8-10)

Eräässä seurakunnassa oli kerran vieraileva puhuja. Seurakuntaan kuului nainen, jolla oli tapana kesken saarnan päästellä pätkä kielillä. Tämä kiusasi puhujaa ja yhtäkkiä hän sanoi naiselle: ”Tiedättekö, että tuo, mitä te puhutte, on latinaa?” Nainen vastasi innostuneena: ”Ai niinkö?” Siihen vieraileva puhuja vastasi: ”Kyllä, ja sattumalta minä vielä ymmärränkin sitä. Haluatteko tietää, mitä te tuossa aina kielillä sanotte?” ”Tietenkin”, vastasi nainen. Puhuja sanoi: ”Se tarkoittaa, että olenhan minäkin tässä jotain”.

Naisen kielilläpuhuminen tuskin oli latinaa, mutta selitys oli todennäköisesti silti oikea. Nainen lopetti nämä vuodatuksensa ja kokousten häirinnän.

Tiedon sanat

Pyhän Hengen vaikutuksesta ihminen puhuu joskus sellaista, jonka tarkoitusta hän ei itsekään ymmärrä.

Olin kerran kokouksessa, jossa puhui Matti Vuorinen. Kun kokous oli loppunut, eräs nainen tuli eteen sättimään puhujaa. Nainen suorastaan huusi hänelle korviaan myöten punaisena: ”Miksi sinun pitää julistaa pöntöstä kaikkien kuullen minun syntini?” Tähän Matti Vuorinen vastasi ystävällisesti ja rauhallisesti: ”Kuinka olisin voinut tehdä niin, kun en edes tunne sinua. En muistaakseni ole koskaan ennen nähnyt-kään sinua.”

Kerran taas teetuvalla ollessani Pyhä Henki laskeutui ylleni, kun keskustelin kahden tytön kanssa. Puhuin heille puolisen tuntia niin, että itse ikään kuin istuin vieressä ja Pyhä Henki puhui kauttani. Minä en tuntenut tyttöjä enkä heidän tilannettaan, mutta Jumala tunsu ja tiesi kaiken. Olen monta kertaa saanut kokea vastaavaa, mutta yleensä olen saanut vain yhden lauseen tai ajatuksen.

Usko

Jumala voi vaikuttaa meissä myös uskoa, joka on suurempaa kuin oma uskomme.

”Ja uskon kautta hänen nimeensä on hänen nimensä vahvistanut tämän miehen, jonka te näette ja tunnette, ja usko, jonka Jeesus vaikuttaa, on hänelle antanut hänen jäsentensä terveyden kaikkien teidän nähtenne.” (Ap.t. 3:16)

Kun Pyhä Henki antaa sydämeemme uskon mahdottomaan, mahdottomia myös tapahtuu. Tällainen ihmeitä tekevä usko ei ole riippuvainen omasta uskostamme, vaan se on Jumalan antama lahja.

”Sitten opetuslapset menivät Jeesuksen tykö erikseenä ja sanoivat: ”Miksi emme me voineet ajaa sitä ulos?” Niin hän sanoi heille: ”Teidän epäuskonne tähden; sillä totisesti minä sanon teille: jos teillä olisi uskoa sinapinsiemenenkään verran, niin te voisitte sanoa tälle vuorel-

le: 'Siirry täältä tuonne', ja se siirtyisi, eikä mikään olisi teille mahdollonta." (Matt. 17:19-20)

Uskon, että Jeesus tahtoi sanoa tällä vertauskuvalla, että meillä ei todellakaan ole itsessämme ihmeitä tekevää uskoa – ihmeitä tekevä usko on aina lahjaa Jumalalta.

Usko ihmeeseen tai mahdolltomuuden toteutumiseen voi syntyä esim. siten, että Jumala näyttää meille Hengessä, mitä Hän tulee tekemään. Myös rukouksessa voi syntyä varmuus jonkin asian toteutumisesta.

Terveeksi tekemisen lahjat

"..toinen saa uskon samassa Hengessä, toinen taas terveeksi tekemisen lahjat siinä yhdessä Hengessä..." (1 Kor.12:9)

Raamatunkohdassa esiintyvä monikkomuoto viittaa siihen, että on olemassa erilaisia terveeksi tekemisen lahjoja. Suomessa nämä parantamisen armolahjat tulivat tunnetuiksi etenkin Niilo Yli-Vainion kautta 1970- ja 1980-luvuilla.

Amerikkalaisella Kathryn Kuhlmannilla parantamisen lahja liittyi kykyyn nähdä, mitä Jumala oli parhaillaan tekemässä. Jeesus puhuu samasta asiasta Johanneksen evankeliumissa.

"Niin Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: Poika ei voi itsestensä mitään tehdä, vaan ainoastaan sen, minä hän näkee Isän tekevän; sillä mitä Isä tekee, sitä myös Poika samoin tekee. Sillä Isä rakastaa Poikaa ja näyttää hänelle kaikki, mitä hän itse tekee; ja hän on näyttävä hänelle suurempia tekoja kuin nämä, niin että te ihmettelette." (Joh. 5:19-20)

Kun Jeesus teki ihmeitä, hän teki ne ihmisenä, ei Jumalana. Sanojensa mukaan hän vain toteutti sitä, mitä Isä käski hänen tehdä.

Jeesus sanoi, että myös me pystymme samaan.

"Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä; sillä minä menen Isän tykö." (Joh. 14:12)

Itse olen kolmesti kokenut ihme paranemisen rukouksen kautta – ne kaikki ovat olleet hyvin konkreettisia tapauksia. Kolme kertaa joku on myös parantunut sillä hetkellä, kun olen rukoillut hänen puolestaan. Ja

aina se on tapahtunut niin, että Jumala on näyttänyt minulle etukäteen, mitä tulee tapahtumaan. Olen nähnyt, että usko syntyy siinä, kun Jumala avaa silmät näkemään, mitä Hän on tekemässä.

Entä onko parantuminen Jumalasta, jos se ei ole pysyvää? Lasaruskin kuoli noin kolme vuotta sen jälkeen, kun Jeesus oli herättänyt hänet kuolleista. Kathryn Kuhlmannin kokouksissa parantuneista noin 80 % sairastui myöhemmin uudestaan.

Minä uskon, että ihmiset sairastuvat uudelleen usein yksinkertaisesti siksi, että he palaavat takaisin samaan elämäntapaan, joka on aiheuttanut sairastumisen. Vaikka he ovat kokeneet ihmeen, he eivät elä ihmeessä.

Kun Jumala paransi minut allergiasta, käsissäni ollut ihottuma ja keuhkoni parantuivat täydellisesti yhdessä hetkessä. Kun muutaman viikon kuluttua olin taas työssäni painokemikaalien äärellä, huomasin, miten sormiini oli alkanut uudelleen tulla samanlaisia pilkkuja, joista paha allergiani alkoi. Kysyin Jumalalta, mitä minun pitäisi tehdä. Pitääkö minun sittenkin lopettaa yritykseni? Siihen Pyhä Henki vastasi hieman yllättäen: ”Elä ihmeessä.” Vastaus huvitti minua. Elä ihmeessä lopeta, vaan elä ihmeessä! Jatkoin painajan työtäni samalla tavalla 10 vuotta enkä sairastunut uudestaan, vaikka painon käynnistyttyä olin saanut ensimmäiset iho-oireet jo kahden vuoden jälkeen. Myöhemmin, 15.2.2007, painomme siirtyi kokonaan digitekniikkaan ja pääsimme eroon kemikaaleista.

Parantumisten tärkein merkitys on vahvistaa Sanan julistusta. *”Mutta he lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvisti sanan sitä seuraavien merkkien kautta.”* (Mark. 16:20)

”Niin he oleskelivat siellä kauan aikaa ja puhuivat rohkeasti, luottan Herraan, joka armonsa sanan todistukseksi antoi tapahtua tunnuste-koja ja ihmeitä heidän kättensä kautta.” (Ap.t. 14:3)

Eräs ystäväni kertoi, että hän oli rukoillut pitkään Jumalalta vastaus- ta siihen, miksi parantumisihmeitä Jumalan Sanan vahvistamiseksi ta- pahtuu niin vähän. Kun hän jälleen kerran rukoili tätä, Jumala vastasi hänelle: ”Ei ole Sanaa, jonka voisin vahvistaa.”

Voimallisten tekojen lahja

”...toinen lahjan tehdä voimallisia tekoja; toinen profetoimisen lahjan,

toinen lahjan arvostella henkiä; toinen eri kielillä puhumisen lahjan, toinen taas lahjan selittää kieliä.” (1 Kor. 12:10)

Parantamisen lahjoja ja voimatekojen lahjaa ei pidä sekoittaa keskenään. Voimallisia tekoja olivat esim. se, kun Jeesus kirosi taatelipuun tai kun Paavali ajoi ulos pahoja henkiä. Jeesus antoi myös opetuslapsille määräaikaaisesti vallan tehdä voimatekoja.

Voimallisten tekojen lahja toimii mm. silloin, kun me käskysanalla käskemme jotakin tapahtumaan ja se tapahtuu. Olin kerran lähdössä polkupyörällä työpaikaltani Ristin Voitosta kotiin. Satoi kaatamalla. Ovella Samuli Siren tuli vastaan ja valitin hänelle surkeaa ilmaa. Silloin Samuli nosti kätensä ylös ja sanoi: ”Jeesuksen nimessä, sade lakkaa.” Pyöräilin kotiin kuivana, vaikka ympärilläni satoi koko ajan.

Profetoiminen

Voimme saada profetian hyvin eri tavoin. Jotkut saavat profeettallisen sanoman jo paljon ennen tilaisuutta, jossa he tuovat sen esille, toiset taas saavat sen juuri sinä hetkenä, jona he myös puhuvat sen.

Profeettallinen sanoma koetaan usein siten, että Pyhä Henki laskeutuu profetoijan päälle ja vaikuttaa kielillä puhumista, tai niin, että sanoma laskeutuu suoraan sydämelle. Joskus yksi saa sanoman kielillä ja toinen siihen selityksen. Usein se, joka saa sanoman kielillä puhumalla, ei edes korota ääntään, vaan puhuu hiljaa itsekseen, ja toinen saa samalla selityksen sanomaan. Toisinaan Pyhä Henki taas vaikuttaa useissa ihmisissä kielillä puhumista ja vain yksi saa selityksen puheeseen.

Voimme vastaanottaa profeettallisen sanoman ilman, että ymmärrämme sitä heti. Olen itse joskus vain saanut jotain Jumalalta, mutta en ole tiennyt, mitä. Myöhemmin sanoma on tullut esiin esim. unena.

Kerran Pyhä Henki laskeutui päälleni jo silloin, kun menin kokous saliin. Istuuduin takapenkkiin ja aloin rukoilla kielillä. Tunsin profeettallisen Hengen ylläni, mutta en tiennyt, miksi. Rukoilin koko kokouksen ajan kielillä. Kokouksen jälkeen tilaisuuden puhuja tuli luokseni ja sanoi, että hän ei voinut lainkaan esittää valmistamaansa puhetta, koska hänen piti koko ajan vain selittää sitä, mitä minä puhuin kielillä. Kukaan ulkopuolinen ei tiennyt, mitä tapahtui.

Joillakin sananjulistajilla on ns. profeettallinen lahja julistaa Sanaa.

Heille on ominaista, että he saavat puheeseensa kuulijoille ajankohtaisia sanomia tai ylikuulionnollista viisautta selittää Raamatun salaisuuksia. Yksi profetallisen julistuksen ilmenemismuoto on, että julistaja kokee saavansa viisauden sanat Jumalalta. Tällaisen julistuksen ero tavalliseen opetukseen on se, että tavallinen opettaja selittää teologiselta pohjalta sitä, miten itse on oppinut tulkitsemaan Raamattua. Kummatkin muodot voivat olla Jumalan antamia armoituksia.

Kaikki profetiat eivät kuitenkaan ole Jumalasta, sen tähden Raamattu kehottaakin arvostelemaan ne.

”Profeetoista saakoon kaksi tai kolme puhua, ja muut arvostelkoot; mutta jos joku toinen siinä istuva saa ilmestyksen, vaietkoon ensimmäinen. Sillä te saatatte kaikki profetoida, toinen toisenne jälkeen, että kaikki saisivat opetusta ja kaikki kehoitusta. Ja profeettain henget ovat profetoille alamaiset; sillä ei Jumala ole epäjärjestyksen, vaan rauhan Jumala.” (1 Kor. 14:29-33)

Emme tietenkään saa olla liian tuomitsevia ja kovia profetioiden arvostelussa, mutta meidän on silti pidettävä yllä riittävää itsesensuuria. Lihallinen ihminen voi käyttää väärin kaikkia armolahjoja ja varsinkin profetoimisen lahjaa. Siksi armolahjojen käyttö vaatii selkeää seurakuntakuria. Suomessakin on tuotu esiin niin paljon vääriä profetioita, että profetoiminen on kärsinyt jonkin asteisen inflaation.

Profetioita ei tulisi kuitenkaan keskeyttää kovin kevein perustein, esim. väärän ajankohdan takia. Tällöin sanoma voi jäädä kokonaan kuulematta ja lisäksi profetian tuonut henkilö saattaa herkkänä ihmisenä mennä täysin lukkoon ja lopettaa profetoimisen. Tällaisessa tilanteessa on parempi kuunnella profetia ja käydä jäljestäpäin kahden kesken keskustelemassa sanoman tuojan kanssa siitä, miten hänen olisi pitänyt toimia.

On hyvä ymmärtää, että pelkästään profetian varassa emme saa koskaan lähtetä tekemään mitään ratkaisuja. Profetia on vain vahvistus jollekin asialle, josta Jumala on puhunut jo toisella tavalla. Se voi avata ihmisen ymmärtämään Jumalan Sanaa tai olla vahvistamassa jotain koettua elämän tilannetta. Profetia voi olla rohkaisemista tai lohdutusta. Moni ihminen on tehnyt suuria virheitä, kun on lähtenyt profetian takia tekemään tärkeitä ratkaisuja elämässään.

Edes se, että profetiassa on jotain ilmestystietoa, ei tee siitä aitoa, Jumalalta tullutta sanomaa. Profetian täytyy olla aina Raamatun ilmoituksen mukaista. Monet harhaopit ja väärät uskonnot ovat syntyneet jonkun väärän ilmestyksen tuloksena.

Mutta vaikka maailmassa on paljon vääriäkin profetioita ja niiden takia on tehty suuria virheitä, emme saa luopua aidon profetian lahjan tavoittelusta. Profetian lahja on tärkeä osa seurakunnan elävää toimintaa. Apostolien teoissa profetoiminen liittyi yleensä muulla tavalla koettuun Jumalan johdatukseen.

Raamattu kehottaa meitä tavoittelemaan varsinkin profetoimisen lahjaa. *”Tavoitelkaa rakkautta ja pyrkikää saamaan hengellisiä lahjoja, mutta varsinkin profetoimisen lahjaa.”* (1 Kor. 14:1)

Henkien erottamisen lahja

Henkien erottamisen lahja on tänä päivänä erittäin tärkeä, koska saatanan usein pukeutuu jopa valkeuden enkeliksi.

”Rakkaani, älkää jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta.” (1 Joh. 4:1)

Henkien erottamisen lahjaa tarvitaan myös muiden armolahjojen valvomiseen.

”Kavahtakaa vääriä profeettoja, jotka tulevat teidän luoksenne lammastenvaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaisia susia. Heidän hedelmistään te tunnette heidät. Eihän orjantappuroista koota viinirypäleitä eikä ohdakkeista viikunoita? Näin jokainen hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee pahoja hedelmiä. Ei saata hyvä puu kasvaa pahoja hedelmiä eikä huono puu kasvaa hyviä hedelmiä. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen. Niin te siis tunnette heidät heidän hedelmistään. Ei jokainen, joka sanoo minulle: ’Herra, Herra!’, pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon. Moni sanoo minulle sinä päivänä: ’Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?’ Ja silloin minä lausun heille julki: ’Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät.’” (Matt. 7:15-23)

Pian sen jälkeen, kun itse olin rukoillut Jumalalta henkien erottamisen lahjaa, olin telttakokouksessa, jossa eräs mies alkoi profetoida. Ennen kuin mies aloitti profetoimisen, näin, kuinka valheen henki tuli teltan ovesta ja meni sisään miehen suusta.

Kun ihminen tunnistaa jossakin toisessa ihmisessä pahan hengen, hän todennäköisesti voi myös puhutella sitä. Raamattu ei varsinaisesti kuitenkaan kehota sellaiseen. Jos joku alkaa ajaa henkiä jostakin toisesta ihmisestä, hänellä on ehdottomasti oltava henkien erottamisen lahja.

Kielillä puhumisen lahja

Kielillä puhumisen lahja annetaan meille kahteen eri tarkoitukseen: omaksi rakentumiseksemme tai sanomien välittämiseksi.

”Sillä kielillä puhuva ei puhu ihmisille, vaan Jumalalle; ei häntä näet kukaan ymmärrä, sillä hän puhuu salaisuuksia hengessä.” (1 Kor. 14:2)

Kielillä puhumisen lahja avaa meille uuden rukouskielen, jolla lähestyä Jumalaa.

”Kielillä puhuva rakentaa itseään, mutta profetoiva rakentaa seurakuntaa.” (1 Kor. 14:4)

Kielillä puhuminen myös rakentaa meitä itseämme. Voimme entistä vapaammin rukoilla ja ylistää Jumalaa ja kokea Hänen läheisyyttään.

Kielten selittämisen lahja

Toisaalta voimme kielillä puhuen rakentaa myös seurakuntaa, jos meillä itsellämme tai jollakulla muulla toimii kielten selittämisen armolahja. Tällaisessa tapauksessa on kyse profeetallisesta kielilläpuhumisesta, joka on tarkoitettukin selitettäväksi. On siis kahdenlaista kielilläpuhumista: voit puhua kielillä omaksi rakentumiseksesi tai voit puhua kielillä sanoman, joka on tarkoitettu selitettäväksi.

”Jos minä nyt, veljet, tulisin luoksenne kielillä puhuen, mitä minä teitä sillä hyödyttäisin, ellen puhuisi teille ilmestyksen tai tiedon tai profetian tai opetuksen sanoja?” (1 Kor. 14:6)

Kielten selittämisen lahja toimii tyypillisesti silloin, kun yksi puhuu

kielillä ja toinen saa siihen selityksen. Tätä selittämistä ei pidä sekoittaa tavallisten kielten ymmärtämiseen.

Aina emme voi selkeästi määritellä, milloin mikäkin armolahja on toiminnassa - usein ne toimivat päällekkäin. Et voi esimerkiksi päätellä, ovatko sielunhoitotilanteessa saadut sanat viisauden, tiedon tai profeti-an sanoja. Tärkeintä on, että ne tulevat Jumalalta.

Raamatussa lueteltujen lahjojen lisäksi on olemassa myös muita armolahjoja. *”Armolahjat ovat moninaiset, mutta Henki on sama.”* (1 Kor. 12:4)

Armolahjoja ei pidä missään tapauksessa sekoittaa inhimillisiin kykyihin tai opittuihin asioihin - armolahjat ovat Hengen voimavaikutuksia. *”Ja voimavaikutukset ovat moninaiset, mutta Jumala, joka kaikki kaikissa vaikuttaa, on sama.”* (1 Kor. 12:6)

Pyhän Hengen johdattama elämä

Jokaisella uskovalla on oikeus anoa armolahjoja, koska ne annetaan armosta seurakunnan rakentumiseksi.

”Pyrkikää osallisiksi parhaimmista armolahjoista. Ja vielä minä osoitan teille tien, verrattoman tien.” (1 Kor. 12:31)

On mielenkiintoista elää elävän Jumalan yhteydessä. Elämä Jumalan yhteydessä on elämää ihmeessä. Jos palvelet Jumalaa, sinun ei tarvitse juosta ihmeiden perässä, vaan saat nähdä, että ihmeet seuraavat sinua.

Anna Pyhän Hengen saada enemmän tilaa elämässäsi. Kun Pyhä Henki saa elää sinussa, elämästäsi tulee ylenpalttista. Vasta kun Pyhä Henki saa vallan elämässäsi, voit todella nähdä, miten Jumala on valmistanut kaikki ne teot, jotka Hän sinulle antaa.

Pyhän Hengen johdattamana eläminen ei aina ole helppoa – tavaltaan se on ristin kantamista, mutta samalla se on elämää, josta Jumala kantaa vastuun.

Frank Mangs on sanonut: ”Tärkeintä ei ole se, mitä olet tehnyt Jumalalle, tärkeintä on se, mitä Jumala on tehnyt sinun kauttasi.” On hyvä muistaa, että hengellinen työ ei ole meidän, vaan Jumalan työtä, jota me teemme Hänen voimassaan ja Hänen lahjoillaan. Tätä on ennalta valmistetuissa teoissa vaeltaminen.

Emme voi kerskata armolahjoista emmekä niistä teoista, joita Jumala antaa meille.

”Siitä, että julistan evankeliumia, minulla ei ole kerskaamista. Minun täytyy tehdä sitä. Voi minua, ellen julista evankeliumia!” (1 Kor. 9:16)

Välillä tuntuu siltä, että uskovien tekemisille annetaan liian tärkeä sija.

”Jos jollakin teistä on palvelija kyntämässä tai paimentamassa, sanooko hän tälle tämän tullessa pellolta: ‘Käy heti aterialle’? Eikö hän pikemminkin sano hänelle: ‘Valmista minulle ateria, vyöttäydy ja palvele minua, sillä aikaa kuin minä syön ja juon; ja sitten syö ja juo sinä’? Ei kaikeksi kiittä palvelijaa siitä, että tämä teki, mitä oli käsketty? Niin myös te, kun olette tehneet kaiken, mitä teidän on käsketty tehdä, sanokaa: ‘Me olemme ansiottomia palvelijoita; olemme tehneet vain sen, minkä olimme velvolliset tekemään.’” (Luuk. 17: 7-10)

Jumalan silmissä emme voi tehdä mitään suurempaa, kuin niitä tekoja, joita Jeesus haluaisi meidän tekevän. Nämä teot Jumala on antanut meidän tehtäväksemme.

”Palvelkaa toisianne, kukin sillä armolahjalla, minkä on saanut, Jumalan moninaisen armon hyvinä huoneenhaltijoina. Jos joku puhuu, puhukoon niin kuin Jumalan sanoja; jos joku palvelee, palvelkoon sen voiman mukaan, minkä Jumala antaa, että Jumala tulisi kaikessa kirjastetuksi Jeesuksen Kristuksen kautta.” (1 Piet. 4:10-11)

Jumala puhuu koettelemuksessa

Joskus Jumala puhuu meille suurten koettelemusten kautta. Oman perheeni suuri koettelemus tuli erään lapsemme vaikean elämäntilanteen kautta.

Olin töissä ja oli ilta. Minulle tuli valtava tuska ja hätä poikani puolesta. Rukoilin ja itkin polvillani Jumalan edessä. Huusin aivan täysillä, koskaan aiemmin en ollut rukoillut niin. Koin itseni täysin epäonnistuneeksi.

Kaksi tuntia itkin Jumalan edessä täysin murtuneena. Sitten en enää jaksanut itkeä. Koin, että taakka otettiin minulta pois. En enää pystynyt suremaan sitä. Mutta Pyhä Henki puhui minulle, että minun pitää mennä nettiin ”Usko ja elämä” -foorumille. En ollut koskaan käynyt siellä. Luin ihmisten kirjoituksia, kunnes silmiini osui erään 13-vuotiaan tytön

kirjoittama teksti. Tyttö oli suuressa hädässä. Hän kertoi olevansa uskova-
vainen tai ainakin hän oli luullut niin. Nyt hän oli langennut eikä tien-
nyt, mitä tehdä. Luin ihmisten vastauksia hänelle ja suutuin. Kukaan ei
vastannut asiallisesti. Rukoilin ja kysyin Jumalalta, mitä kirjoittaisin
hänelle. Silloin sain sanat sydämelleni ja kirjoitin ne.

Menin kotiin nukkumaan. Tunsin Jeesuksen läsnäolon poikkeukselli-
sen suurena rauhana ylläni. Unessa kaksi enkeliä tuli hakemaan minua.
He veivät minut taivaaseen, jossa Jeesus odotti. Ensimmäiseksi häpe-
sin itseäni, koska tunsin itseni niin alastomaksi ja syntiseksi. Näin kuin-
ka Jeesus näki lävitseni kaiken, mitä olin. Mutta samalla, kun lähes-
tyin Jeesusta, valtava ilo alkoi täyttää olemukseni. Tunsin joka solullani
puhtautta ja onnea. Mitä lähemmäksi tulin Jeesusta, sitä onnellisem-
maksi tulin. Sitä iloa, mitä koin, ei voi sanoin kuvata. Olin melkein se-
kaisin onnesta. En ollut koskaan voinut kuvitella mitään sellaista olevan
olemassakaan. Vihdoin uskalsin katsoa Jeesusta suoraan silmiin. Hänen
rakkautensa ja rauhansa olivat sanoinkuvaamattomia.

Sitten Jeesus alkoi viedä minua eteenpäin. Hän ei puhunut mitään, mut-
ta jotenkin tiesin, mitä Hän oli tekemässä. Hän vei minut suuren patsaan
luo. Patsas oli kaksi metriä leveä ja niin pitkä, että en osannut edes ar-
vioida sitä. Kumpaakaan päätä ei näkynyt, ei alkua eikä loppua. Patsas
muodostui pienistä patsaista, jotka olivat rivissä vaakasuunnassa. Ym-
märsin heti, että patsas kuvasi Elämän Kirjaa.

Ensimmäiseksi silmiini osui pieniä, noin viisi senttiä korkeita, ho-
peisia ja kultaisia pylväitä, sitten kaikkia erilaisia pieniä patsaita. Ym-
märsin, että Jeesus oli näyttämässä minulle oman patsaani. Ajattelin,
että se on varmaan joku kynnysmatto, koska tiesin, että olin saanut ko-
kea niin suuria asioita ja kuitenkin tehnyt syntiä. Mutta patsas, jonka
Jeesus minulle näytti, olikin kultainen sotilas.

Valtava ilo täytti sydämeni. Ei siitä, mikä patsaani oli, vaan siitä, että
ymmärsin, että myös minun nimeni on kirjoitettuna Elämän Kirjaan.
Mieleeni tulivat sanat: *"Älkää iloitko siitä, että henget ovat teille ala-
maisat, vaan siitä, että teidän nimenne on Elämän Kirjassa."*

Oli mielenkiintoista, että koin koko ajan, että ilma oli täynnä Juma-
lan Sanaa, se täytti kaiken. Ja aina kun ajattelin jotain, niin Jeesus vas-

tasi minulle, ei sanoin vaan ajatuksella. Se oli erikoista.

Sitten yhtäkkiä kysyin Jeesukselta, en ääneen, vaan ajatuksissani, koska tiesin Jeesuksen tietävän, mitä ajattelen, oliko myös lapseni patsas tuossa Elämän Kirjassa. Silloin Jeesus hymyili minulle ja lähti jälleen viemään minua eteenpäin. Pian Hän näytti minulle kaunista sinistä jalokiveä. Se oli vähän soikea ja pystyasennossa. Vielä suurempi ilo valtasi minut.

Katsoin taas Jeesuksen kasvoihin. Hän oli niin kaunis, että tunsin meneväni sekaisin onnesta. Otin Jeesusta hartioista kiinni ja suutelin Häntä suoraan suulle. Mutta sitten tulin järkiini ja ajattelin, että eihän mies voi tehdä noin toiselle miehelle. Ajattelin, että suuttuiko Jeesus minulle. Katsoin Häntä kysyvästi, mutta Jeesus vain hymyili minulle.

Silloin kysyin Jeesukselta (siis ajatuksissani): “Miksi näytit minulle tämän ilmestyksen?” Jeesus vastasi (Hänekään ei puhunut ääneen): “Siksi, että sinä vastasit siellä internetissä sille 13-vuotiaalle tytölle ne sanat, jotka minä olisin hänelle sanonut.”

Äkkiä huomasin olevani sängyssäni ja itkin. Tuo kokemus oli ollut niin voimakas, että olin täysin murtunut. Mutta olin myös murtunut sen ilon takia, että olin voinut sanoa jollekin sanat, jotka Jeesus olisi hänelle sanonut. Koin ja ymmärsin voimakkaasti, että en todellakaan halua esiintyä teologina tai Raamatun opettajana vaan toivon, että voisin aina joskus jollekin sanoa juuri ne sanat, jotka Jeesus haluaa minun sanovan.

Me tarvitsemme ilmestystä Jumalan Sanasta, jotta voisimme nähdä, kuinka arvokasta Jeesuksen silmissä on tehdä Jeesuksen tekoja. Niiden ei tarvitse ihmisten silmissä olla suuria, mutta kun olet kuuliainen pienessä, Jumala voi antaa sinulle myös suurempia tekoja täytettäväksi.

”Totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin hän on tekevä, sillä minä menen Isän luo.” (Joh. 14:12)

Hengelliset virat

Miten voimme valmistautua palvelemaan Jumalaa? Rukoilemme usein armolahjoja, erilaisia tehtäviä ja sitä, että Jumala käyttäisi meitä. Saatamme laulaakin, kuten eräässä uudessa ylistyslaulussa, ”Hallitse mua!”

Jumala ei kuitenkaan ensisijaisesti halua käyttää meitä. Hän haluaa elää meidän kanssamme, olla jatkuvassa yhteydessä meihin. Hän haluaa tiivistä ystävyysuhdetta kanssamme. Tärkeintä ei ole se, että meillä on jokin suuri tehtävä Jumalan valtakunnassa, vaan se, että opimme elämäänsä Hänen yhteydessään. Tätä Jumala meiltä odottaa. Hän tahtoo, että opit lepäämään Kristuksessa ja vaeltamaan Hänen yhteydessään, ei vain olemaan Hänen käytössään.

Jumala kutsuu, valmistaa ja voitelee

Jumala on jo ennen syntymääsi valmistanut sinut niihin tehtäviin, jotka Hän on sinulle suunnitellut.

“Jo ennen kuin minä valmistin sinut äidin kohdussa, minä sinut tunsin, ja ennen kuin sinä äidistä synnyit, minä sinut pyhitin; minä asetin sinut kansojen profeetaksi.” (Jer. 1:5)

Hän ei ole valmistanut suuriin tehtäviin ainoastaan erityisiä palvelijoitaan, vaan Hän on valmistanut jokaisen meistä juuri siihen tehtävään, jonka Hän on itse kullekin tarkoittanut. Jumala on myös fyysisesti rakentanut sinut sellaiseksi, että voit suorittaa Hänen sinulle suunnittelemansa tehtävän. Pelkkä fyysinen valmius ei kuitenkaan riitä – Jumala alkaa heti syntymästämme lähtien kasvattaa meitä myös henkisesti ja hengellisesti.

Mutta vielä sekään ei riitä, että olemme olemuksemme puolesta valmiit tehtäväämme. Jotta voisimme täydellisesti hoitaa sen viran, johon

Jumala on meidät tarkoittanut, tarvitsemme Häneltä voitelun. Vasta kun Jumala on kutsunut, valmistanut ja voidellut meidät omia tehtäviämme varten, Hän asettaa meidät niihin.

Armolahjat eivät vaadi koulutusta. Ne ovat, kuten sana ”armolahja” kuvaakin, armosta annettuja. Lahjaksi ja armosta olemme saaneet kaiken muunkin, mitä meillä on. Jumala kouluttaa meitä suunnittelemiinsa tehtäviin, mutta ei armolahjoihin.

Armolahjat ovat ikään kuin Jumalan meille antamia työkaluja evankeliumin julistamiseen ja seurakunnan rakentamiseen. Koska armolahjat ovat Hengen voimavaikutuksia, emme pysty käskemään tai ”ottamaan” niitä, vaikka Raamattu opettaakin, että meidän tulee rukoilla niiden saamista. Vaikka meillä olisikin jokin armolahja, emme voi käyttää sitä niin kuin haluamme tai juuri silloin, kun haluamme. Saamamme armolahja toimii meissä Hengen vaikuttamalla tavalla vain silloin, kun Pyhä Henki tahtoo.

Niilo Yli-Vainio sanoi kerran eräässä lehtihaastattelussa, että hänellä ei ole parantamisen armolahjaa. Hän totesi, että jos hänellä olisi se, niin hän menisi Meilahden sairaalaan ja parantaisi kaikki sairaat. Kukaan ei kuitenkaan voi käyttää armolahjoja tällä tavalla. Jos jollakin on profetoimisen lahja, se ei tarkoita, että hän voisi vain painaa jotakin nappia ja profetia tulee.

Hengellinen valtakirja

Hengelliset virat puolestaan ovat armoituksia – ikään kuin Jumalan antamia valtakirjoja – jonkin tietyn tehtävän hoitamiseksi seurakunnassa.

”Ja hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen.” (Ef. 4:11)

Näihin tehtäviin Jumala siis ensin kutsuu, sitten valmistaa ja voitelee ja lopuksi antaa käyttökelpoisen ihmisen seurakunnalle.

Kuten armolahjojakin, myös erilaisia hengellisiä virkoja on enemmän kuin Raamatussa on lueteltu. Aina emme pysty määrittelemään, milloin mikäkin armolahja on ollut toiminnassa tai mikä hengellinen virka jollakulla uskovalla on. Emme myöskään voi löytää Raamatus-

ta nimeä jokaiselle viralle, joka on jollakin armoitetulla Jumalan palvelijalla. On olemassa myös erikoisvirkoja, kuten Niilo Yli-Vainiolla, Kathryn Kuhlmannilla, Osborneilla, Kalevi Lehtisellä tai monella muulla Jumalan palvelijalla oli tai yhä on.

Rukoilemme usein seurakuntaan armolahjoja, mutta vain harvoin muistamme rukoilla, että Jumala antaisi hengellisiä virkoja. Korinton seurakunnassa toimivat kaikki armolahjat.

”Minä kiitän Jumalaani aina teidän tähtenne siitä Jumalan armosta, joka on annettu teille Kristuksessa Jeesuksessa, että kaikessa olette rikastuneet hänessä, kaikessa puheessa ja kaikessa tiedossa, sen mukaan kuin todistus Kristuksesta on teissä vahvistettu, niin ettei teiltä mitään puutu missään armolahjassa, teidän odottaessanne meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestystä.” (1 Kor. 1:4-7)

Kuitenkin seurakunnassa oli saman kirjeen mukaan riitoja, erilaisia syntejä ja kurittomuutta. Olen joskus miettinyt, miten se oli mahdollista. Uskon, että jos myös kaikki hengelliset virat olisivat seurakunnassa toimineet, tällaista tilannetta ei olisi syntynyt.

Armolahjojen lisäksi tarvitsemme erityisesti tänä päivänä hengellisten virkojen toimimista seurakunnissamme. Niitä ihmisiä, jotka haluaisivat olla Jumalan käytössä, löytyy kyllä. Ongelmana on se, että niitä taas, jotka ovat antautuneet tai valmiita antautumaan Jumalan koulutukseen, ei ole tarpeeksi.

Kun Kathryn Kuhlmannilta kysyttiin, miksi Jumala oli valinnut juuri naisen siihen tehtävään, joka hänellä oli, Kuhlmann vastasi: ”Ei Jumala alun perin valinnut tähän naista. Tiedän ainakin kaksi miestä, joita Jumala ensin kutsui tähän tehtävään, mutta he eivät suostuneet.”

Tarvitsemme ihmisiä, jotka uhraavat itsensä Jumalan käyttöön, jotta toiset voisivat elää rikasta elämää.

”Sillä minusta näyttää, että Jumala on asettanut meidät apostolit vihoviimeisiksi, ikään kuin kuolemaan tuomituiksi; meistä on tullut kaiken maailman katseltava, sekä enkelien että ihmisten, me olemme houkkia Kristuksen tähden, mutta te älykkäitä Kristuksessa, me olemme heikkoja, mutta te väkeviä; te kunnioitettuja, mutta me halveksittuja.” (1 Kor. 4:9-10)

Tämä ei koske vain apostoleja, vaan myös kaikkia niitä, jotka ovat

antautuneet seurakunnan palvelemiseen. Seurakuntavirat eivät ole johdovirkvoja, vaan palvelusvirkoja ”tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen”.

Löydä oma paikkasi

Uskon, että Jumala haluaisi toimia paljon voimakkaammin seurakuntansa keskellä kuin mihin yleensä tyydytään. Millainen oma seurakuntasi olisikaan, jos kaikki armolahjat ja hengelliset virat toimisivat siellä?

On tärkeää, että tiedostamme oman asemamme Kristuksessa, löydämme oman armolahjamme ja oman paikkamme. Jos emme ole omalla paikallamme, se on todennäköisesti tyhjä tai sen täyttää joku, jota Jumala ei ole siihen tarkoittanut. Ehkä vielä pahempi asia on se, jos viet joltakin toiselta Jumalan hänelle tarkoittaman paikan olemalla itse väärässä paikassa.

Meillä tulee olla suuria näkyjä, visioita Jumalan mahdollisuuksista elämässämme. Odota Jumalalta suuria, Hän on ihmeiden Jumala. Emme kuitenkaan saa ajatella itsestämme yli sen, mitä Jumala on meille antanut.

”Sillä sen armon kautta, mikä minulle on annettu, minä sanon teille jokaiselle, ettei tule ajatella itsestensä enempiä, kuin ajatella sopii, vaan ajatella kohtuullisesti, sen uskonmäärän mukaan, minkä Jumala on kullekin suonut. Sillä niin kuin meillä yhdessä ruumiissa on monta jäsentä, mutta kaikilla jäsenillä ei ole sama tehtävä, niin me, vaikka meitä on monta, olemme yksi ruumis Kristuksessa, mutta itsekin olemme toistemme jäseniä; ja meillä on erilaisia armolahjoja sen armon mukaan, mikä meille on annettu; jos jollakin on profetoimisen lahja, käyttäköön sitä sen mukaan, kuin hänellä uskoa on; jos virka, pitäköön virastaan vaarin; jos joku opettaa, olkoon uskollinen opettamisessaan; jos kehoittaa, niin kehoittamisessaan; joka antaa, antakoon vakaasta sydäimestä; joka on johtaja, johtakoon toimillisesti; joka laupeutta harjoittaa, tehköön sen iloiten”. (Room. 12:3-8)

Monet vilpittömät uskovat ovat menneet harhaan, kun ovat sokeasti uskoneet kykenevänsä sellaiseen, johon Jumala ei ole heitä armoittanut. Esimerkiksi monet lähetyssearnaajat ovat menneinä vuosina kuolleet turhaan

lähetykskentillä, kun eivät ole suostuneet ottamaan mitään rokotuksia.

Eräs tuttavani, Sulo Lehtinen, kertoi minulle, kuinka hänen ystävänsä kutsui hänet kuolinvuoteelleen, katsoi Suloa silmiin ja itki. Kyyneloidensa välistä hän sanoi: ”Tässä minä nyt teen kuolemaa ja yli 20 vuotta olen ollut varma siitä, että olen toinen niistä säkkipukuisista.” (Ilm 11:3)

Ole uskollinen omassa armoituksessasi

Jumalalla on meille jokaiselle oma tehtävä. Onnellisimpia olemme, kun voimme toteuttaa juuri tätä tehtävää. Älä koskaan aliarvioi omaa armoitustasi.

Jotkut ajattelevat, että ”kyllä minäkin olisin valmis näkemään vaivaa ja vaikka kärsimäänkin, jos minulla olisi suuri kutsumus tai olisin saanut kokea suuria näkyjä ja ilmestyksiä”. Unohdamme kuitenkin usein, että mitä enemmän olemme saaneet Jumalalta, sitä enemmän meiltä myös vaaditaan.

”Voi sinua, Korasin! Voi sinua, Beetsaida! Sillä jos ne voimalliset teot, jotka ovat tapahtuneet teissä, olisivat tapahtuneet Tyyrossa ja Siidonissa, niin nämä jo aikaa sitten olisivat säkissä ja tuhassa tehneet parannuksen. Mutta minä sanon teille: Tyyron ja Siidonin on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin teidän. Ja sinä, Kapernaum, korotetaan kohan sinut hamaan taivaaseen? Hamaan tuonelaan on sinun astuttava alas. Sillä jos ne voimalliset teot, jotka ovat tapahtuneet sinussa, olisivat tapahtuneet Sodomassa, niin se seisoi vielä tänäkin päivänä. Mutta minä sanon teille: Sodomian maan on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin sinun.” (Matt. 11:21-24)

Ihmeiden kokeminen lisää vastuutamme. Salomon lankeemuksen kohdalla vedottiin raskauttavana asiana siihen, että Jumala oli kahdesti ilmestynyt hänelle unessa.

”Niin Herra vihastui Salomoon, koska hänen sydämensä oli kääntynyt pois Herrasta, Israelin Jumalasta, joka kahdesti oli ilmestynyt hänelle.” (1 Kun. 11:9)

”Sillä jokaiselta, jolle on paljon annettu, myös paljon vaaditaan; ja jolle on paljon uskottu, siltä sitä enemmän kysytään.” (Luuk 12:48)

Älä koskaan kadehdi muiden armoituksia. Jumala on valmistanut sinut

juuri sinun tehtäviäsi varten. Olet vastuussa vain siitä, miten hyvin hoidat sen tehtävän, jonka Jumala on sinulle antanut. Pyri täyttämään Jumalan suunnitelma omassa elämässäsi. Jumala kysyy enemmän uskollisuutta kuin kykyä.

”Sitä tässä huoneenhaltijoilta ennen muuta vaaditaan, että heidät havaitaan uskollisiksi.” (1 Kor. 4:2)

”Mutta monet ensimmäiset tulevat viimeisiksi, ja monet viimeiset ensimmäisiksi.” (Matt. 19:30)

Sanotaan, että Jumala on valinnut meidät edeltätuntemisen kautta. *”Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut. Sillä ne, jotka hän on edeltä tuntenut, hän on myös edeltä määrännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi, että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa; mutta jotka hän on edeltä määrännyt, ne hän on myös kutsunut; ja jotka hän on kutsunut, ne hän on myös vanhurskauttanut; mutta jotka hän on vanhurskauttanut, ne hän on myös kirkastanut.”* (Room. 8:28-30)

Koska Jumala on valinnut sinut edeltätuntemisen kautta, Hän on myös suunnitellut juuri sinulle sopivimman tehtävän. Älä kadehdi toisten armoitusta, vaan yritä olla mahdollisimman uskollinen omasi hoitamisessa.

Oletko valmis Jumalan kouluun?

Eräällä veljellä oli omasta mielestään kutsu evankeliumin työhön, mutta vaikka hän miten yritti, ovet siihen eivät auenneet. Kerran Jumala siten puhui hänelle: ”Ihminen ei voi ottaa mitään, ellei sitä anneta hänelle ylhäältä.”

Näemme usein vain sen, kuinka Jumala käyttää jotakin toista ihmistä. Emme kuitenkaan tiedä, millaisen koulun hän on mahdollisesti joutunut käymään. Olisi helppoa, jos Jumala yksinkertaisesti vain alkaisi käyttää kaikkia, jotka sitä haluavat. Ongelmana on, että harvat meistä kestävät sen, että Jumala todella käyttää meitä. Siksi Jumalalla on myös jokaista varten juuri hänelle sopiva koulutus, jonka hän kestää. Sinä et välttämättä kestä sitä koulutusta, jonka joku toinen joutuu käymään läpi.

Eräs ystäväni kertoi niistä suurista asioista, joita Jumala oli tehnyt hänen elämässään. Kun nuoret, joille hän puhui, katsoivat häntä innostuneena, hän sanoi: ”Jos kadehditte minun housujani, katsokaa ensin hintalappua.”

Jumala etsii ihmisiä, jotka ovat valmiita Hänen kouluunsa. Sinun ei tarvitse olla etevä tai lahjakas, jotta Jumala voisi käyttää sinua. Usein oma lahjakkuutemme ja viisautemme ovat vain esteenä Jumalan ilmestymiselle meidän kauttamme.

Monet vilpittömät uskovat ovat ajatelleet: ”Minä haluan oppia tuntemaan Jumalaa ja Raamattua. Menen teologiseen tiedekuntaan ja hankin viimeisimmän tiedon ja taidon, jotta voin olla Jumalan käytössä.” Tänäkin jotkut heistä ovat luopioina tai jossakin pappina tai hengellisinä opettajina ilman, että he koskaan olisivat saaneet Jumalan voittoa tai armoitusta opettamiseen.

En halua väheksyä tiedon hankintaa tai teologista viisautta. Ei varmasti ole sattuma, että Mooses ja Paavali olivat erittäin koulutettuja ihmisiä. Mutta tosiasia on, että et voi saada opettajan armoitusta tai voittoa koulun penkillä, vaikka kuinka lukisit itsesi teologian tohtoriksi. Voittoa saadaan vain Jumalalta.

Jumala valitsi sen, joka ei mitään ole, tehdäkseen tyhjäksi sen, joka jotain on.

”Sillä katsokaa, veljet, omaa kutsumistanne: ei ole monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista, vaan sen, mikä on hulluutta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaaksensa viisaat häpeään, ja sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään, ja sen, mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään ole, tehdäksensä mitättömäksi sen, joka jotakin on, ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä.” (1 Kor. 1:26)

Ajattele, kuinka ihmeellinen Jumalan valtakunta on. Jeesus sanoi köyhästä leskestä, että tämä uhrasi enemmän kuin kaikki muut, siis rikkaat. Jumalan valtakunnassa köyhä voi antaa enemmän kuin rikas, lahjaton saada enemmän aikaan kuin lahjakas, kouluja käymätön voi tehdä paljon arvokkaampaa työtä kuin vuosikausia yliopistossa opiskellut. Sil-

lä ei ole, niin kuin ihminen näkee: ihminen näkee ulkomuodon, mutta Herra näkee sydämen.

Jumalan silmissä tärkeintä eivät ole etevyys ja tittelit, vaan hän etsii ihmisiä, jotka ovat helposti muovailtavaa materiaalia. Jeremia sanoo: *”Sinä olet taivutellut minua, Herra, ja minä olen taipunut; sinä olet tarttunut minuun ja voittanut.”* (Jer. 20:7)

Herra katsoo sydäntä

Mitä suuremman tehtävän Jumala sinulle antaa, sitä pidempi koulutusaika siihen yleensä on. Mooseksen koulutusaika kesti 80 vuotta. Myös Daavid oli kovassa Jumalan koulussa. Vielä senkin jälkeen, kun Daavid voideltiin kuninkaaksi, kesti 10-20 vuotta, ennen kuin hänestä tuli Israelin kuningas. Daavidin kohdalla on helppo nähdä, että hän oli nöyrä ja vilpitön Jumalan edessä ja että hän ennen kaikkea oli helposti muovailtavaa materiaalia.

Kun pari vuotta sitten teimme seurakunnassamme näytelmää Daavidin elämästä, mietin paljon Daavidia ihmisenä. Näytelmässämme Daavidin veljet olivat hulttioita, mutta en usko, että he todellisuudessa olivat sitä. Kun Samuel tuli voitelemaan Iisain pojista kuningasta, hän ihastui Daavidin veljiin. Päällepäin katsoen he olivat ihanteellisia kuninkaiksi.

”Mutta Herra sanoi Samuelille: ”Älä katso hänen näköänsä äläkä kookasta vartaloansa, sillä minä olen hänet hyljännyt. Sillä ei ole, niin kuin ihminen näkee: ihminen näkee ulkomuodon, mutta Herra näkee sydämen.” (1 Sam. 16:7)

Se, että Daavid oli Jumalalle otollinen, ei tarkoittanut sitä, että hänen olisi tarvinnut näyttää päinvastaiselta.

”Ja Samuel kysyi Iisailta: ”Siinäkö olivat kaikki nuorukaiset?” Hän vastasi: ”Vielä on nuorin jäljellä, mutta hän on kaitsemassa lampaita.” Niin Samuel sanoi Iisaille: ”Lähetä noutamaan hänet, sillä me emme istu ruualle, ennen kuin hän tulee tänne.” Silloin tämä noudatti hänet; ja hän oli verevä, kaunissilmäinen ja sorea nähdä. Ja Herra sanoi: ”Nouse ja voitele tämä, sillä hän se on.” Niin Samuel otti öljysarven ja voiteli hänet hänen veljiensä keskellä. Ja Herran henki tuli Daavidiin,

siitä päivästä ja yhä edelleen. Sitten Samuel nousi ja meni Raamaan.”
(1 Sam. 16:11-13)

Daavidilla ei ollut inhimillisesti kovin suuria mahdollisuuksia tulla Israelin kuninkaaksi. Perimätiedon mukaan hän oli syntynyt isänsä syrjähyypystä palvelijattaren kanssa. Psalmissa 51:7 Daavid sanoo: *”Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt.”*

Daavid oli jerikolaisen portto Raahabin jälkeläinen ja hänen isänsä isoäiti oli mooabilainen Ruut. Mooabilaiset eivät saaneet Mooseksen lain mukaan edes kymmenennessä polvessa päästä Israelin seurakuntaan.

”Älköön ammonilainen ja mooabilainen pääskö Herran seurakuntaan; älkööt heidän jälkeläisensä edes kymmenennessä polvessa koskaan pääskö Herran seurakuntaan, sen tähden että he eivät tulleet leipää ja vettä tuoden teitä vastaan matkalla, kun olitte lähteneet Egyptistä, ja sen tähden että hän palkkasi sinua vastaan Bileamin, Beorin pojan, Mesopotamian Petorista, sinua kiroamaan.” (5 Moos. 23:3-4)

Vaikka Jumala voiteli Daavidin kuninkaaksi, sillä ei aluksi näyttänyt olevan mitään käytännön merkitystä hänen elämässään. Saul oli edelleen vahvasti kuningas. Daavid ei kuitenkaan antanut asian häiritä itseään. Hän jatkoi elämäänsä samoin kuin ennenkin.

Jos Jumala on puhunut sinulle jostain tehtävästä, odota Jumalan aikaa. Hän kyllä toteuttaa sanansa aikanaan. Ja kun Jumala sitten antaa merkin, lähde rohkeasti liikkeelle. Älä yritä auttaa Jumalaa, hän kyllä itse vastaa sanastaan.

Jumalan voitelun vaikutus alkoi näkyä Daavidin elämässä kaiken arjen keskellä jopa niin, että hän tuli tunnetuksi siitä.

”Niin eräs nuorista miehistä vastasi ja sanoi: ”Katso, minä olen nähnyt beetlehemiläisellä Iisalla pojan, joka taitaa soittaa ja joka on kelpo mies ja sotilas sekä ymmärtäväinen puheiltaan ja komea mies, ja Herra on hänen kanssaan.” (1 Sam.16:18)

Kun paha henki riivasi Saulia, Daavid lähetettiin soittamaan hänelle. Ja kun Israel oli sodassa filistealaisia vastaan, Daavid lähetettiin viemään ruokaa veljilleen. Näemme, kuinka Daavid palveli nöyrästi velji-

ään, vaikka hänet oli voideltu kuninkaaksi ”veljiensä keskellä”.

Mutta kun Daavid näki sotarinnassa filistealaisen jättiläisen Goljatin pilkkaavan Jumalaa, hän vihastui. Hän uskoi, että koska Jumala oli ennenkin auttanut häntä, niin hän auttaisi voittamaan myös Goljatin.

”Mutta Daavid sanoi Saulille: ”Palvelijasi on ollut kaitsemassa isänsä lampaita. Jos leijona tai karhu tuli ja vei lampaan laumasta, niin minä hyökkäsin sen jälkeen, löin sen maahan ja tempasin saaliin sen suusta; ja jos se karkasi minua vastaan, niin minä tartuin sen partaan, löin sen maahan ja tapoin sen. Kun palvelijasi on lyönyt maahan sekä leijonan että karhun, niin tuolle ympärileikkaamattomalle filistealaiselle käy niin kuin niille; sillä hän on häväissyt elävän Jumalan taistelurivejä.” Ja Daavid sanoi: *”Herra, joka on pelastanut minut leijonan ja karhun kynsistä, pelastaa minut myös tämän filistealaisen käsistä.”* Silloin Saul sanoi Daavidille: *”Mene; Herra olkoon sinun kanssasi.”* (1 Sam. 17:34-37) Ja kuten tiedämme, Daavid voitti Goljatin.

Samoin kuin Daavid oli oppinut luottamaan Jumalan ylikuunnolliseen apuun keskellä arkea, mekin voimme oppia turvaamaan Jumalan mahdollisuuksiin jokapäiväisessä arjessamme. Jumala voi ja tahtoo kasvattaa sinua arjen keskellä tulevaan tehtäväsi. Turvaa Jumalaan pienimmissäkin asioissasi. Vain siten opit tuntemaan ihmeiden Jumalan mahdollisuudet. Todellista nöyryyttä on se, että turvaat Jumalaan kaikissa olosuhteissa ja etsit jatkuvasti Jumalan apua.

”Turvaa Herraan kaikesta sydäimestäsi äläkä nojaudu omaan ymmärrykseesi.” (San 3:5)

Jumala löytää valitsemansa

Monet sanovat, että Jumala on kutsunut heidät johonkin tiettyyn tehtävään, mutta seurakunta ei anna heidän toteuttaa sitä. Minä en usko tähän. Jos Jumala on antanut sinulle tehtävän, kukaan tai mikään muu ei voi olla esteenä sen toteutumiselle, kuin sinä itse. Monet kuitenkin väittävät, että tämä ei ole mahdollista heidän seurakunnassaan. Silloin he ovat itse väärällä paikalla.

Jos joku, niin juuri Daavid laitettiin ”piippuhyllylle”. Hänet pantiin pai-

mentamaan lampaita. Se oli halveksittu ja rankka työ ja etenkin rikkaan talon pojalle erittäin erikoinen tehtävä.

Kun Samuel tuli voitelemaan Iisain poikaa Israelin kuninkaaksi, Daavidia ei edes tuotu näytille. Hänet haluttiin pitää piilossa. Mutta Jumala oli nähnyt Daavidin ja myös Daavidin sydämen. Ja Hän oli löytänyt Daavidista mielensä mukaisen miehen. Kun Samuel sitten sanoi, että hän ei istu aterialle ennen kuin on hoitanut tehtävänsä, myös Daavid tuotiin Iisain eteen. Silloin Jumala vastasi: ”tässä hän on”.

Jos Jumala on valinnut sinut, hän löytää sinut vaikka kaivosonkalosta. Ja jos Jumala on voidellut sinut, se ei pysy piilossa, kuten se ei pysynyt piilossa Daavidinkaan elämässä.

Jos sinulla on tehtävä seurakunnassa, pyri hoitamaan se mahdollisimman hyvin. Jumala arvostaa sitä. Usein ajatellaan esimerkiksi, että ”jos olen hyvä pyhäkoulunopettaja, saan tehdä sitä lopun ikääni”. Näin ei kuitenkaan ole. Jumala on se, joka valitsee, kutsuu ja valmistaa meidät omiin tehtäviinsä – omalla ajallaan.

Psalmia 23 lukiessamme saatamme ajatella, että tällainen Jumala meillä on: Hyvä Paimen, joka vie lampaat hyvälle laitumille, suojelee, voitelee pään öljyllä niin, etteivät hyönteiset kiusaa, vie meidät virvoittavien vetten tykö, ohjaa oikealle tielle ja pitää huolta siitä, ettemme eksy. Minulle tämä psalmi puhuu myös siitä, millainen paimen Daavid oli. Hän oli itse juuri tällainen paimen: hoiti uskollisesti sen tehtävän, jonka Jumala oli hänelle antanut.

Vielä kuninkaaksi voitelen jälkeenkin Daavid lähetettiin paimentamaan lampaita. Hän rakasti näitä lampaitaan. Hän rakasti sitä tehtävää, jonka Jumala oli hänelle antanut.

Vaikka perhe ei arvostanut Daavidia, Jumala arvosti häntä. Sillä, mitä ihmiset sinusta ajattelevat, ei lopulta ole merkitystä. Vain se on tärkeää, mitä Jumala sinusta ajattelee.

Daavidin kotiväki ei selvästikään osannut iloita siitä, että Samuel voiteli Daavidin kuninkaaksi. Tosin Raamatusta ei käy ilmi, tiesivätkö Daavidin veljet, mitä Samuelin voitelu merkitsi. Tähän mennessä ei näet oltu vielä ketään voideltu Israelin kuninkaaksi muiden nähden. Kun Saul voideltiin kuninkaaksi, hän oli yksin Samuelin kanssa. Siksi voite-

lun merkitystä ei ehkä ymmärretty. Ehkä hänen perheensä ei edes toivonut hänestä mitään suurta. Ainakin veljet halveksivat häntä.

Tämä käy ilmi tapahtumista ennen kuin Daavid voitti Goljatin. *”Mutta kun hänen vanhin veljensä Eliab kuuli hänen puhuvan miesten kanssa, vihastui Eliab Daavidiin ja sanoi: ”Miksi sinä olet tullut tänne, ja kenelle olet jättänyt sen pienen lammaislauman siellä erämaassa? Minä tunnen sinun julkeutesi ja pahan sisusi; sinä olet tullut tänne katsomaan sotaa.”* (1 Sam. 17: 28)

Jeesus totesi, että profeetta ei ole missään niin halveksittu kuin kodissaan. *”Ja he loukkaantuivat häneen. Mutta Jeesus sanoi heille: ”Ei ole profeetta halveksittu muualla kuin kotikaupungissaan ja kodissaan.”* (Matt. 13:57)

Uskon, että Daavidin veljet olivat jossain määrin oikeassakin. Ei Jumala valitse vain täydellisiä ihmisiä. Mutta juuri sen vuoksi meidän voi olla vaikea ymmärtää, että Jumala olisi valinnut juuri minun veljeni tai siskoni johonkin suureen tehtävään.

Muista kuitenkin, että sinun läheisesi eivät ole niitä, jotka ensimmäisinä näkevät sinussa vaikuttavan Jumalan voitelun, jos sinulla sellainen on. Mutta usko minua: kukaan muu ihminen tai henkivalta koko maailmassa ei voi tulla esteeksi sille, mitä Jumala on suunnitellut sinun elämääsi varten, kuin sinä itse. Beduiineilla on sanonta: ”Koirat haukkuvat, mutta karavaani kulkee.” Jumalan suunnitelma toteutuu sinunkin elämässäsi, jos vain annat sen toteutua ja kuljet Jumalan suunnitelmassa.

Jumalan äänen kuuleminen

Jumala on antanut meille erilaisia armolahjoja. Jumalan puheen kuulemisessa ei kuitenkaan ole kyse niistä, vaan siitä, miten ihan tavallinen uskova voi oppia kuulemaan Jumalan ääntä ja samalla kokea Jumalan johdatusta omassa elämässään.

Joillekin ihmisille on aivan outoa, että Jumala puhuu. Monet uskovatkin pitävät suorastaan harhaoppisena sitä, että jotkut ovat sanoneet Jumalan puhuneen heille. Raamattu kuitenkin opettaa selvästi, että Jumala haluaa johdattaa meitä ja puhua meille.

”Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.” (Joh.10:27-28)

Miksi sitten niin monien mielestä on vaikeaa kuulla Jumalan ääntä, kokea Jumalan johdatusta ja elää Hänen johdatuksessaan? Uskon, että Jumala ilmestyy jokaiselle, joka vilpittömästi sanoo Hänelle: ”Minä haluan tehdä Sinun tahtosi ja haluan kuulla Sinun äänesi ja haluan olla kuuliainen Sinulle.” Jos sanot Jumalalle näin, Hän varmasti puhuu sinulle. Kysymys on siitä, että sinun pitää ensin päättää, että myös teet, mitä Jumala sanoo. Joskus joku saattaa olla tilanteessa, jossa Jumala on kerta toisensa jälkeen puhunut asiasta, jossa hänen pitää tehdä parannus tai josta hänen pitää luopua. Kun ihminen ei kuitenkaan ole toiminut tässä asiassa Jumala tahdon mukaan, Jumala ei enää puhu.

Kysy ja keskustele

”Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. Hän on minut kir-

kastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille.” (Joh.16:13-14)

Jumalan tahto on, että rukouselämämme ei ole yksinpuhelua, vaan seurustelua ja keskustelua Hänen kanssaan. Jumalallakin on meille asiaa ja Hän haluaa puhua meille. Kun 19-vuotiaana tulin uskoon, minua vaivasi heti alussa teologinen kysymys, jota en ymmärtänyt. Mietin, miten minä voisin löytää ratkaisun, kun uskovaisetkin olivat eri mieltä asiasta. Olin ollut kaksi viikkoa uskossa, kun eräässä nuorten kokouksessa sanoin rukouksen aikana Jumalalle: ”Saanko kysyä tällaista asiaa sinulta vai pitääkö minun itse vain ymmärtää tämä Raamatusta?” Silloin eräs henkilö sai profetian ja sanoi: ”Kysykää Minulta, niin Minä vastaan teille.” Minä kysyin ja Jumala vastasi minulle. Siitä lähtien olen kysynyt ja Jumala on vastannut.

Kun Jumala puhuu, se ei koskaan ole ristiriidassa Hänen Sanansa kanssa. Yleensä se onkin niin, että Jumalan puhe kirkastaa Sanan ja avaa silmämme näkemään, mitä Sana sanoo asiasta. Joskus meidän on vaikeaa ymmärtää Raamattua. Juuri siksi Jeesus sanoi, että kun Pyhä Henki tulee, johdattaa Hän meidät kaikkeen totuuteen.

Jumalan johdatus/oma ymmärrys

Kun vuotta myöhemmin kerroin eräälle vanhemmalle uskovalle siitä, miten Jumala oli johdattanut minua, hän totesi: ”On se ihmeellistä, miten Jumala johdattaa hiljattain uskoon tulleita.” Silloin suorastaan pelästyin ja kysyin Jumalalta: ”Kun olen ollut kauemmin uskossa, enkö enää saakaan kokea tällaista johdatusta?”

Kului kaksi viikkoa, joiden aikana Jumala ei puhunut minulle mitenkään enkä kokenut missään asiassa erityistä johdatusta. Rukousskokouksessa ollessani ajattelin hädissäni, että joko se on ohi? Etkö sinä, Jumala, enää puhukaan minulle? Silloin Pyhä Henki laskeutui ylleni ja koin valtavaa lepoa. Samalla eräs henkilö alkoi profetoida: ”Sinä minun palvelijani, jolle minä olen monesti ilmestynyt, älä pelkää. Minä olen sinulle vastedeskin ilmestyvä.”

Meillä kaikilla on tilanteita, joissa joudumme kysymään Jumalalta ratkaisua ja johdatusta. Tämä on mm. puhujan ainainen taistelu. Jotkut oppivat ratkaisemaan asiat niin, että he tekevät oman päätöksen. Kun joskus olen keskustellut tästä eri ihmisten kanssa, toiset sanovat vaakuuttuneina: ”Jumala on antanut meille järjen siksi, että käyttäisimme

sitä.” He uskovat, että Jumala vaikuttaa heidän ymmärrykseensä niin, että he tekevät oikeita päätöksiä.

Omassa elämässäni joskus se, miten Jumala on johdattanut, on ollut täysin järjenvastaista. Omassa ymmärryksessäni olisin toiminut juuri päinvastoin. Kuitenkin olen jälkeensä ymmärtänyt Jumalan johdatuksen.

Jokaisella puhujalla, joka valmistautuu puhumaan kokouksessa, pitäisi olla aina kysymys: ”Mitä Jeesus sanoisi tälle kuulijakunnalle, jos Hän olisi täällä puhumassa?” Jos Jumala ei puhu mitään eikä vaikuta meihin, pidämme vain esitelmiä. Luennoimme jostain aiheesta ja etsimme tietoa sitä varten tietosanakirjoista.

Jos me puhujina vieraannumme niin kauas Jumalasta, että puheemme ovat vain esitelmiä, olemme vaarallisella alueella. Puhujilla on suuri vastuu Jumalan edessä. Ymmärrän, että opettajilla on kahdenlaista armoitusta. Toisilla on taito opettaa Jumalan Sanaa tietopuolisesti ymmärrettävästi ja toiset ovat ns. profeetallisia opettajia. Kummatkin armoitukset ovat Jumalan antamia, mutta aina kun opetetaan, julistuksen täytyisi olla Jumalan Hengen innoittamaa.

1 Piet. 4:1 sanoo: ”*Jos joku puhuu, puhukoon niin kuin Jumalan sanoja; jos joku palvelee, palvelkoon sen voiman mukaan, minkä Jumala antaa, että Jumala tulisi kaikessa kirkastetuksi Jeesuksen Kristuksen kautta.*”

Sille, jolla on jokin palvelutehtävä, Raamattu antaa luvan palvele sen mukaan kuin on voimia. Puhujalle ei kuitenkaan anneta mitään myönnytyksiä: ”puhukoon niin kuin Jumalan sanoja”. Jos emme osaa kuunnella Jumalan ääntä, emme myöskään osaa puhua Jumalan sanoja.

Moni uskova ajattelee, että puhuja, joka kertoo ilmestyksistä ja ylläluonnollisista kokemuksista, on eksesissä, tai ainakin vaarallisella alueella. On hyvä muistaa, että Jumalamme on ihmeiden Jumala. Hän on ollut sitä aina ja on edelleenkin. Apostolien teot eivät ole vielä loppuneet. Raamattuun kirjoitettiin niistä vasta ensimmäinen osa. Jumala haluaa yhä puhua meille myös yliluonnollisella tavalla.

Miten Jumala puhuu?

Miten Jumala sitten puhuu meille? Ensiksikin Jumala puhuu Raamatun kautta. Kun luemme Jumalan Sanaa, jokainen sana on Jumalan puhetta.

Toisinaan käy niin, että jokin Raamatunpaikka avautuu aivan erityisellä tavalla. Jumala puhuu sinulle kuitenkin aina, kun luet Sanaa. Raamattu on Jumalan rakkauskirje meille.

Psalmikirjoittaja sanoo (Ps 119:162): *”Minä riemuitsen sinun puheestasi niin kuin suuren saaliin saanut.”* Kun Jumalan Sana avautuu, tunnen saavani valtavan voiton.

Joskus Jumalan puhe on hyvin hiljaista, lähes huomaamatonta. Toisinaan se taas on niin selvää, ettei edes toisen ihmisen puhe voisi olla selvempää.

Joskus Jumalan puhe tulee vain tunteena, joskus taas unena tai jonkinlaisena visiona rukouksessa. Jos vietät paljon aikaa Jumalan kanssa, opit tunnistamaan Hänen äänensä. Ja mitä useammin Jumala puhuu sinulle, sitä selvemmin osaat erottaa Hänen äänensä muista ajatuksistasi.

Raamattu sanoo, että ihminen harjaantuu tottumuksista erottamaan hyvän pahasta. Hepr. 5:14: *”Vahva ruoka on täysi-ikäisiä varten, niitä varten, joiden aistit tottumuksista ovat harjaantuneet erottamaan hyvän pahasta.”*

Tämä tarkoittaa sitä, että Jumala voi antaa sinulle suurempia ilmentyksiä vasta sitten, kun olet oppinut erottamaan hyvän pahasta.

Huomaamaton johdatus

Jumala puhuu meille myös siten, että Hän vaikuttaa meissä tahtomista. Tällainen puhe on usein huomaamatonta. Jos olet rukoileva uskova, Raamattu lupaa johdattaa sinua. *”Minä johdatan heitä, kun he kulkevat rukoillen.”* (Jes. 31:9)

Jumala puhuu meille myös olosuhteiden kautta. Voi olla, että joudut vaikeaan elämäntilanteeseen, sinulla itselläsi tai perheessäsi saattaa olla ongelmia. Joudut etsimään Jumalaa, ja Jumala ilmestyy sinulle. Näin kävi Saaran palvelijalle Haagarille sen jälkeen, kun Saara oli ajanut hänet pois kotoa erämaahan.

”Varhain seuraavana aamuna Aabraham otti leipää ja vesileilin ja antoi ne Haagarille, pannen ne hänen olalleen, sekä pojan, ja lähetti hänet menemään. Hän lähti ja harhaili Beerseban erämaassa. Mutta kun vesi loppui leilistä, heitti hän pojan pensaan alle, meni ja istui syrjään jousenkantaman päähän, sillä hän ajatteli: ”En voi nähdä

pojan kuolevan”. Ja istuessaan siinä syrjässä hän korotti äänensä ja itki. Silloin Jumala kuuli pojan valituksen, ja Jumalan enkeli huusi taitaasta Haagarille sanoen: ”Mikä sinun on, Haagar? Älä pelkää, sillä Jumala on kuullut pojan valituksen, siinä missä hän makaa. Nouse, nosta poika maasta ja tartu hänen käteensä, sillä minä teen hänestä suuren kansan.” Ja Jumala avasi hänen silmänsä, niin että hän huomasi vesikaivon. Ja hän meni ja täytti leilin vedellä ja antoi pojan juoda.” (1 Moos. 21:14-19)

Tässä nähdään, miten vaikeudet laittoivat Haagarin todella ahtaalle. Hän huutaa Jumalan puoleen ja Jumala ilmestyy. Mutta Jumala ei ilmestynyt ainoastaan niin, että Hän olisi avannut Haagarin silmät näkemään vesikaivon, vaan Jumalalla oli myös sanoma hänelle.

Usein vaikeudet vievät meidät etsimään Jumalaa siten, että epätoivoisesti huudamme Jumalan puoleen. Vaikeudet voivat jopa olla Jumalan antamia koettelemuksia elämässämme. Minulla onkin tapana sanoa, että vastoinkäymiset ovat siunauksia valepuvussa.

Jumalan palvelijan ei sovi riidellä

Joitakin vuosia sitten jouduin Tampereella kolariin, johon en itse ollut syyppää. Toinen osapuoli oli nuori mies, joka todennäköisesti oli juovuksissa, jarrutti äkkiä edessäni ja kääntyi kiellettyyn ajosuuntaan. Törmäsin auton vetokoukkuun, ja omaan autooni tulli lommo. Mies jatkoi käännettyään matkaa noin 100 metrin päähän, jossa näin kuskien vaihtavan paikkaa. Pysäytin ohi ajaneen poliisin, jolloin miehet myönsivät syyllisyytensä ja kirjoittivat siitä kirjallisen todistuksen.

Kävi kuitenkin niin, että vastapuoli perui syyllisyytensä, minut haastettiin Tampereen käräjäoikeuteen ja jouduin maksamaan sekä oikeudenkäyntikulut, oman autoni korjauskulut että sakot. En ymmärtänyt asiaa ollenkaan.

Menin polvilleni Jumalan eteen ja kysyin: ”Miksi minulle kävi näin?” Rukouksessa koin, että Jumala antaa vastauksen Raamatusta ja avasin sen. Se aukesi 2 Tim. 2:24 -jakeesta: *”Mutta Herran palvelijan ei sovi riidellä, vaan hänen tulee olla lempeä kaikkia kohtaan, kyetä opettamaan ja pahaäkärsimään.”*

Katsoin pitkään jaetta ja kysyin Jumalalta: ”Mistä tämä tähän on tul-

lut? Ei tällaista jaetta ennen ollut Raamatussa.”

Ymmärsin, että Jumala oli antanut minulle ison opetuksen. Se oli paljon enemmän kuin se, että jouduin maksamaan autoni korjauksen ja sakot ja että minulla oli ylimääräistä vaivaa asian tähden. Jumala puhui minulle siitä, miten Jumalan palvelijan pitää olla valmis kärsimään pahaa ja miten hänen ei sovi riidellä, vaan olla lempeä kaikkia ihmisiä kohtaan. Ymmärsin senkin, että minun ei olisi pitänyt viedä autoa korjaamolle, vaan sanottava vain, että en vaadi mitään korvauksia. Koko asiasta ei olisi tullut mitään riitaa.

Usein tällaisissa tilanteissa Jumalan ilmestys itsellään on vastaus paljon suurempiin asioihin, kuin meidän silloiseen ongelmaamme. Minulle Jumala halusi puhua siitä, että Jumalan palvelijan ei sovi riidellä ja että meidän pitää osata kärsiä vääryyttä. Uskon, että Haagarillekin Jumalan enkelin ilmestyminen merkitsi paljon enemmän kuin veden löytymistä. Se antoi uskon siitä, että hän selviää ja että hänellä on tehtävä elämässä.

Sairauskin voi olla puhetta

Joskus meille voi käydä niin, että vieraannumme Jumalasta. Ja jotta Jumala voisi ilmestyä meille, hän joutuu siksi puhumaan meille kovemalla äänellä, esimerkiksi sairauden kautta.

Jobin kirjassa sanotaan: *”Miksi olet riidellyt häntä vastaan, jos hän ei vastaa kaikkiin ihmisen sanoihin? Sillä Jumala puhuu tavalla ja puhuu toisella; sitä vain ei huomata. Unessa, öisessä näyssä, kun raskas uni valtaa ihmiset ja he nukkuvat vuoteillansa, silloin hän avaa ihmisten korvat ja sinetillä vahvistaa heidän saamansa kurituksen, kääntääkseen ihmisen pois pahasta teosta ja varjellakseen miestä ylpeydestä, säästääkseen hänen sielunsa haudasta ja hänen henkensä syöksymästä peitsiin.”* (Job 33:13-18)

”Kurjan hän vapahtaa hänen kurjuutensa kautta ja avaa hänen korvansa ahdistuksella.” (Job 36:15)

Sekin on Jumalan rakkautta, että Hän puhuu meille joskus kovalla äänellä, kunhan vain pääsemme takaisin Hänen yhteyteensä. Mutta on hyvä muistaa, etteivät kaikki sairaudet ole Jumalan kuritusta. Eräs ystäväni sanoi, että sairaus on vain pitkä neuvottelu Jumalan kanssa.

Joskus Jumala valmistaa meitä jonkin sairauden kautta. Raamattu sanoo, että ”Kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat”. (Room 8:28)

Jumala puhuu luonnossa

Jumala puhuu myös luonnon kautta. ”Sen tähden että se, mikä Jumalasta voidaan tietää, on ilmeistä heidän keskuudessaan; sillä Jumala on sen heille ilmoittanut. Sillä hänen näkymätön olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoisiansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä, niin etteivät he voi millään itseänsä puolustaa.” (Room.1:19-20)

Mitä enemmän luontoa tutkitaan ja mitä enemmän sitä opitaan tuntemaan, sitä vaikeampaa on uskoa, että se olisi syntynyt sattumalta, itsestään, ilman Jumalaa. Tänä päivänä ihmisillä on paljon enemmän tietoa luonnosta kuin silloin, kun Raamattu kirjoitettiin. Silti jo sen ajan ihmiset saattoivat nähdä Jumalan olemuksen luonnossa.

Työpaikallemme tuli Tiede-lehti vuoden verran, kunnes kyllästyin sen jatkuvaan evoluutiouskon nimeen vannomiseen ja peruin tilauksen. Vähän ajan päästä puhelinmyyjä soitti ja tarjosi edullista jatkotilausta. Vastasin, etten halua enää tilata lehteä, koska se ei edusta tiedettä vaan uskoa evoluutioon. Myyjä kysyi, mitä minä tarkoitin. Selitin, että olen niin heikkouskoinen, ettei uskoni riitä siihen, että maailma olisi syntynyt evoluution kautta.

Vakuuttuneisuus siitä, että Jumala on luonut koko luomakunnan, vaatii vähemmän uskoa kuin se että kaikki olisi syntynyt itsestään. Raamattu sanoo Jobin kirjassa, että ”Jumala puhuu tavalla tai toisella – sitä vain ei huomata”. Jumala puhuu myös luonnon kautta, mutta juuri sitä ei tavallisesti huomata.

Kun totuus pelottaa

Joskus emme pysty kysymään Jumalalta jotain tiettyä asiaa, koska pelkäämme totuutta. Pelkäämme, että totuus ei ole meille mieluinen, ja siksi haluamme olla tietämättömiä. ”Ottakaa korviinne nämä sanat: Ih-

misen Poika annetaan ihmisten käsiin”. Mutta he eivät käsittäneet tätä puhetta, ja se oli heiltä peitetty, niin etteivät he sitä ymmärtäneet, ja he pelkäsivät kysyä häneltä, mitä se puhe oli.” (Luuk. 9:44-45)

Joskus on hyvä, ettemme tiedä kaikkea. Kun Jeesus puhui tulevista kärsimyksistään opetuslapsilleen, Hän sanoi: *”Ja nyt minä olen sanonut sen teille, ennenkuin se on tapahtunut, että te uskoisitte, kun se tapahtuu.” (Joh. 14:29)*

Raamatussa on paljon lopun aikoja käsitteleviä ennustuksia, ja uskon, että niiden suhteen pätee sama asia. Jumala ei ole tarkoittanutkaan, että ymmärtäisimme niitä nyt – tulemme ymmärtämään ne sitten, kun ne ovat tapahtuneet. Silloin huomaamme, että näinhän käsikirjaan oli kirjoitettu, juuri näin pitikin tapahtua.

Haluatko todella uskoa?

Kirjanoppineet ja fariseukset eivät uskoneet Jeesukseen, vaikka voidaan sanoa, että he kyllä kuuluivat Jeesuksen äänen. He eivät vain ymmärtäneet Jeesuksen sanoja. Joskus ihmiset ajattelivat, että he eivät usko Jeesukseen eivätkä Jumalaan, koska siinä ei ole mitään konkreettista. He eivät usko, että Jumala puhuisi.

Jotkut sanovat, että jos Jumala ilmestyisi nyt tässä, niin sitten kyllä uskoisin. Mutta kun ajattelemme, että Jeesus eli maan päällä, Jeesus oli Jumala, ja Hän puhui oman aikansa ihmisille, paransi sairaita, teki ihmeitä, herätti kuolleita, eivätkä ihmiset silti uskoneet Häneen, niin miksi me nyt olisimme viisaampia?

Toisinaan on vain niin, että ihminen ei usko, koska ei halua uskoa – hän on valinnut olla uskomatta Jumalaan. Hän ei halua tehdä parannusta, koska uskominen Jumalaan merkitsisi sitä, että on tehtävä parannus, luovuttava synneistä ja syntielämästä. On väärin ajatella, että tänä päivänä olisi vaikeampaa uskoa Jumalaan kuin silloin kuin Jeesus eli. Eivät ihmiset Jeesuksen aikana uskoneet Häneen enempää kuin tänäkään päivänä, vaikka Jeesus kulki heidän kaduillaan, paransi sairaita, herätti kuolleita ja julisti evankeliumia.

Haluatko tehdä Jumalan tahdon?

Jos haluamme oppia kuulemaan Jeesuksen puhetta, meidän pitää ensiksi uskoa Jeesukseen, toiseksi totella Jeesusta ja kolmanneksi haluta tehdä Jumalan tahto.

Joskus emme kuule Jumalan ääntä siksi, ettemme haluaisikaan tehdä Jumalan tahtoa. Emme ole valmiita nöyrytymään ja tekemään parannusta niissä asioissa, mistä Jumala meille puhuu. Joskus Jumala ei puhu meille siksi, että elämässämme on joku asia, josta meidän pitäisi tehdä parannus ja me tiedämme sen itsekin. Jumala ei puhu meille, jos elämme tottelemattomuudessa.

Jos rakastat Jumalan Sanaa ja Raamattua, iloitset sen tutkimisesta. Iloitset siitä, että löydät Sanasta Jumalan tahdon. Ja iloitset myös siitä, että toimit Hänen tahtonsa mukaan.

Jos elämässämme on asioita, jotka ovat esteenä Jumalan äänen kuulemiselle, niin vaikka kuinka rukoilisimme ja pyytäisimme johdatusta, Jumala ei ilmesty meille.

Monet kokevat ja uskovat olevansa täysin Jumalan suunnitelmassa ja tahdossa ja sillä paikalla, missä Jumala haluaa heidän olevan. Haluaisin kysyä sinulta, oletko varma siitä, että olet maallisessa työpai-kassasi hengellisesti sillä paikalla, jolla Jumala haluaa? Onko paikkasi seurakunnassa se, mitä Jumala haluaa? Elätkö sillä hengellisellä tasolla, missä Jumala haluaa sinun elävän? Itse ainakin voin sanoa, että en koe eläväni sillä tasolla. Tunnen, että Jumalalla olisi paljon enemmän annettavaa.

Kun Jumalan perspektiivi avautuu

Kuuntelin kerran IRR-TV:n Uuden vuoden ohjelmaa. Siinä Hannu Haukalta kysyttiin, mikä hänen näkynsä seuraavalle vuodelle oli. Hän vastasi: ”Uskon, että tavoitamme ensi vuonna 900 000 uutta kuulijaa.” Siihen toimittaja sanoi: ”Eikö se kuulosta vähän suureelliselta?” Hannu vastasi: ”Riippuu siitä, mistä näkökulmasta asiaa katsoo. Voihan olla, että Jumala voisi sanoa tähän, että eikö teillä riitä uskoa suurempaan?”

Kun sanomme Jumalalle: ”Tee elämässäni, mitä haluat”, Jumala alkaa muuttaa omia halujamme ja näkyämme. Jossain vaiheessa tulemme pisteeseen, jolloin meillä ei ole enää mitään omia unelmia eikä odotuksia, meillä ei ole halua rikastua eikä menestyä, vaan meillä on vain Jumalan antama näky, joka on vallannut sydämemme. Uskon, että Jumala haluaa tänä päivänä antaa entistä enemmän näkyä siitä, mitä Hän tahoo tehdä elämässämme.

Rukoile esivallan puolesta

Näen, että olemme Suomessakin menossa kohti vaikeita aikoja. Suomalainen yhteiskunta on rakennettu kristillismoraaliselle lainsäädännölle ja maamme tähänastinen menestys on kokonaan sen ansiota. Kun maassamme nyt on alettu purkaa tätä kristillismoraalista lakia, niin yhteiskuntakin alkaa murentua.

Kuuntelin autossa Michael Kimulin puhetta. Hän kertoi Ugandan ihmeestä. Kimuli kertoi siitä, miten Uganda – yksi maailman sekasortoisimmista maista, islamistinen maa – on tänä päivänä noussut. 70 % ihmisistä sairasti aidsia, kunnes seurakunta heräsi rukoilemaan ja taistelemaan maansa puolesta. Tänä Uganda on kristitty maa, uusia aids-tapauksia on enää muutama prosentti ja maan presidentti ja ministerit ovat sitoutuneet noudattamaan kristillisiä arvoja. He ovat julistaneet, että Uganda on virallisesti kristitty maa. Se on ilmeisesti ainoa maa Afrikassa, joka virallisesti on julistautunut kristityksi.

Kimuli kertoi, että kun hän oli vierailulla New Orleansissa Amerikassa, hän sai profetian, että Jumala tulee tuhoamaan tämän paikan, jollei Jumalan seurakunta tällä paikkakunnalla nouse siihen asemaan, johon Jumala on heidät tarkoittanut. Vuotta myöhemmin Katrina-myrsky tuhosi New Orleansin kokonaan.

Juuri ennen kuin aloin kuunnella Kimulin puhetta, olin miettinyt, että tätä maailmaa eivät oikeasti johda poliitikot, vaan kristityt. Arvostelemme usein poliitikkoja siitä, että he tekevät huonoja lakeja ja säädöksiä. Todellisuudessa tämän maan kristilliset arvot ovat meidän uskovien varassa. Se, miten me kristityt elämme ja toimimme omassa elämässämme, muovaa myös yhteiskunnan moraaliarvoja. Jumalan

seurakunta on se, joka ylläpitää kristillisiä arvoja maailmassa.

”Te olette maan suola; mutta jos suola käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Se ei enää kelpaa mihinkään muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi.” (Matt. 5:13)

Suolaa käytettiin Jeesuksen aikana estämään ruoan pilaantumista. Ei ollut pakasteita eikä muita nykyajan säilöntämenetelmiä, joten liha ja kala suolattiin, jotta ne eivät pilaantuisi. Jeesus sanoi, että jos suola käy mauttomaksi, se ei kelpaa mihinkään muuhun, kuin pois heitettäväksi.

Jos me kristittyinä emme pidä esillä kristillisiä arvoja maassamme, niin sitä ei tee kukaan muukaan. Jos seurakunta ei ole oikealla paikalla Jumalan edessä, maa kulkee tuhoon. Mutta edes jumalattomat johtajat eivät pysty viemään tuhoon maata, jonka puolesta elävä seurakunta ruokoilee. Suolalla on toinenkin merkitys. Se tekee ihmisen janoiseksi. Jos me olemme suolana maailmassa, meidän yhteydessämme elävät ihmiset saavat janon Jumalan kohtaamiseen.

Snl. 21 sanoo: ”Kuninkaan sydän on Herran kädessä kuin vesioja; hän taivuttaa sen, kunne tahtoo.”

Seurakunnalla on kaksi tärkeää tehtävää: julistaa evankeliumia ja rukoilla kaupunkinsa ja maansa puolesta, siis kaiken esivallan puolesta.

”Minä kehotan siis ennen kaikkea anomaan, rukoilemaan, pitämään esirukouksia ja kiittämään kaikkien ihmisten puolesta, kuningasten ja kaiken esivallan puolesta, että saisimme viettää rauhallista ja hiljais-ta elämää kaikessa jumalisuudessa ja kunniallisuudessa. Sillä se on hyvä ja otollista Jumalalle, meidän vapahtajallemme, joka tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.”

(1 Tim. 2:1-4)

Junamatkoja Jumalan tahdosta

Nuorena miehenä kuljin Hämeenlinnasta Helsinkiin töihin, koska en saanut Helsingistä asuntoa. Kuljin työmatkaani kolmen kuukauden ajan päivittäin junalla, ja vaikka rukoilin ja rukoilin, asuntoa ei löytynyt. Kysyin Jumalalta ”miksi”, ja Hän vastasi, että sen tähden, että sinun on ol-tava evankelistana siellä junassa. Sanoin Jumalalle sellaisen ehdon, että

en koskaan osta paikkalippua, mutta se paikka, johon istun, ei saa olla koskaan myyty. Tunsin oikein, miten Jumala vastasi: ”Selvä.”

Ja niin kauan kuin, kuljin junalla, ei ollut yhtään matkaa, jolloin ei olisi syntynyt kristillistä keskustelua vieressä istuvan kanssa. Jokaisella keralla keskustelu uskonasioista alkoi jollakin tavalla. Eräänä perjantai-iltana olin niin väsynyt, että ajattelin, että nyt en kyllä puhu mitään. Juna oli aivan täynnä ihmisiä ja istuuduin ikkunan viereen. Siihen tuli eräs mies ja kysyi, onko viereinen paikka vapaa. Vastasin, että on se. Mies kysyi, että onko minulla paikkalippu ja sanoin, että ei, en koskaan osta paikkalippua. Mies puhui kauhean kovalla äänellä ja sanoi, että ”Kun minä olin nuori ja opiskelin, otin aina tämän keskikaikan, koska ensin myydään aina se ikkunapaikka”. Sanoin siihen hirveän varmasti, että ”Minun paikkaani ei koskaan myydä”. Mies katsoi minua hämmästyneenä kulmiensa alta.

Rupesin nukkumaan ja vedin verhon kasvojeni eteen ja ajattelin, että nyt en kyllä ala keskustelemaan, olen niin väsynyt. Muistin äkkiä, että minulla oli uusi ”Hyvä sanoma” -lehti kassissani. Annoin sen vierustoverille ja kysyin, haluaisiko hän lukea lehden. Hän kiitti ja otti sen vastaan. Jatkoin nukkumista. Mies luki lehden nopeasti läpi ja tönäisi minua olkapäähän. ”Anteeksi, haluaisin vähän keskustella.” Vastasin vähän ärtyneenä ”Joo-o”, ja mies kysyi: ”Tiedätkö sinä, kuka minä olen?” ”Ei harmainta aavistusta”, vastasin. ”Minä olen Seppo Kääriäinen ja tulen hallituksen iltakoulusta”, mies sanoi.

Huomasin, miten koko junavaunu heristi korviaan – Seppo Kääriäisellä kun on kova ääni. Hän alkoi udella minulta lehdestä ja kysyi, olenko minä uskovainen. Vastasin olevani. ”No, mihin sinä uskot? Ja mitä eroa on eri uskonnoilla?” Vastailin hänen kysymyksiinsä. Kun hän kysyi, miten olin tullut uskoon, kerroin siitä ja huomasin, että koko junavaunu kuunteli.

Riihimäen kohdalla vaunuun nousi uusi matkustaja, pyysi anteeksi ja sanoi, että hän oli ostanut vieressäni olevan paikan. Mutta Seppo Kääriäinen ymmärsi, että hän oli ostanut minun paikkani ja sanoi: ”Harmi, että joudut lähtemään, kun meillä oli niin hyvä keskustelu”. Tähän uusi tulija sanoi: ”Ei minulla ikkunapaikkaa ole, vaan tämä käy-

täväpaikka”. Mutta kun hän tunnisti Seppo Kääriäisen, hän sanoi meneväänsä ravintolavaunuun. ”Hämeenlinnaan asti voitte ihan vapaasti jatkaa keskustelua.”

Jatkoimme keskustelua ja lopuksi Seppo Kääriäinen kysyi, onko Lempäälässä helluntaiseurakuntaa. Olin sattumalta käynyt siellä ja kerroin osoitteinkin. ”Täytyypä mennä katsomaan sinne”, hän sanoi. Muutamia kuukausia sitten Kääriäisestä oli haastattelu TV7:ssä ja hän kertoi siinä avoimesti, että on tullut uskoon. Ehkä silläkin oli ollut jotain merkitystä, mitä olin saanut hänelle sanoa.

Uskalla sitoutua kuuliaisuuteen

Kun Jumala antaa meille jonkin tehtävän ja puhuu meille asioista, niin jollemme osaa kuunnella Hänen ääntään tai jollemme ole omalla paikallamme hengellisesti ja fyysisesti, monet asiat jäävät toteutumatta.

Kun sitoudumme kuuliaisuuteen, Jumala alkaa puhua meille. Silloin saattaa tulla myös ongelmia. Se, mitä Jumala meille puhuu, ei aina ole sellaista, mitä olemme odottaneet ja halunneet. Voi olla, että Jumala puhuu asioista, joita emme ole lainkaan ottaneet huomioon. Jouduimme ehkä luopumaan sellaisesta, joka on ollut meille rakasta, tai tekemään asioita, joita emme koskaan olisi voineet kuvitellakaan tekemämme. Monet eivät uskalla sitoutua kuuliaisuuteen, koska pelkäävät, että Jumala pyytää jotain sellaista, mistä ei halua luopua.

Rukouksessa on kuitenkin se mielenkiintoinen asia, että kun Jumala pyytää meiltä jotain, ja olemme oppineet elämään kuuliaisina, niin Jumala vaikuttaa meissä tahtomista ja tekemistä. Ja jossakin vaiheessa oma tahtomaailmamme samaistuu niin Jumalan tahtoon, että emme haluaakaan tehdä mitään muuta. Omat unelmat ja haaveet eivät enää kiinnosta meitä.

Tulemme myös huomaamaan, että monet uskonnolliset ihmiset nousevat meitä vastaan. Useiden tunnettujen julistajien elämässä on kestänyt monia vuosia, ennen kuin Jumala on alkanut käyttää heitä voimallisesti. Lukuisat ihmiset ovat nousseet heitä vastaan ja arvostelleet heitä. Heillä on ollut erilaisia vastoinkäymisiä, jotka heidän on pitänyt voit-

taa. Näemme usein Jumalan sankarit henkilöinä, joiden elämä on vain ruusuilla tanssimista, mutta se ei ole totuus.

Kuuliaisuus on uskonaskel

Kun alamme olla kuuliaisia Jumalalle, se tekee meistä hyvin yksinäisiä ihmisiä. Meillä ei ehkä enää ole niitä ystäviä, jotka olivat ennen läheisiä. Voimme joutua paikalle, jossa omat haaveet ja unelmat jäävät toteutumatta ja elämä on aikamoista taistelua.

Kuuliaisuus on uskonaskel. Se on uskoa siihen, että se, mitä Jumala haluaa antaa meille on enemmän, kuin mitä maailma voisi antaa. Tällainen kuuliaisuus ei välttämättä tee meistä suosittuja, mutta jos löydämme elävän yhteyden Jumalaan ja opimme rakastamaan häntä kaikesta voimastamme ja kaikesta tahdostamme, olemme saaneet parhaan Ystävän, jonka ikinä voimme saada.

Hengellinen elämä on aina kasvamista. Opimme olemaan kuuliaisia Jumalalle pikkuhiljaa yhä enemmän. Kun olemme vähässä uskollisia, Hän opettaa meille lisää. Kuuliaisuus on ennen kaikkea rakkautta Jumalaa kohtaan.

”Niin Jeesus sanoi hänelle: ”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi. Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky.” (Matt. 22:37-38)

Jos haluamme noudattaa tätä käskyä, haluamme olla kuuliaisia Jumalalle. Ja kun haluamme olla kuuliaisia Jumalalle, meidän täytyy oppia elämään Hänen johdatuksessaan. Siihen tarvitsemme kyvyn kuunnella Hänen ääntään. Miten Jumala voisi johdattaa meitä omiin tehtäviinsä ja suuriin suunnitelmiinsa, jos emme osaa kuunnella Häntä?

Raamattu sanoo, että Jumala johdattaa niitä, jotka kulkevat rukoillen. Tämä johdatus on pääasiassa näkymätöntä ja useimmiten sellaista, ettemme huomaa sitä. Raamattu ei kuitenkaan sano, että Jumalan johdatuksen pitäisi olla näkymätöntä. Monissa tilanteissa se on hyvinkin konkreettista.

”Sillä Herran silmät tarkkaavat kaikkea maata, että hän voimakkaasti auttaisi niitä, jotka ovat ehyellä sydämellä antautuneet hänelle.” (2 Aik.16:9)

”Minä opetan sinua ja osoitan sinulle tien, jota sinun tulee vaeltaa; minä neuvon sinua, minun silmäni sinua vartioitsee.” (Ps. 32:8) Kaarlo Syväntö sanoo, että tämä pitäisi kääntää niin, että ”silmilläni minä sinua johdatan”.

Jumala haluaa olla meitä niin lähellä, että koemme Hengessä Hänen johdatuksensa. Luimme Jobin kirjasta, miten Jumala avaa kärsimyksellä korvamme. Jesaja sanoo, että kun Jumala avaa meidän korvamme, Hän ei enää kätkeydy meiltä.

”Vaikka Herra antaa teille hädän leipää ja ahdistuksen vettä, niin ei sinun opettajasi sitten enää kätkeydy, vaan sinun silmäsi saavat nähdä sinun opettajasi. Ja sinun korvasi kuulevat takaasi tämän sanan, milloin poikkeatte oikealle tai vasemmalle: ”Tässä on tie, sitä käykää”. (Jes. 30:20-21)

”Näin sanoo Herra, sinun lunastajasi, Israelin Pyhä: Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka opetan sinulle, mikä hyödyllistä on, johdatan sinua sitä tietä, jota sinun tulee käydä. Jospa ottaisit minun käskyistäni vaarin, niin olisi sinun rauhasi niin kuin virta ja sinun vanhurskautesi niin kuin meren allot.” (Jes. 48:17-18)

Uskon, että Jumala haluaa meidän löytävän sen paikan hengellisessä elämässämme, jossa Hän tahtoo meidän olevan, ja että Hän saisi johdattaa meitä voimallisesti. Tärkeintä ei kuitenkaan ole se, että löydämme jonkin suuren tehtävän, vaan se, että opimme rakastamaan Jumalaa. Meidän tulee päästä sille paikalle Jumalan edessä, että voimme rakastaa Häntä kaikesta sydämestämme, kaikesta mielestämme ja kaikesta sielustamme.

Kun opimme kuuntelemaan Jumalan ääntä, Hän kyllä antaa meille tehtäviäkin. Se ei kuitenkaan ole ykkösasia. Ensimmäinen askel on se, että rakastamme elämää Jumalan yhteydessä.

Leiviskät

Raamatussa on kaksi kertomusta leivisköistä, toinen Matteuksen evankeliumin 25. luvussa ja toinen Luukkaan 19. luvussa. Vaikka näissä vertauksissa on monia samankaltaisuuksia, ne eivät voi olla kaksi eri versiota samasta vertauksesta, koska ne poikkeavat niin paljon toisistaan. Kummallakin kertomuksella on oma merkityksensä.

Luukkaan evankeliumissa kymmenelle palvelijalle annettiin jokaiselle yksi leiviskä. Matteus puolestaan kertoo, että jokaiselle annettiin leiviskät heidän kykyjensä mukaan.

Vertauksissa on myös paljon yhteistä:

- kummassakin kerrotaan kolmenlaisista palvelijoista
- kummassakin kaksi palvelijaa hoitaa tehtävänsä hyvin, ja kolmas huonosti tai oikeastaan ei ollenkaan
- kummassakin luvataan muille palkka, mutta leiviskän maahan kaivajalle tai liinaseen kätäjälle tulee tuomio siitä, että hän ei ole asioinut leiviskällään.

Leiviskät Matteuksen evankeliumissa

”Sillä tapahtuu, niin kuin tapahtui, kun mies matkusti muille maille: hän kutsui palvelijansa ja uskoi heille omaisuutensa; yhdelle hän antoi viisi leiviskää, toiselle kaksi ja kolmannelle yhden, kullekin hänen kykynsä mukaan, ja lähti muille maille.” (Matt. 25:14)

Se, joka oli saanut viisi leiviskää, meni kohta ja asioitsi niillä ja voitti toiset viisi leiviskää. Samoin kaksi leiviskää saanut voitti toiset kak-

si. Mutta yhden leiviskän saanut meni pois ja kaivoi kuopan maahan ja kätki siihen herransa rahan.

”Pitkän ajan kuluttua näiden palvelijain herra palasi ja ryhtyi tilintekoon heidän kanssansa. Silloin tuli se, joka oli saanut viisi leiviskää, ja toi toiset viisi leiviskää ja sanoi: ‘Herra, viisi leiviskää sinä minulle uskoit, katso, toiset viisi leiviskää minä olen voittanut.’ Hänen herransa sanoi hänelle: ‘Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä sinä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon.’

Myös se, joka oli saanut kaksi leiviskää, tuli ja sanoi: ‘Herra, kaksi leiviskää sinä minulle uskoit, katso, toiset kaksi leiviskää minä olen voittanut.’ Hänen herransa sanoi hänelle: ‘Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä sinä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon.’

Sitten myös se, joka oli saanut yhden leiviskän, tuli ja sanoi: ‘Herra, minä tiesin sinut kovaksi mieheksi; sinä leikkaat sieltä, mihin et ole kylvänyt, ja kokoat sieltä, missä et ole eloa viskannut. Ja peloissani minä menin ja kätkin sinun leiviskäsi maahan; katso, tässä on omasi.’ Mutta hänen herransa vastasi ja sanoi hänelle: ‘Sinä paha ja laiska palvelija! Sinä tiesit minun leikkaavan sieltä, mihin en ole kylvänyt, ja kokoavan sieltä, missä en ole viskannut. Sinun olisi siis pitänyt jättää minun rahani rahanvaihtajille, niin minä tultuani olisin saanut omani takaisin korkoineen. Ottakaa sen tähden leiviskä häneltä pois ja antakaa sille, jolla on kymmenen leiviskää. Sillä jokaiselle, jolla on, annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin; mutta jolla ei ole, siltä otetaan pois sekin, mikä hänellä on. Ja heittäkää tuo kelvoton palvelija ulos pimeyteen; siellä on oleva itku ja hammasten kiristys.’” (Matt. 25:14-30)

Mitä leiviskä tarkoittaa?

Meillä on usein väärinä käsityksiä siitä, mitä leiviskät tarkoittavat. Siksi aloitan siitä, mitä ne eivät ole (kyse on siis Matteuksen evankeliumin leiviskävertauksesta):

- leiviskät eivät ole kykyjä, sillä kullekin annettiin leiviskät hänen kykyjensä (= Jumalan antamien lahjojen) mukaan

- leiviskät eivät ole armolahjoja, sillä armolahjoja ei anneta kykyjen mukaan
- leiviskä ei myöskään ole itse hankittu tehtävä tai taito

Matteuksen vertauksessa leiviskä on Jumalan valitsema ja antama tehtävä, jolla Hän haluaa sinun palvelevan Häntä Hänen valtakuntansa työssä. Voimme myös sanoa, että leiviskäsi ovat ne teot, jotka Jumala on valmistanut sinun toteutettavaksesi ja ne ovat myös voitelu tähän tehtävään.

Jeesuksen aikaan leiviskä oli 6 000 denaria ja denari puolestaan oli yhden päivän palkka. Emme siis voi sanoa, että yksi leiviskä olisi ollut vähän. Jos arvioidaan, että työmiehen päiväpalkka olisi tänä päivänä noin 100€ nykyrahassa, yhden leiviskän eli 6 000 denarin arvo olisi 600 000€. Monissa luotettavissa raamatunkäännöksissä puhutaan leiviskän sijaan talentista, joka on vielä huomattavasti enemmän kuin leiviskä, noin 24 kertaa enemmän. Jeesus puhui siis todella suurista summista.

Osaatko arvostaa omaa leiviskääsi?

Voimme siis hyvällä syyllä sanoa, että meistä Jeesuksen omista kukaan ei ole saanut pientä tehtävää. Raamattu toteaa: Mitä enemmän olemme saaneet, sitä enemmän meiltä vaaditaan. Älä siis kadehdi muita, vaan pyri olemaan uskollinen siinä, mitä sinulle on annettu äläkä vähättele sitä.

Monet ajattelevat: ”Kyllä minäkin voisin antautua koko sydämestäni palvelemaan Jumalaa, jos minulla olisi jokin suuri tehtävä. Mutta koska tehtäväni ei ole mitenkään näkyvä, en jaksakaan olla siitä niin toissani.”

Jos ajattelet, ettet voi tehdä jotakin asiaa, koska joku muu tekee sen paremmin, et todennäköisesti tule koskaan tekemään mitään. Aina näet on ja tulee olemaan ihmisiä, jotka tekevät asiat paremmin kuin sinä. Minäkään en opettaisi, jos ajattelisin, että joku muu tekisi sen paremmin. Ihan varmasti tekisi. Mutta teen tätä niillä lahjoilla ja kyvyillä, mitä Jumala on minulle antanut.

Jumalan silmissä tehtävämme eivät mene saman mittapuun mukaan kuin ihmisten silmissä.

Jeesus sanoi: *”Mutta monet ensimmäiset tulevat viimeisiksi ja monet viimeiset ensimmäisiksi.”* (Matt. 19:30)

Jumalan valtakunnassa erikoista on se, että hän, jolla ei ole vaikutusvaltaa, voi vaikuttaa asioihin enemmän kuin hän, jolla on sitä ihmisten silmissä. Joka ei ihmisten silmissä ole lahjakas, voi saada aikaan enemmän tuloksia kuin se, joka on todella lahjakas. Jolla on vähän rahaa, voi uhrata enemmän kuin hän, joka on rikas.

”Ja hän katsahti ja näki rikkaiden panevan lahjoja uhriarkkuun. Niin hän näki myös köyhän lesken panevan siihen kaksi ropoa. Silloin hän sanoi: ”Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut. Sillä kaikki nuo panivat lahjansa liiastaan, mutta tämä pani puutteestaan, koko elämisensä, mikä hänellä oli.” (Luuk. 21:1-4)

Meidän on ymmärrettävä, että meiltä ei vaadita enempää kuin mitä meille on annettu. Toisaalta meidän täytyy ymmärtää myös se, että jolle on paljon annettu, siltä vaaditaankin paljon. Omissa silmissämme me olemme usein sitä, mitä ihmiset sanovat meidän olevan. Mutta todellisuudessa me emme ole sitä, mitä ihmiset sanovat, vaan sitä, mitä Jumala sanoo meidän olevan.

Jotta voisimme olla sillä paikalla, että meille annettu leiviskä voisi olla Jumalan käytössä, meidän täytyy elää lähellä Jumalaa. Paljon tärkeämpää kuin tehtävämme on se, että elämme Jumalan yhteydessä ja löydämme oman paikkamme Jumalan suunnitelmissa.

Suurinta on palvelella

Älä myöskään haaveile sellaisista tehtävistä, joita Jumala ei ole sinulle tarkoittanut. Jeesus kielsi meitä tavoittelemasta ensimmäisiä paikkoja pidoissa. Tällä Hän viittasi juuri asemaamme Jumalan valtakunnassa.

”Mutta Jeesus kutsui heidät tykönsä ja sanoi: ”Te tiedätte, että kansojen ruhtinaat herroina niitä hallitsevat, ja että mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan. Näin älköön olko teillä keskenänne, vaan joka

teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne, ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon teidän orjanne; niin kuin ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä.” (Matt. 20:25-28)

Suurinta on palvella, ei johtaa. Todelliset johtajatkin ovat palvelijoita.

”Kun joku on kutsunut sinut häihin, älä asetu aterioimaan ensimmäiselle sijalle; sillä, jos hän on kutsunut jonkun sinua arvollisemman, niin hän, joka on sinut ja hänet kutsunut, ehkä tulee ja sanoo sinulle: ‘Anna tälle sija’, ja silloin sinä saat häveten siirtyä viimeiselle paikalle. Vaan kun olet kutsuttu, mene ja asetu viimeiselle sijalle, ja niin on se, joka on sinut kutsunut, sisään tullessaan sanova sinulle: ‘Ystäväni, astu ylemmäksi.’ Silloin tulee sinulle kunnia kaikkien pöytäkumppaniasi edessä. Sillä jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.” (Luuk. 14:8-11)

Jumala odottaa uskollisuutta

Kun Jeesus puhui niistä, jotka olivat saanet viisi leiviskää ja voittaneet niillä viisi, ja niistä, jotka olivat saanet kaksi ja voittaneet niillä kaksi, Hän sanoi kummallekin kirjaimesta kirjaimeen samat sanat. He saivat kumpikin saman palkan.

Uskon, että usein sen, joka on saanut vähemmän, on helpompi olla uskollinen kuin sen, joka on saanut paljon, koska siltä, jolle on paljon annettu, myös vaaditaan paljon. Jeesus ei kuitenkaan aseta näitä kahta ryhmää eriarvoisiin asemiin, vaan sanoo kummallekin tarkalleen samat sanat: *”Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä sinä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene Herrasi iloon.”*

Sen sijaan kolmas palvelija, joka toi takaisin vain sen, mitä oli saanut, ei saa kuulla kiitosta. Näin siitä huolimatta, että häntä ei oltu suoraanaisesti määrätty tekemään voittoa vaan heille uskottiin omaisuus.

”Sillä tapahtuu, niin kuin tapahtui, kun mies matkusti muille maille: hän kutsui palvelijansa ja uskoi heille omaisuutensa.” (Matt. 25:14)

Raamattu siis opettaa kuitenkin, että Jumala odottaa meiltä hedelmää. Ei riitä, että jotenkuten vain elämme uskovan nimissä. Jos me todella olemme uskossa, emme voi olla kantamatta hedelmää. Hedelmän kantaminen ei näet ole meistä itsestämme riippuvaista, vaan jos oksa pysyy rungossa, se tuottaa automaattisesti myös hedelmiä.

Matteuksen evankeliumissa kerrotussa vertauksessa puhutaan siitä, että Jumala on uskonut meille jokaiselle jonkin tehtävän, ja että meidän tulee olla uskollisia tuon tehtävämme hoitamisessa.

”Sitä tässä huoneenhaltijoilta ennen muuta vaaditaan, että heidät havaitaan uskollisiksi.” (1 Kor. 4:2)

Jumala odottaa meiltä uskollisuutta. Tuskinpa kukaan pystyy hoitamaan tehtävänsä täydellisesti. Jos yritämme parhaamme, ei Jumala vaadi meiltä enempää. Joskus se, mitä Jumala sinulta odottaa, voi olla vain sitä, että vain viivyt Hänen edessään tekemättä mitään.

Älä yritä tehdä asioita, joita Jumala ei ole käsenyt sinun tehdä, jonnekin väärän motiivin takia. Älä esimerkiksi yritä paikata huonoa omaatuntoasi hyvittämällä tekojasi jotenkin Jumalalle. Voi olla myös, että pidät itseäsi niin epäonnistuneena, että toivot itse vain jotenkin pääseväsi perille. Jos ajattelet noin, et voi kokea sitä siunausta, minkä Jumala haluaa antaa sinulle, kun palvelet häntä.

Ajattelin itse juuri noin, kun olin nuori ja vasta tullut uskoon. Mutta sitten Jumala puhui minulle. Elämäni oli kuivaa ja rukoilin ulospääsyä tuosta kuivuudesta. Eräänä aamuna Jeesus ilmestyi minulle. Hän sanoi: ”Minä olen sinun kanssasi, kun sinä kuljet minun nimessäni.”

Kun menin töihin, otin Raamatun mukaani. Luin sitä siellä aina ruokatunnilla, vaikka toiset miehet pelasivat korttia ympärilläni. Oma uskonelämäni sai uuden vaihteen.

Mutta en silti suinkaan ollut mikään uskonsankari. Sain siitä hyvän muistutuksen, kun kerran rohkenin ottaa mukaani kokouskutsuja. Päätin jakaa ne jo aamun kahvitunnilla, mutta en uskaltanut. Kahvitunnin mentyä päätin jakaa kutsut ruokatunnilla. Mutta kuinka ollakaan, en uskaltanut silloinkaan. Ne jäivät laukkuuni, joka roikkui naulakossa. Kun sitten alkoi päivän viimeinen kahvitunti ja kävelin työmaakopille, ajattelin: ”Miten minä voin olla näin onneton pelkuri? En kuitenkaan uskal-

la jakaa niitä kutsuja ja joudun viemään ne takaisin kotiin.”

Häpesin itseäni. Mutta kun astuin työmaakopin ovesta sisään, näin hämmästykseni, että kutsut oli jo jaettu valmiiksi miesten paikoille. Siivooja seiso i naulakolla ja sanoi minulle: ”Näin nuo kutsut kassissa-si ja arvasin, että haluat jakaa nämä miehille, joten jaoin ne valmiiksi.” Jumala tuli ihmeellisellä tavalla pelkoni keskellä minua vastaan.

Jumala on heikoissa väkevä

Sinunkaan ei tarvitse olla mikään uskonsankari. Pääasia on, että lähdet liikkeelle ja teet jotakin. Jumala tulee mukaasi ja auttaa sinua heikkou-dessasi. Muista: Hän on luvannut olla heikoissa väkevä.

Oli elämäntilanteesi millainen tahansa, Jumala haluaa käyttää sinua. Hänellä on jokaiselle varattuna oma tehtävänsä. Onnellisin olet, kun saat olla toteuttamassa juuri tätä tehtävää.

Meiltä ei koskaan vaadita enempää kuin mitä meille on annettu. Mutta jollet ala käyttää sitä, mitä sinulla on, et koskaan saa edes selvil-le, mitä Jumala todella on sinulle antanut. Valitettavasti vain harvat ih-miset yltävät sille tasolle, jonka Jumala on heille tarkoittanut.

Jeesus on hyvä esikuva. Hän täytti elämässään juuri ne tehtävät, jotka Isä oli antanut Hänelle. Hän vaelsi täydellisessä yhteydessä Isään. Hän sanoi itsekin, että Hän vain toteutti niitä tehtäviä, joita näki Isänsä te-kevän.

”Niin Jeesus vastasi ja sanoi heille: “Totisesti, totisesti minä sanon teille: Poika ei voi itsestään mitään tehdä, vaan ainoastaan sen, min-kä hän näkee Isän tekevän; sillä mitä Isä tekee, sitä myös Poika samoin tekee.” (Joh. 5:19)

”Niitä sanoja, jotka minä teille puhun, minä en puhu itsestäni; ja Isä, joka minussa asuu, tekee teot, jotka ovat hänen.” (Joh. 14:10)

”Mutta minulla on todistus, joka on suurempi kuin Johanneksen; sillä ne teot, jotka Isä on antanut minun täytettäväkseni, ne teot, jotka minä teen, todistavat minusta, että Isä on minut lähettänyt.” (Joh. 5:36)

Suostu Isän käytettäväksi

On valtava totuus, että myös me voimme olla tekemässä täällä maan päällä niitä tekoja, joita Jeesus tekisi, jos olisi meidän paikallamme. Voimme tehdä tehtäviä, joita Isä haluaa meidän tekevän, eikä pelkääntään halua, vaan myös tekee meidän kauttamme.

”Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne. Sillä minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä.” (Matt. 11:29-30)

Näkyeni on, että Jumala tulee tekemään vielä suurempiakin asioita omiensa kautta, kuin mitä olemme tottuneet näkemään. Tämä on päämäärä, johon meidän tulisi pyrkiä.

Jeesus sanoi: *”Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä; sillä minä menen Isän työ, ja mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen, että Isä kirkastettaisiin Pojassa.”* (Joh. 14:12-13)

Jumala ei tarvitse täydellisiä ihmisiä vaan niitä, jotka suostuvat Hänen käytettäväkseen. Jotta tämä toteutuisi, meillä kaikilla tulee olla näky Jumalan mahdollisuuksista ja siitä, mikä oma paikkamme on Hänen suunnitelmissaan.

Kun Jumala antaa sinulle tehtävän, Hän on jo antanut sinulle kyvyn, voiman, voitelun ja työkalut sen toteuttamiseen. Voitelu on Jumalan antama valtakirja tehdä jotain työtä tai hoitaa jotain tehtävää tai hengellistä virkaa. Siksi itse valittu Jumalan palveleminen on täysin eri asia kuin se, että seisomme sillä paikalla, jonka Jumala on suunnitellut ja valmistanut meille.

”Sillä tapahtuu, niin kuin tapahtui, kun mies matkusti muille maille: hän kutsui palvelijansa ja uskoi heille omaisuutensa.” (Matt 25:14)

Jumalalla ei ole tässä maailmassa muuta omaisuutta kuin se, mitä Hän on antanut meille. Hän on uskonut meille, seurakunnalleen, koko omaisuutensa. Hänellä ei myöskään ole muita jalkoja, käsiä eikä suita

tekemään Hänen tahtoaan tässä maailmassa kuin meidän. Kukaan muu ei voi viedä evankeliumia tähän maailmaan. Jumala ei uskonut pelastussanomien viemistä enkeleilleen, vaan Hän suunnitteli sen meille, Hänen omilleen. Meidän tehtävämme on viedä pelastussanoma kaikkeen maailmaan ja täyttää Jumalan tahto tässä maailmassa ja seurakunnan keskellä.

Luukkaan evankeliumissa leiviskänä tarkoittaa pelastusta

”Ja heidän tätä kuunnellessaan hän puhui vielä vertauksen, koska hän oli lähellä Jerusalemiä ja he luulivat, että Jumalan valtakunta oli kohta ilmestyvä. Hän sanoi näin: ”Eräs jalosukuinen mies lähti matkalle kaukaiseen maahan saadakseen itsellensä kuninkuuden ja sitten palatakseen. Ja hän kutsui luoksensa kymmenen palvelijaansa, antoi heille kymmenen leiviskää ja sanoi heille: ’Asioikaa näillä, kunnes minä tulen.’

Mutta hänen kansalaisensa vihasivat häntä ja lähettivät lähettäjiä hänen jälkeensä sanomaan: ’Emme tahdo tätä kuninkaaksemme.’ Ja saatuaan kuninkuuden ja palattuansa hän käski kutsua eteensä ne palvelijat, joille hän oli antanut rahat, saadakseen tietää, mitä kukin oli asioimisellaan ansainnut. Niin ensimmäinen tuli esiin ja sanoi: ’Herra, sinun leiviskäsi on tuottanut kymmenen leiviskää.’ Ja hän sanoi hänelle: ’Hyvä on, sinä hyvä palvelija; koska vähimmässä olet ollut uskollinen, niin saat vallita kymmentä kaupunkia.’ Ja toinen tuli ja sanoi: ’Herra, sinun leiviskäsi on tuottanut viisi leiviskää.’ Niin hän sanoi tällekin: ’Sinä, vallitse sinä viittä kaupunkia.’

Vielä tuli yksi ja sanoi: ’Herra, katso, tässä on sinun leiviskäsi, jota olen säilyttänyt liinasessa. Sillä minä pelkäsin sinua, koska olet ankara mies: sinä otat, mitä et ole talteen pannut, ja leikkaat, mitä et ole kylvänyt.’ Hän sanoi hänelle: ’Oman sanasi mukaan minä sinut tuomitsen, sinä paha palvelija. Sinä tiesit minut ankaraksi mieheksi, joka otan, mitä en ole talteen pannut, ja leikkaan, mitä en ole kylvänyt; miksi et siis antanut rahojani rahanvaihtajan pöytään, että minä tultuani olisin saanut periä ne korkoineen?’ Ja hän sanoi vieressä seisoville: ’Ottakaa häneltä pois se leiviskä ja antakaa sille, jolla on kymmenen leiviskää.’ iin he sanoivat hänelle: ’Herra, hänellä on jo kymmenen leivis-

kää. ”Minä sanon teille: jokaiselle, jolla on, annetaan; mutta jolla ei ole, siltä otetaan pois sekin, mikä hänellä on.” (Luuk. 19:11-26)

Luukkaan evankeliumin leiviskävertauksessa kymmenelle palvelijalle annetaan jokaiselle yksi leiviskä. Mikä on se yksi asia, joka on annettu meille jokaiselle? Se on pelastus. Luukkaan tekstissä puhutaan sielujen voittamisesta.

Sinä saatat kokea alemmuuden tunnetta evankelioimista ajatellessasi. Koet, ette ole evankelista, eikä kadulla tai kokouksissa todistaminen ole lainkaan omaa aluettasi. Älä pelästy. Kaduilla toimiminen tai ääneen todistaminen eivät suinkaan ole ainoita tapoja voittaa sieluja. Useimmiten parhaat sielujen voittajat ovat niitä, jotka tekevät sitä elämällään.

Toisinaan tekemme huutavat niin kovaa, etteivät ihmiset kuule, mitä sanomme.

Toisinaan taas kuunteleminen voi olla tehokkainta evankeliointia. Itse pidän parhaana evankelistana ihmistä, joka elämällään voittaa työtoverinsa tai koulukaverinsa Kristukselle.

Kun Jumala on pelastanut meidät ja ihmiset tietävät, että olemme uskossa, olemme jo evankelistoja. Hedelmättömiä voimme olla ainoastaan peittämällä tai kieltämällä uskomme.

”Te olette maailman valkeus. Ei voi ylhäällä vuorella oleva kumpunki olla kätkössä; eikä lamppua sytytetä ja panna vakan alle, vaan lampunjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville. Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isänne, joka on taivaissa.”

(Matt. 5:14.-16)

Kutsu kylvämään

Vaikka kolmannen palvelijan osa voi tuntua kohtuuttomalta, niin totuus on, ettei meitä ole pelastettu vain itseämme varten. Meidät on pelastettu siksi, että levittäisimme Jumalan valoa tähän pimeään maailmaan. On

hyvä ymmärtää, ettemme kaikki ole saaneet evankelistan armoitusta ja voitellua. Jokainen meistä on kuitenkin kutsuttu kylvämään. Se, mitä kylvämme, kantaa joskus hedelmää. Jos kylvämme paljon, tulee paljon hedelmää.

Sain tästä opetuksen, kun teimme vuosia teetupatyötä Tikkurilassa. Olin rukoillut paljon niiden nuorten puolesta, joita olimme evankelioineet. Kun opetin rukouksesta, kerroin, miten rukoilija alkaa rakastaa sitä, jonka puolesta on rukoillut. Samalla minulla oli huoli siitä, että vaikka olimme tehneet evankelioimistyötä neljä vuotta, vain muutamia nuoria oli tullut uskoon. Kysyin Jumalalta monta kertaa, missä on vika.

Kerran eräs kadun nuorista tuli istumaan minua vastapäätä ja kysyi: ”Eikö teitä masenna, kun tulette tänne joka perjantai, annatte meille teetä ja pullaa ja puhutte Jeesuksesta, mutta kukaan ei usko teitä?”

Silloin Pyhä Henki tuli päälleni ja aloin Hengen vaikutuksesta puhua hänelle: ”Niin, ei vielä nyt, mutta kun Suomeen tulee vaikeat ajat, moni teistä tulee uskoon.”

Todellisuudessa se oli Jumalan vastaus minulle. Mutta näin, miten myös tämä nuori koki, että Jumala vastasi hänelle.

Kun tiedon sanojen lahja toimii, olen huomannut, että myös hän, jolle puhun, tietää Jumalan puhuvan hänelle. Joskus joku ihminen on tullut myöhemmin sanomaan minulle: ”Tiedätkö, että silloin, kun sanoit minulle niin ja niin, en kokenut, että sinä puhuit, vaan että Jumala puhui minulle.”

Tässä tilanteessa Jumala puhui minulle siitä, että nyt ei ole aika leikata, vaan on aika kylvää. Ja se, mitä olette nyt kylväneet, kantaa joskus hedelmää. Samalla Jumala puhui myös siitä, että Suomeen on tulossa vaikeat ajat.

Tämä on tyypillistä. Kun rukoilemme jotakin, ja Jumala vastaa, Hänellä on enemmänkin asiaa. Usein se muu on vielä tärkeämpää kuin itse vastaus siihen, mitä olemme kysyneet. Joten vaikka et näkisikään ihmisiä tulevan ympärilläsi uskoon, tiedä, että se, mitä kylvät, kantaa vielä joskus hedelmää.

”Sillä tässä on se sana tosi, että toinen on kylväjä, ja leikkaaja toinen.”
(Joh. 4: 37)

Jeesus opetti, että kylväjä ja leikkaaja ovat harvoin samoja ihmisiä. Useimmiten yksi kylvää ja toinen leikkaa.

”Minä olen lähettänyt teidät korjaamaan satoa, josta ette ole nähneet vaivaa. Toiset ovat tehneet työn, mutta te pääsette korjaamaan heidän vaivannäkönsä hedelmät.” (Joh. 4:38)

Herätys ei tule niin, että kutsumme vain jonkun suuren ulkomaisen evankelistan, joka pitää niin mahtavan saarnan, että tuhannet tulevat uskoon. Jos ei ensin olla kylvetty, ei kukaan voi korjata satoakaan.

Nukkuvat kristityt

Ennen leiviskäkertomusta Matteuksen 25. luvussa Jeesus puhui vertauksen kymmenestä neitsyestä, joista viisi oli tyhmää ja viisi viisasta.

Kun olin nuori uskossa, en ymmärtänyt tätä vertausta. Ihmettelin, miksi kaikki nukkuivat ja kuitenkin Jeesus sanoi kertomuksen lopussa: *”Valvokaa siis, sillä ette tiedä päivää ettekä hetkeä.”* (Matt. 25:13.)

Jouduin rukoilemaan vastausta tähän enemmän kuin mihinkään muuhun kysymykseeni, ennen kuin Jumala vastasi minulle. Olin rukoillut vastausta kolmessa eri jaksossa puolentoista vuoden ajan ja olin jo lopettanut kolmannenkin rukousjakson. Ihmettelin, miksei Jumala vastannut, sillä en ollut tottunut siihen.

Kun sitten olin siviilipalvelussa Vantaan lentokentän palokunnassa ja minulla oli ensimmäistä kertaa tilaisuus olla yksin huoneessani, sammutin valot ja polvistuin sänkyni ääreen. Jo heti polvistuttuani Pyhä Henki laskeutui ihanalla tavalla. En uskaltanut edes rukoilla vaan vain nautin Pyhän Hengen läsnäolosta, ja ilo virtasi sisimpääni. Sitä oli jatkunut jo jonkin aikaa, kun yhtäkkiä alkoi ikään kuin sataa. Tuo sade tuli pisaroina päälleni, ja koin syvää puhtautta. Tunsin, kuinka jokainen pisara puhdisti minua, kunnes koin täydellistä iloa ja puhtautta.

Silloin ääni alkoi puhua minulle: “Tämän maailman ihmiset sanovat, että ne, jotka eivät käy äänestämässä, eivät täytä kansalaisvelvollisuuttaan vaan nukkuvat. Mutta kristitty, joka ei julista evankeliumia, ei täy-

tä kristityn kansalaisvelvollisuutta, ja sellainen kristitty nukkuu. Mutta tulee vielä aika, jolloin kukaan ei voi julistaa evankeliumia ja kaikki kristityt nukkuvat.”

Sitten eteeni, ikään kuin ilmaan, ilmestyi peräkkäin kolme raamatunpaikkaa. Ensin *“Te joudutte kaikkien kansojen vihattaviksi minun nimeni tähden.”* (Matt. 24:9). Katselin sitä ihmeissäni noin viisi sekuntia. Sitten se hävisi ja tuli seuraava: *“Sen tähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus.”* (Matt. 24:12) Pian sekin hävisi ja näkyi kolmas sanankohta: *“Niin kauan kuin päivä on, tulee meidän tehdä hänen tekojansa, joka on minut lähettänyt; tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä.”* (Joh. 9:4)

Näin ensimmäistä kertaa tällaisen selvän ilmestyksen ja se hämmensi minua – ei vähiten siksi, että seurakunnassani opetettiin, että evankeliumi menee yhä voimallisemmin ja voimallisemmin eteenpäin siihen saakka, kunnes Jeesus tulee. Ymmärsin, että tämä ei pidä paikkaansa.

Kerroin ilmestyksen nuortenillassa, ja Jumala laski voimallisesti Henkensä tuohon hetkeen. Kun tieto tästä meni vanhimpien korviin, seurakuntamme saarnaaja tuli nuhtelemaan minua ja sanoi, että en saa puhua ilmestyksestäni, en seurakunnassa enkä sen ulkopuolella. Heidän mielestään se oli epäraamatullinen.

Menin Jumalan eteen ja kysyin, mitä nyt teen. Pyhä Henki vastasi minulle: “Ei ollut vielä aika avata tätä vertausta, siksi vastauskin viipyi niin kauan. Mutta tulee aika, jolloin ihmiset kuuntelevat sinua ja ymmärtävät, että Minä olen puhunut sinulle.”

Myöhemmin Jumala on antanut minulle enemmänkin ilmestyksiä, ja olen saanut tarkemman kuvan lopunajan tapahtumista. Olemme menossa kohti vaikeita aikoja, mutta samalla myös kohti elonleikkua aikaa. Tulevaisuus ei kuitenkaan pelota minua. Ymmärrän, että kun tajuamme oikein tämän ajan arvon, jolloin vielä voimme julistaa evankeliumia vapaasti, meidän tulisi tehdä sitä kokosydämisesti.

Tiedän, että Jumala on antamassa Suomeen elonkorjuun ajan. Olin kuitenkin epäviisasta ajatella, että nyt vain sitten odotamme sitä. Jos Jumala sanoisi maanviljelijälle, että ”ensi kesänä tulee mahtava sato”, mitä viljelijä tekisi? Oikaisisiko hän jalkansa ja sanoisi: ”Sittenhän täs-

sä ei tarvitse kuin odotella.” Ei, hän vuokraisi naapurinkin pellot ja viljेलisi niin paljon kuin mahdollista.

Nyt on kylvön aika. Kohta, hyvin pian, saamme leikata sitä, mitä nyt kylvämme. Ja kyllä valmista satoakin jo leikataan.

Uudistuminen ja parannuksen teko

”Katso, kaiken tämän tekee Jumala kahdesti ja kolmastikin ihmiselle, palauttaakseen hänen sielunsa haudasta ja antaakseen elämän valkeuden hänelle loistaa.” (Job 33:29-30)

Kun puhuin kerran Jobin kirjasta, alkoi tämä kohta erityisellä tavalla elää sydämessäni, enkä päässyt siitä eroon.

Uudistumisella voidaan tarkoittaa myös uskonelämän uudistumista, mutta puhun tässä langenneen uskovan parannuksen teosta.

Varsinkin sielunhoitotilanteissa ja silloin, kun ihmisten puolesta ruokoillaan alttarilla, tulee usein tilanteita, joissa ihminen ei ole varma, haluaako Jumala uudistaa hänet. Huoliiko Jumala hänet vielä, vaikka hän on tehnyt sitä ja sitä syntiä?

Jumalan kuritus koetaan usein Jumalan hylkäämisen merkiksi. Asia on kuitenkin päinvastoin: jos Jumala on hylännyt, ei Hän enää kurita. Pahinta on se, että Jumala on hiljaa.

”Te olette unhottaneet kehoituksen, joka puhuu teille niin kuin lapsille: ”Poikani, älä pidä halpana Herran kuritusta, äläkä menetä toivoasi, kun hän sinua nuhtelee; sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa; ja hän ruuskii jokaista lasta, jonka hän ottaa huomaansa.” Kuritukseksenne te kärsitte; Jumala kohtelee teitä niin kuin lapsia. Sillä mikä on se lapsi, jota isä ei kurita? Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat osallisiksi tulleet, silloinhan te olette äpäriä ettekä lapsia.” (Hepr. 12:5-8)

Samuel sanoi Saulille: *”Minä en palaja sinun kanssasi; sillä sinä olet hyljännyt Herran sanan, ja Herra on myös hyljännyt sinut, niin että*

et enää saa olla Israelin kuninkaana.” (1 Sam. 15:26)

”Ja Saul kysyi Herralta, mutta Herra ei vastannut hänelle, ei unissa, ei uurimin eikä profeettain kautta.” (1 Sam. 28:6)

Kun Jumala hylkäsi Saulin, Hän ei enää puhunut Saulille, vaikka tämä olisi tehnyt mitä. Se, että Jumala on hiljaa eikä enää vastaa sinulle, on pahinta – ei se, että Jumala kurittaa sinua. Käytännössä Jumalan kuritus merkitsee sitä, että Hän ei ole hylännyt sinua.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja sanoo, että se, joka ei saa kuritusta, on isätön. Ja isällä tarkoitetaan tässä Jumalaa.

Löytyykö armoa langenneelle uskovalle?

Vaikeammaksi asia muuttuu silloin, kun kyse on ihmisistä, jotka ovat joutuneet kokonaan syrjään uskossaan eli luopuneet siitä. Tunnemme varmaan kaikki henkilöitä, jotka ovat joskus olleet uskossa, mutta eivät ole sitä enää. Monilla saattaa olla hyvin läheisiäkin ihmisiä, jotka ovat luopuneet uskostaan.

Ihminen, joka on kylmennyt uskossaan, mutta kaipaa nyt takaisin Jumalan yhteyteen, joutuu monenlaisten vihollisen hyökkäysten kohteeksi. Heidän on usein lähes mahdotonta uudistua, ellei heillä ole esirukoilijoita ja tukijoita vierellään.

Olen monesti nähnyt, miten me uskovat iloitsemme vilpittömästi siitä, kun joku paatunut ihminen tulee uskoon. Jostain syystä meillä ei riitäkään samanlaista armoa langenneelle uskovalle. Meidän uskovien tulisi kuitenkin tehdä kaikkemme, jotta myös ne, jotka elävät kanssamme, voisivat päästä voittajina perille.

En puhu tässä lankeemuksesta, vaan ihmisistä, jotka syystä tai toisesta ovat joutuneet syrjään uskonelämästä. Tällaiset ihmiset voidaan jakaa kahteen ryhmään:

- ne, jotka elämän koettelemuksissa ovat katkeroituneet, langenneet heikkouteen tai joutuneet sielunvihollisen pettämisiksi

- ja ne, jotka syystä tai toisesta oma-aloitteisesti ovat päättäneet luopua Jeesuksen seuraamisesta ja valinneet elämän ilman Jeesusta.

Jumalalle kaikki on mahdollista

Samoin kuin uskoontulo on ihme, myös uskossa säilyminen ja uudistuminen ovat ihmeitä. Ne ovat Jumalan tekoja meissä – asioita, jotka Jumala saa meissä aikaan. Samalla ne ovat asioita, joita ihminen ei voi tehdä ilman Jumalan vaikutusta. Jos joku kaipaa takaisin Jumalan yhteyteen, hän ei tekisi sitä, ellei Jumala itse vetäisi häntä.

Uskoontulo, kuten ei myöskään uudistuminen, ole kenellekään helppoa. Sielunvihollinen pitää tiukasti saaliistaan kiinni ja tekee kaikkensa, ettei ihminen tulisi uskoon tai palaisi takaisin Jumalan luo.

”Kun saastainen henki lähtee ihmisestä, kuljeksii se autioita paikkoja ja etsii lepoa, eikä löydä. Silloin se sanoo: ‘Minä palaan huoneeseeni, josta lähdin.’ Ja kun se tulee, tapaa se huoneen tyhjänä ja lakaisuina ja kaunistettuna. Silloin se menee ja ottaa mukaansa seitsemän muuta henkeä, pahempaa kuin se itse, ja ne tulevat sisään ja asuvat siellä. Ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmiksi kuin ensimmäiset.” (Matt. 12:43-45)

Ylläoleva raamatunkohta kuvaa tilannetta, jossa ihminen on tullut uskoon. Jeesus on tullut hänen sydämeensä, siivonnut paikat ja asettunut sinne asumaan. Jossain vaiheessa ihminen kuitenkin luopuu uskosta, jolloin Jeesus jättää hänet. Paha henki, joka aiemmin on elänyt tässä ihmisessä, palaa takaisin ja tuo mukanaan seitsemän muuta henkeä, pahempia kuin se itse, ja ne kaikki asettuvat asumaan häneen. Kertomuksesta voimme myös päätellä, että tämän ihmisen uudistuminen tulee olemaan paljon vaikeampaa kuin uskoontulo.

Onkin hyvä muistaa, että uudistuminen on Jumalan teko, eikä Jumalalle mikään ole mahdotonta. Mikä meille on mahdotonta, se on Jumalalle mahdollista.

Jeesus halusi varoittaa, että kerran uskossa ollut ihminen ei voi koskaan palata siihen entiseen tilaan, jossa hän oli ennen uskoon tuloaan. Luopio on aina onnettomampi kuin jumalattomat, jotka eivät koskaan ole olleet uskossa. Sen tähden tällaiset luopiot tarvitsevat aivan erityisesti esirukousta.

Rukoustaistelu tytön puolesta

Joskus myös uskoontulo on vaikeaa. Kun olin ollut muutamia vuosia uskossa, olin ohjaajana lasten leirillä. Jo ennen leiriä koin tavallista suurempaa tarvetta rukoilla. Odotin leiriä innolla, sillä uskoin, että Jumala tulee tekemään siellä jotain erikoista – olihan Hän antanut minulle sellaisen rukoustaakankin.

Leiri alkoi, eikä mitään erikoista tapahtunut. Tuli perjantai-ilta, ja koin valtavaa halua rukoilla. Pyysin leirinjohtajalta, että saisin lähteä seurakuntamme nuorten yörukouskokoukseen. Sain luvan sillä ehdolla, että olisin takaisin aamupalaverissä klo 7. Osallistuin yörukouskokoukseen ja tunsin, että sain läpimurron rukoustaistelussani. Palasin väsyneenä mutta onnellisena leirille varhain aamuyöstä.

Leiriä oli jäljellä vielä kaksi päivää. Minulle tultiin kertomaan, että eräs 12-vuotias Satu oli purkamassa telttansa lähteäkseen kotiin. Minua pyydettiin hoitamaan tilanne jotenkin fiksusti.

Kun kysyin Sadulta, miksi hän oli purkanut teltan, tyttö sanoi synkän näköisenä, ettei enää jaksaa olla leirillä, vaan haluaa lähteä kotiin. Rukoilin mielessäni oikeita sanoja ja vastasin hänelle: ”Voit tehdä sen vapaasti, mutta älä tee sitä vielä. Kootaan telttat takaisin ja kun hiljaisuus alkaa, niin tulen auttamaan sinua teltan purkamisessa ja pidän huolta, että sinut viedään kotiin.” Selitin, että muuten muihinkin leviää koti-ikävä ja siitä voi tulla joukkoliike. Satu suostui pyyntööni. Kokosimme teltan uudelleen ja olimme kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan.

Iltanuotion jälkeen oli normaali vapaaehtoinen iltarukouskokous. Näin Sadun penkin äärellä polvillaan. Menin kysymään, mitä hänellä oli sydämellään. Satu kertoi, että hän haluaisi tulla uskoon, mutta Jumala ei huolinut häntä. Hän jatkoi: ”Minun puolestani on rukoiltu monta kertaa, mutta Jumala vain ei huoli minua.” Laskin käteni hänen päälleen ja rukoilin ihan tavallisen syntisen rukouksen. Mitään erikoista ei tapahtunut, mutta tyttö ei enää puhunut kotiinlähdestä.

Seuraavana aamuna tukeva keittiön emäntä, Sadun täti, ryntäsi haalaamaan minua. Hän kertoi kyöneleet silmissä: ”Eilen illalla meidän Satu tuli onnesta itkien luokseni ja kertoi, että hän vihdoinkin oli tul-

lut uskoon.” Sain kuulla, että Sadun puolesta oli rukoiltu parikymmentä kertaa, jopa Niilo Yli-Vainion kokouksessa, mutta hän ei vain ollut pystynyt uskomaan, että Jumala haluaisi hänet omakseen. Nyt tyttö oli niin onnellinen kuin vain voi olla, samoin hänen tätinsä.

En unohda koskaan sitä tunnetta, minkä koin. Satu oli ensimmäinen ihminen, jonka sain johtaa uskoon. Ymmärsin, että hänen takiaan Jumala oli antanut minulle niin suuren tarpeen rukoilla.

Sielunvihollinen oli jotenkin onnistunut valehtelemaan tälle tytölle, että hän ei kelpaisi Jumalalle.

Jos kiltin pikkutytön on näin vaikeaa tulla uskoon, kuinka paljon vaikeampaa onkaan luopion uudistua. Siksi uudistusta kaipaava tarvitsee kipeästi meidän esirukouksiamme ja joskus jopa paastoa ja todellista taistelua, jotta hän pääsisi takaisin Jumalan yhteyteen.

Voinko saada anteeksi?

Uskossaan kylmenneet epäilevät usein, että he ovat tehneet jotakin selaista, mitä ei voi saada anteeksi. Näihin syytöksiin myös vihollinen löytää monia meheviä paikkoja Raamatusta. Ihminen voi kokea pilkanneensa Pyhää Henkeä.

”Totisesti minä sanon teille: kaikki synnit annetaan ihmisten lapsille anteeksi, pilkkaamisetkin, kuinka paljon pilkannevatkin; mutta joka pilkkaa Pyhää Henkeä, se ei saa ikinä anteeksi, vaan on vikapää iankaikkiseen syntiin.” Sillä he sanoivat: “Hänessä on saastainen henki.” (Mark. 3:28-30)

Meidän on hyvä ymmärtää, mitä Pyhän Hengen pilkka on, ja mitä on tahallaan synnin tekeminen, jota ei voi saada anteeksi. Markus 3:20 sanoo: *”...joka pilkkaa Pyhää Henkeä, se ei saa ikinä anteeksi”*. Sanatar-kasti tässä tarkoitetaan suullista pilkkaamista. Pyhää Henkeä voi pilkka-ta myös teoin. (Hepr. 10:29).

Yllä olevan Markuksen evankeliumin sanat Jeesus puhui sen jäl-keen, kun kirjanoppineet olivat väittäneet Jeesuksen ihmeitä saatanan teoiksi. Jeesus siis oikeastaan varoitti kirjanoppineita siitä, että he syyl-

listyvät Pyhän Hengen pilkkaan, kun he tahallaan kutsuvat Jeesuksen tekoja saatanan teoiksi.

Jos todella olet pilkannut Pyhää Henkeä, et edes halua tulla uskoon tai uudistua. Koska jo kaipaus tai halu Jumalan puoleen on Jumalan teko ihmisessä. Eihän Jumala vaikuta sellaista ihmisessä, jollei Hän tahdo tämän pelastuvan.

”Sillä jos me tahallamme teemme syntiä, päästyämme totuuden tuntoon, niin ei ole enää uhria meidän syntiemme edestä, vaan hirmuinen tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka on kuluttava vastustajat. Joka hylkää Mooseksen lain, sen pitää armotta kahden tai kolmen todistajan todistuksen nojalla kuoleman: kuinka paljoa ankaramman rangaistuksen luulettekaan sen ansaitsevan, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan ja pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä!” (Hepr. 10:26-29)

Entä mitä on tahallinen synnin teko, jota ei voi saada anteeksi?

Heprealaiskirjeessä sanotaan, että ihmisellä, joka tekee tahallaan syntiä, *”ei ole enää uhria meidän syntiemme edestä”* eli pelastus ei ole enää voimassa hänen kohdallaan. Sen sijaan tekstissä ei sanota, etteikö hän silti voisi tehdä parannusta. Mutta jos tähän vielä liittyy tahallinen Pyhän Hengen pilkka, niin asia on toinen. Joskus näkee, miten synntiin langennut uskova tulee suorastaan Jumalan vihamieheksi ja alkaa pilkata kaikkia hengellisiä asioita. Uskon, että tässä puhutaan tällaisesta ihmisestä.

Toinen Heprealaiskirjeen kohta puhuu samasta asiasta hieman eri kulmasta ja on ehkä vielä jyrkempi. *”Sillä mahdotonta on niitä, jotka kerran ovat valistetut ja taivaallista lahjaa maistaneet ja Pyhästä Hengestä osallisiksi tulleet ja maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia, ja sitten ovat luopuneet - taas uudistaa parannukseen, he kun jälleen itsellensä ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häntä julki häpäisevät.”* (Hepr. 6:4-6)

Tämä Heprealaiskirjeen kuudes luku oli niin rankka kohta niille, jotka aikoinaan valitsivat kirjat Raamattuumme, että alussa Heprealaiskirjettä ei edes hyväksytty Raamatun kirjoihin. Itämaisissa kirkoissa Heprealaiskirje on kuitenkin alusta asti sisällynyt Raamattuun.

Näissä kahdessa Heprealaiskirjeen kohdassa puhutaan vähän eri asioista. Hepr. 10:26-29 puhuu siis siitä, miten sen ihmisen kohdalla, joka tekee tahallaan syntiä, sovitus ei ole voimassa, ja jos hän vielä pilkkaa Pyhää Henkeä, hänen on mahdotonta uudistua. Hepr. 6:4-6 taas puhuu ihmisistä, jotka ovat tulleet Pyhästä Hengestä osallisiksi ja maistaneet tulevan maailman ajan voimia, ja sitten luopuvat uskosta, kieltävät Jeesuksen ja siirtyvät tavalla tai toisella epäjumalan palvelijoiksi. Kummassakin tapauksessa on yhteistä se, että näistä ihmisistä sanotaan, että he eivät voi uudistua. Ajatusta, että uskostaan luopunut ei voisi enää uudistua, ei löydy muualta Raamatusta.

Raamattu puhuu myös siitä, että on syntiä, joka on kuolemaksi.

”Jos joku näkee veljensä tekevän syntiä, joka ei ole kuolemaksi, niin rukoilkoon, ja hän on antava hänelle elämän, niille nimittäin, jotka eivät tee syntiä kuolemaksi. On syntiä, joka on kuolemaksi; siitä minä en sano, että olisi rukoiltava. Kaikki vääritys on syntiä. Ja on syntiä, joka ei ole kuolemaksi.” (1 Joh. 5:16-17)

Ymmärrän, että ”syntiä, joka on kuolemaksi” tarkoittaa syntiä, jonka puolesta ei vain rukoilla, vaan se on syntiä, joka erottaa ihmisen Jumalasta. Tällaista syntiä tekevä ihminen ei enää ole armon alla, vaan hän on joutunut eroon Jumalasta ja hänet täytyy erottaa seurakunnasta. Jos hän sen jälkeen tekee parannuksen ja kääntyy, hänet tulee ottaa takaisin seurakuntaan. Seurakuntakurin tavoite on saada ihminen palaamaan Jumalan yhteyteen.

Herran kieltäminen ja katumus

Heprealaiskirjettä (Hepr. 6:4-6) voidaan pitää myös kannanottona siihen, miten tulisi suhtautua niihin uskoviin, jotka vainojen edessä luopuvat uskostaan. Kun ihmiset, jotka ovat maistaneet ”tulevan maailman ajan voimia” ja tulleet osallisiksi Pyhästä Hengestä, omasta valinnastaan luopuvat siitä, he ristiinnaulitsevat uudelleen Jumalan Pojan ja häpäisevät Häntä.

Tällaisessa luopumuksessa ei ole kyse uskon kylmenemisestä, vaan tahallisesta Jeesuksen kieltämisestä ja häpäisemisestä. Niitä, jotka vai-

noissa olivat luopuneet uskostaan ja halusivat vainojen jälkeen palata takaisin seurakuntayhteyteen, käsiteltiin kuitenkin alkuseurakunnan aikana yksilöllisesti. Osa otettiin takaisin, osaa ei.

On hyvä muistaa, että Pietarikin kielsi Jeesuksen ja vieläpä kirosi hänet. Kuitenkin hän sai anteeksi.

”Silloin hän rupesi sadattelemaan ja vannomaan: ”En tunne sitä miestä.” Ja samassa lauloi kukko.” (Matt. 26:74)

Jeesus puhui Pietarin kohdalla todellisesta luopumuksesta: *”Simon, Simon, katso, saatana on tavoitellut teitä valtaansa, seuloakseen teitä niin kuin nisuja; mutta minä olen rukoillut sinun puolestasi, ettei sinun uskosi raukeaisi tyhjään. Ja kun sinä kerran palajat, niin vahvista veljiäsi.” (Luuk. 22:31-32)*

Meidän ihmisten tehtävä ei kuitenkaan ole päättää, kenet Jumala armahtaa ja kenet ei. Raamattu kieltää meitä lausumasta kadotustuomiota.

”Älkääkä tuomitko, niin ei teitäkään tuomita; älkää kadotustuomiota lausuko, niin ei teillekään kadotustuomiota lausuta.” (Luuk 6:37)

Raamatussa kerrotaan, miten Daavid makasi toisen miehen vaimon kanssa ja lisäksi vielä tapatti tämän aviomiehen. 70 000 israelilaista kuoli, kun Jumala kuritti Daavidia ja koko Israelia tämän synnin takia. Kuitenkin Jumala antoi Daavidille anteeksi.

Saul uhrasi uhrikukkulalla, vaikka hänellä ei ollut siihen lupaa. Jumala hylkäsi hänet. Inhimillisesti ajateltuna Saulin synti oli paljon pienempi kuin Daavidin. Siitä huolimatta Raamattu sanoo Saulista: *”Sinä olet hyljännyt Herran sanan, ja Herra on myös hyljännyt sinut.” (1 Sam. 15:26)*

Raamattu siis sanoo, että Saul oli hyljännyt Jumalan sanan. Tämä ja Saulin muu käyttäytyminen kuvaavat sitä, että Saul oli sydämessään hyljännyt Jumalan. Hän ei myöskään osoittanut minkäänlaista katumusta tekonsa jälkeen.

Raamattu osoittaa, että suurempi kysymys kuin se, miten olet langennut, on se, miten suhtaudut lankeemukseesi. Daavid kertoo ahdistuneena tuntemuksistaan lankeemuksensa jälkeen.

”Kun minä siitä vaikenin, riutuivat minun luuni jokapäiväisestä va-

lituksestani. Sillä yötä päivää oli sinun kätesi raskaana minun päälläni; minun nesteeni kuivui niinkuin kesän helteessä. Sela. Minä tunnustin sinulle syntini enkä peittänyt pahoja tekojani; minä sanoin: ”Minä tunnustan Herralle rikokseni”, ja sinä annoit anteeksi minun syntivelkani.” (Ps. 32:3-5)

Daavidin mielenlaadusta todistaa myös psalmi 51: *”Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi, kun profeetta Naatan tuli hänen luokseen, sen jälkeen kuin hän oli yhtynyt Batsebaan. Jumala, ole minulle armollinen hyvytesi tähden; pyyhi pois minun syntini suuren laupeutesi tähden. Pese minut puhtaaksi rikuksestani, puhdista minut synnistäni. Sillä minä tunnen rikokseni, ja minun syntini on aina minun edessäni. Sinua ainoata vastaan minä olen syntiä tehnyt, tehnyt sitä, mikä on paha sinun silmissäsi; mutta sinä olet oikea puheessasi ja puhdas tuomitessasi.” (Ps. 51:1-6)*

Daavid katui syntejään, mutta Saul ei. Kuitenkaan edes tämä ei ollut ratkaiseva ero Daavidin ja Saulin välillä, vaan se, että vain itse Jumala saa meissä aikaan synnintunnon. Daavidin katumus osoittaa, että Jumala ei ollut hylännyt häntä vaan veti Daavidia takaisin parannukseen.

Entä jos elän synnissä?

On kuitenkin selvästi eräs synti, jota ihminen ei voi saada anteeksi: synti, josta ei olla tehty parannusta. Hepr. 10:26-29 puhuu juuri tästä. Jos teemme tahallamme syntiä, elämme siinä ja harjoitamme sitä jatkuvasti, vaikka olemme oppineet tuntemaan totuuden, niin syntimme edestä ei enää ole uhria. Tätä ei pidä sekoittaa heikkouteen.

Jos syntiä harjoittanut ihminen kuitenkin päättää tehdä parannuksen ja luopuu synnistä, hän voi vielä saada anteeksi. On näet niin, että yksikään ihminen ei voi kaivata pelastusta, jos Jumala on hylännyt hänet. Jos synnissä elävä ihminen vielä kaipaa pelastusta, on se merkki siitä, että Jumala vetää häntä puoleensa. On tärkeää, että muistamme ja jaksamme rukoilla tällaisen ihmisen puolesta.

Voiko ihminen sitten tehdä niin pahoja asioita, ettei hän enää voi tulla uskoon? Olisiko esim. Hitlerille ollut mahdollista saada Jumalalta anteeksi ja pelastua? Entä Juudakselle?

Uskon, että ihminen voi olla niin paatunut, ettei hän ei enää pysty kaipaamaan pelastusta. Esimerkiksi jatkuva tahallisten väärin ratkaisujen tekeminen voi johtaa tähän. Näin saattoi käydä Juudaksen elämässä. Vain Jumala tietää.

Ihminen voi olla niin kiinni synnissä, että hän ei pysty edes etsimään Jumalaa.

”Heidän tekonsa eivät salli heidän kääntyä Jumalansa puoleen, sillä haureuden henki on heidän sisimmässängsä eivätkä he tunne Herraa.” (Hoos. 5:4)

Tällainenkin ihminen voi kuitenkin kuulla evankeliumin, ottaa sen vastaan ja sen voimasta tehdä parannuksen.

Raamattu siis osoittaa, että on vain kaksi asiaa, joita ihminen ei voi saada anteeksi: Se, että hän tahallaan luopuu Jumalasta tultuaan tuntemaan Jumalan voiman elämässään ja että syyllistyy Pyhän Hengen pilkkaan. Yleensä nämä asiat tapahtuvatkin yhdessä. Tällaisen ihmisen Jumalan pilkka onkin yleensä vain merkki siitä, että hän on sydämesään kääntänyt selkänsä Jumalalle. Mikään muu synty ei ole niin suuri, ettei ihminen voisi saada sitä anteeksi.

Käytännössä uskon, että tässäkin tilanteessa ei ole siitä kysymys, että Jumala sulkisi oven pelastukseen, vaan että ihminen itse paatuu niin, ettei enää pysty tekemään parannusta. Ovi pelastukseen avattiin, kun Jeesus kuoli Golgatalla, eikä sitä ole vielä suljettu. Raamattu sanoo: *”Jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu”*. Room. 10:13)

Nöyrytminen ja anteeksisaaminen

Hiskia oli yksi Israelin ja Juudan vanhurskaimmista kuninkaista. Hänelle syntyi kuitenkin poika, joka oli ehkä jumalattomin kaikista Israelin ja Juudan kuninkaista.

”Manasse oli kahdentoista vuoden vanha tullessansa kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa viisikymmentä viisi vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Hefisbah. Hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä,

niiden kansain kauhistavien tekojen mukaan, jotka Herra oli karkoittanut israelilaisten tieltä. Hän rakensi jälleen uhrikukkulat, jotka hänen isänsä Hiskia oli hävittänyt, ja pystytti alttareja Baalille ja teki aseran, niinkuin Israelin kuningas Ahab oli tehnyt, kumarsi ja palveli kaikkea taivaan joukkoa. Hän rakensi alttareja myös Herran temppeliin, josta paikasta Herra oli sanonut: "Jerusalemiin minä asetan nimeni." Hän rakensi alttareja kaikelle taivaan joukolle Herran temppelin molempiin esipihoihin. Myös pani hän poikansa kulkemaan tulen läpi, ennusteli merkeistä, harjoitti noituutta ja hankki itsellensä vainaja- ja tietäjähenkien manaajia; hän teki paljon sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, ja vihoitti hänet. Ja teettämänsä Aseran kuvan hän asetti temppeliin, josta Herra oli sanonut Daavidille ja hänen pojallensa Salomolle: "Tähän temppeliin ja Jerusalemiin, jonka minä olen valinnut kaikista Israelin sukukunnista, minä asetan nimeni ikiajoiksi. Enkä minä anna enää Israelin jalkojen harhailta pois siitä maasta, jonka minä olen antanut heidän isillensä, jos he vain kaikessa noudattavat sitä, mitä minä olen käskenyt heidän noudattaa - koko sitä lakia, jonka minun palvelijani Mooses on heille antanut." Mutta he eivät totelleet, ja Manasse eksytti heidät tekemään pahaa enemmän kuin ne kansat, jotka Herra oli hävittänyt israelilaisten tieltä." (2 Kun. 20:1-9)

Jumalan viha kohtasi Juudaa näiden Manassen syntien vuoksi. Assurin kuningas valloitti Juudan, vei kansan pakkosiirtolaisuuteen ja kuningas Manassen vankilaan. Manasse oli varmasti vihatuin Juudan kuninkaita. Mutta mitä Raamattu kertoo:

"Niin Herra toi Assurin kuninkaan sotapäälliköt heidän kimppuunsa. He ottivat Manassen kiinni koukuilla, kytkivät hänet vaskikahleisiin ja veivät hänet Baabeliin. Mutta ahdingossa ollessaan hän etsi Herran, Jumalansa, mielisuosiota ja nöyrtyi syvästi isiensä Jumalan edessä. Ja kun hän näin rukoili häntä, niin Jumala taipui ja kuuli hänen rukouksensa ja toi hänet takaisin Jerusalemiin, hänen valtakuntaansa. Silloin Manasse tuli tietämään, että Herra on Jumala." (2 Aik. 33:11-13)

Se, mitä Manasse oli tehnyt, oli jotain aivan käsittämätöntä. Jos ihmisten mielipidettä olisi kysytty, tuskin kukaan olisi halunnut antaa hänelle anteeksi. Mutta Jumalan sydän on erilainen.

Isän sydän

Tuhlaajapoikavertauksessa Jeesus kertoo, millainen Jumala meillä on. Tuhlaajapoika vaati perintönsä isältään ja lähti maailmalle. Hän kulutti omaisuutensa porttojen kanssa. Lopulta hänellä ei ollut enää mitään. Hän ei saanut syödä edes paimentamiensa sikojen palkohedelmiä. Mutta kun poika nöyrtyi, meni itseensä ja tunnusti syntinsä, hän sai anteeksi.

”Niin hän meni itseensä ja sanoi: ‘Kuinka monella minun isäni palkkalaisella on yltäkyllin leipää, mutta minä kuolen täällä nälkään! Minä nousen ja menen isäni tykö ja sanon hänelle: Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan; tee minut yhdeksi palkkalaisistasi.’ Ja hän nousi ja meni isänsä tykö.” (Luuk. 15:17-20)

Todennäköisesti poika sekä pelkäsi että häpesi kotiin mennessään. Hän ei osannut kuvitellakaan, miten hänen isänsä häntä kohtelisi. Raamattu kertoo: *”Mutta kun hän vielä oli kaukana, näki hänen isänsä hänet ja armahti häntä, juoksi häntä vastaan ja lankesi hänen kaulaansa ja suuteli häntä hellästi.”* (Luuk.15:21)

Jeesus romutti juutalaisten käsityksen Jumalasta, joka automaattisesti tuomitsee jokaisen hänen tekojensa mukaan. Tuhlaajapojasta kertoessaan Jeesus näytti, millainen Jumala meillä todellisuudessa on.

Isä näki tuhlaajapojan jo, kun tämä oli vielä kaukana. Se kertoo siitä, että isä oli moneen kertaan katsellut horisonttiin ennen poikansa tuloa. Hän oli odottanut tätä takaisin joka päivä. Hän oli koko ajan ollut valmis antamaan anteeksi. Tällainen Jumala meillä on.

Ja vaikka kotiin palaava tuhlaajapoika tiesi, ettei hän ansaitse enää tulla poikana ja perillisenä takaisin, Isä otti hänet vastaan täysivaltaisena lapsenaan.

”Mutta Jumala ei ota pois elämää, vaan sitä hän ajattelee, ettei vain hyljätty joutuisi hänestä erotetuksi.” (2 Sam. 14:14)

Raamattu ei opeta, että ihminen ei voisi luopua uskostaan sen jälkeen, kun hän on tullut uskoon. Raamattu opettaa kuitenkin, että Juma-

lan tahto on aina, että uskossaan sivuun joutunut palaa takaisin Hänen yhteyteensä.

”Veljeni, jos joku teistä eksyy totuudesta ja hänet joku palauttaa, niin tietäkää, että joka palauttaa syntisen hänen eksymyksensä tieltä, se pelastaa hänen sielunsa kuolemasta ja peittää syntien paljouden.”
(Jaak. 5:19-20)

Jos Jumala on laskenut sydämellesi jonkun uskostaan luopuneen ja kehottaa sinua rukoilemaan hänen puolestaan, älä anna periksi. Syntien tunnustaminen ja Jumalan luokse palaaminen ei ole koskaan helppoa, mutta muista, että Jumalalle kaikki on mahdollista. Ja kun Jumala itse käskää meitä rukoilemaan jonkin asian puolesta, siihen sisältyy aina lupaus vastauksesta.

Miten ojennamme langennutta?

Mitä teet, kun näet uskonveljesi tai -sisaresi lankeavan syntiin? Puututko asiaan, kun huomaat uskovan pettävän tai huijaavan toista uskovaa? Seurakunnissa on harvoin opetusta siitä, miten näissä tilanteissa pitäisi toimia.

Raamatussa on hyvin selvät ohjeet siitä, mitä meidän tulee tehdä, kun näemme tällaista tapahtuvan. Tuntuu kuitenkin siltä, että näitä neuvoja on jostain syystä hyvin vaikea noudattaa. Asiallista tukea ei ole helppoa saada edes silloin, kun uskonsisar tai -veli tulee pyytämään apua, kun toinen uskova on pettänyt tai loukannut häntä.

Uskon, että se johtuu mukavuudenhalustamme. Emme tahdo rikkoa omaa rauhaamme sillä, että ryhtyisimme puuttumaan jonkun toisen tekemään vääryyteen. Usein meidän on jopa helpompi juoruta tai puhua pahaa muista, kuin tehdä jotain asian hyväksi.

Sanassaan Jumala kehottaa meitä toimimaan, kun näemme jonkun uskovan lankeavan. Kannattaa kuitenkin muistaa: aina kun puutummme tavalla tai toisella jonkun lankeemukseen, meidän tulee samalla ajatella sitä, miten hänen sielunsa pelastuisi.

Jeesus sanoi: *”Mutta jos veljesi rikkoo sinua vastaan, niin mene ja nuhtele häntä kahden kesken; jos hän sinua kuulee, niin olet voittanut veljesi. Mutta jos hän ei sinua kuule, niin ota vielä yksi tai kaksi kansiasi, ’että jokainen asia vahvistettaisiin kahden tai kolmen todistajan sanalla.’ Mutta jos hän ei kuule heitä, niin ilmoita seurakunnalle. Mutta jos hän ei seurakuntaakaan kuule, niin olkoon hän sinulle, niin kuin olisi pakana ja publikaani.”* (Matt. 18:15-17)

Yllä oleva ohje ei mielestäni koske vain sitä, että joku rikkoo sinua vas-

taan, vaan myös tilannetta, jossa näet jonkun tekevän syntiä. Jos tätä neuvoa noudatettaisiin, moni asia hoituisi paljon paremmin kuin nyt.

”Jos sinun veljesi tekee syntiä, niin nuhtele häntä, ja jos hän katuu, anna hänelle anteeksi.” (Luuk. 17:3)

Väärät juorut ja pahat puheet

On käsittämätöntä, miten helposti me uskovat uskomme pahoja puheita, joita kuulemme jostakin toisesta henkilöstä. Jos puuttuisimme näihin puheisiin heti raamatullisesti, myös moni väärinkäsitys estyisi.

Kerran, yli 40 vuotta sitten, erään helluntaiseurakunnan vanhin aiottiin erottaa seurakunnasta, koska hänen naapurinsa kertoi, että tämä vanhimmistoveli pahoinpitelee kotonaan vaimoaan. Naapuri oli kuulemma itse kuullut. Kaikki uskoivat väitteen.

Kun asiaa lopulta tutkittiin, kävi ilmi, että kyseessä oli tilanne, jossa vaimo näki hiiren kotonaan, pelästyi sitä ja hyppäsi korkealle tuolille. Hän huusi apuun miehensä, joka yritti lyödä hiirtä kuoliaaksi vyölään. Samaan aikaan vaimo jatkoi hysteeristä huutoaan ja kirkumistaan.

Valitettavan usein myös pahanilkiset tai sairaat ihmiset keksivät juoruja seurakuntien vastuunkantajista. Joskus tällaiset väärät puheet johtuvat kateudesta tai kostonhalusta. Toisinaan ne ovat vain väärinkäsityksiä. Niiden turmiollinen vaikutus on kuitenkin sama.

Raamattu opettaa: *”Älä ota huomioosi syytettä vanhinta vastaan, ellei ole kahta tai kolmea todistajaa.”* (1 Tim. 5:19)

Jos toimisimme aina näin, moni syytön seurakunnan työntekijä olisi jäänyt tuomitsematta tai mustamaalaamatta.

Jos kuulet jostakin ihmisestä jonkin juorun ja alat levitellä sitä, et voi enää korjata asiaa, vaikka myöhemmin huomaisit olevasi väärässä ja yrittäisit perua puheitasi. Tilanne on sama, kuin jos olisit levittänyt höyhenpatjan sisällön kaikkiin ilmansuuntiin korkean kerrostalon katolta. Väärät juorut ovat jo maailmalla, etkä voi korjata asiaa.

Ota pahojen puheiden levittämisen sijaan selvää asiasta ja tutki Raa-

matusta, mikä kyseisessä tilanteessa on oikea toimintatapa. Joskus paras tapa toimia on olla hiljaa ja antaa muiden hoitaa asia. Mutta jos vain pystyt, pyri itse hoitamaan asia Jeesuksen opettamalla tavalla.

Näin ojennat langennutta

Raamatussa on edellä mainittujen lisäksi monia ohjeita siitä, miten langenneita ojennetaan.

*”Veljet, jos joku tavataan jostakin rikkomuksesta, niin ojentakaa **te, hengelliset**, häntä sävyisyyden hengessä; ja ole varuillasi, ettei sinäkin joutuisi kiusaukseen.”* (Gal. 6:1)

”Älä nuhtelee kovasti vanhaa miestä, vaan neuvo niin kuin isää, nuorempia niin kuin veljiä, vanhoja naisia niin kuin äitejä, nuorempia niin kuin sisaria, kaikessa puhtaudessa.” (1 Tim. 5:1-2)

”Syntiä tekeviä nuhtelee kaikkien kuullen, että muutkin pelkäisivät.” (1 Tim. 5:20) Yhteys osoittaa, että tässä on kyse seurakunnan vanhimasta tai työntekijästä. Julkinen nuhtelu johtuu siitä, että seurakuntapalvelijalla on suurempi vastuu, koska hän on esikuva muille.

”Sillä paljon on niskoittelevia, turhanpuhujia ja eksyttäjiä, varsinkin ympärileikattujen joukossa; semmoisilta on suu tukittava, sillä he kääntävät ylösalaisin kokonaisia huonekuntia opettamalla sopimattomia häpeällisen voiton vuoksi. Eräs heistä, heidän oma profeettansa, on sanonut: ”Petturi Kreetan mies, peto ilkeä, laiskurivatsa.” Tämä todistus on tosi; sen tähden nuhtelee heitä ankarasti, että tulisivat uskossa terveiksi.” (Tiit. 1:10-13)

Paavali kehottaa useassa kohdassa Timoteusta ja Tiitusta nuhtelemaan silloin, kun se on aiheellista.

Johanneksen toinen kirje on esimerkki siitä, miten hienotunteisesti Johannes nuhteli vanhaa naista. Todellisuudessa koko kirje on kirjoitettu vain nuhteeksi, kaikki muu siinä on kirjoitettu asian pehmittämiseksi.

Kaikkien näiden raamatunpaikkojen tavoite on se, että langennut tekisi parannuksen. Jopa seurakunnasta erottaminen on hoitokeino, ei rangaistus.

Voimme huomata, että vaikka Raamattu on armollinen langenneille, niin etenkin Paavali on todella armoton harhaoppisille opettajille. Hän ei epäröi arvostella apostoli Pietariakaan, kun tämä syyllistyi ulkokultaisuuteen. (Gal. 2:12)

”Veljeni, jos joku teistä eksyy totuudesta ja hänet joku palauttaa, niin tietäkää, että joka palauttaa syntisen hänen eksymyksensä tieltä, se pelastaa hänen sielunsa kuolemasta ja peittää syntien paljouden.” (Jaak. 5:20 19-20)

Meillä tulisi aina olla se asenne, että kun näemme veljemme tekevän syntiä, olisimme huolissamme hänen sielustaan ja miettisimme, mitä voisimme tehdä, että hän tulisi parannukseen. Paavali koki uskonveljensä lankeemuksen omana lankeemuksenaan ja epäonnistumisenaan. Hän sanoo, että kun joku lankeaa, se polttaa häntä. Meidänkin pitäisi ajatella samoin.

”Kuka on heikko, etten minäkin olisi heikko? Kuka lankeaa, ettei se minua polttaisi?” (2 Kor. 11:29)

Todellista ystävyyttä ei ole se, että on aina samaa mieltä. Joskus todellista ystävyyttä on se, että nuhtelee ystävänsä, kun tämä toimii väärin. Eräs ihminen totesi, että hänellä on paljon ystäviä, mutta ei yhtään niin hyvää ystävää, että tämä olisi tullut nuhtelemaan häntä, kun hän eli synnissä. San 27: 6. *”Ystävän lyönnit ovat luotettavat, mutta vihamiehen suutelot ylenpalttiset.* (Jumalan Kansan Raamattu sanoo: Ystävän lyönnit ovat luotettavia, mutta vihamiehen suutelot ovat petollisia.)

Jo toisen lankeemuksesta puhuminen voi tuoda kirouksen

”Ja Nooa oli peltomies ja ensimmäinen, joka istutti viinitarhan. Mutta kun hän joi viiniä, niin hän juopui ja makasi alasti majassansa. Ja Haam, Kanaanin isä, näki isänsä hävyn ja kertoi siitä molemmille veljillensä ulkona. Niin Seem ja Jaafet ottivat vaipan ja panivat molemmat sen hartioilleen ja menivät selin sisään ja peittivät isänsä hävyn; ja heidän kasvonsa olivat käännetty toisaalle, niin etteivät he nähneet isänsä häpyä. Kun Nooa heräsi päihtymyksestään ja sai tietää, mitä hänen nuorin poikansa oli hänelle tehnyt, niin hän sanoi: ”Kirottu olkoon Ka-

naan, olkoon hän veljiensä orjain orja.” Vielä hän sanoi: ”Kiitetty olkoon Herra, Seemin Jumala, ja olkoon Kanaan heidän orjansa. Jumala laajentakoon Jaafetin, ja asukoon hän Seemin majoissa, ja Kanaan olkoon heidän orjansa.” (1 Moos. 9:20-27)

Haam kertoi isänsä lankeemuksesta muille ja sai kirouksen, mutta Seem ja Jaafet peittivät isänsä lankeemuksen ja saivat siunauksen.

Meidänkään tehtävämme ei ole mennä kertomaan muille toisen lankeemuksesta, vaan yrittää auttaa langennutta. Moraalinvartijoilla on usein huono kohtalo. Room 2: 1. *”Sentähden sinä, oi ihminen, et voi millään itseäsi puolustaa, olitpa kuka hyvänsä, joka tuomitset. Sillä mistä toista tuomitset, siihen sinä itsesi syyppääksi tuomitset, koska sinä, joka tuomitset, teet samoja tekoja.”*

Milloin synti on kuolemaksi?

”Jos joku näkee veljensä tekevän syntiä, joka ei ole kuolemaksi, niin rukoilkoon, ja hän on antava hänelle elämän, niille nimittäin, jotka eivät tee syntiä kuolemaksi. On syntiä, joka on kuolemaksi; siitä minä en sano, että olisi rukoiltava. Kaikki vääryys on syntiä. Ja on syntiä, joka ei ole kuolemaksi. Me tiedämme, ettei yksikään Jumalasta syntynyt tee syntiä; vaan Jumalasta syntynyt pitää itsestensä vaarin, eikä häneen ryhdy se paha.” (1 Joh. 5:16-18)

Ymmärrän, että Johannes puhuu kahdenlaisesta synnistä. Ensinnä synnistä, josta nuhdellaan ja tehdään parannus. Toinen ”synti, joka on kuolemaksi”, tarkoittaa syntiä, josta erotetaan seurakunnasta.

Mitä sitten on synti, joka on kuolemaksi? Jeesus sanoi: *”Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, se kielletään Jumalan enkelien edessä. Ja jokaiselle, joka sanoo sanan Ihmisen Poikaa vastaan, annetaan anteeksi; mutta sille, joka Pyhää Henkeä pilkkaa, ei anteeksi anneta.” (Luuk. 12:9-10)*

Johannes ei kuitenkaan puhu Jumalan pilkasta. Mistä sitten?

Jakeessa 17 Johannes sanoo, että kaikki vääryys on syntiä. Mutta kaikki synti (vääryys) ei ole syntiä, joka on kuolemaksi.

Kuolemaksi olevaa syntiä on kaikki se, mikä tulee ihmisen ja Jumalan väliin ja estää ihmistä elämästä armon alla. Jos esimerkiksi elät hauras-suhteessa, vaikkapa avoliitossa, Jumala ei heti ota armoaan sinulta pois. Mutta jos et tee parannusta, niin jonain päivänä Jumalan armo ei enää ole elämäsi yllä.

Synnissä eläminen on aina lopulta kuolemaksi, ellei ihminen tee siitä parannusta. Usein Jumala armossaan antaa meille kuitenkin aikaa parannuksen tekoon. Mutta seurakuntakurin tähden meidän tulee erottaa tällainen ihminen seurakuntayhteydestä.

Huomaa: Seurakunnasta erottaminenkin on hoitotoimenpide, jotta ihminen itse näkisi oman tilansa. Sen päämääränä on saada ihminen tekemään parannus.

Heikkous ja synti on osattava erottaa toisistaan. Ihminen voi langeta ja nousta vaikka kuinka monta kertaa, jos hän aina langettuaan tekee parannuksen. Kun Jeesus sanoi, että meidän on annettava anteeksi 7 x 70 kertaa, ymmärrän asian niin, että myös Jeesus antaa meille rajattomasti anteeksi, kun vain pyydämme sitä ja teemme parannuksen. Mutta jos ihminen kääntää selkensä Jumalalle ja alkaa määrätietoisesti elää elämää, joka ei kuulu uskovalle, hänestä on tullut luopio.

Synnintunto on Jumalan vaikutusta

Toisinaan ihminen pelkää tehneensä Pyhän Hengen pilkan eikä siksi voi enää uudistua. On hyvä muistaa, että uskoontulo, kuten uudistuminenkin, ovat kokonaan Jumalan tekoja. Jumala vaikuttaa meissä synnintunnon. Jumala myös herättää meissä kaipauksen olla puhdas ja päästä yhteyteen Hänen kanssaan, siis tulla uskoon.

Miksi Jumala vaikuttaisi meissä halun uudistua, jos Hän ei haluaisi uudistaa meitä? Halumme uudistua merkitsee siis sitä, että Jumala vetää meitä parannukseen.

Uusi testamentti osoittaa monissa kohdin sen tosiasian, että myös Jumalasta eroon joutunut ihminen voi uudistua.

Jaakobin kirjeessä kehoitetaan palauttamaan syntinen eksytyksen

tieltä (Jaak. 5:19-20) – tässä puhutaan ihmisestä, joka on ollut uskossa ja eksynyt. Johannes taas käskää rukoilla, jos joku näkee veljensä tekevän syntiä (1 Joh. 5:16).

Jumala ei koskaan hylkää ihmistä. Ihminen itse voi hylätä Jumalan, mutta Jumala ei hylkää häntä. Kun uskova lankeaa, Jumala odottaa häntä takaisin. Sen osoittaa myös tuttu kertomus tuhlaajapojasta.

Kun Daavidin poika Absalom oli tehnyt syntiä ja Daavid oli karkottanut hänet, niin tekoalainen nainen tuli Daavidin luo ja yritti taivuttaa tätä antamaan Absalomille anteeksi.

”Mehän kuolemme ja olemme niin kuin maahan kaadettu vesi, jota ei voi koota takaisin. Mutta Jumala ei ota pois elämää, vaan sitä hän ajattelee, ettei vain hyljätty joutuisi hänestä erotetuksi.” (2 Sam 14:14)

Hes 18: 32. *”Sillä ei ole minulle mieleen kuolevan kuolema, sanoo Herra, Herra. Siis kääntykää, niin te saatte elää.”*

Kiinnitämme usein huomiota siihen, että Pyhän Hengen pilkkaa ei anneta anteeksi. Yhtä tärkeää olisi nähdä se, että kaikki muu annetaan anteeksi, kunhan ihminen vain katuu ja tekee parannuksen.

Jumalan sydämen asenne on armo ja anteeksiantamus.

Maailmassa vaan ei maailmasta

Synti on vaarallista siksi, että ihminen voi rakastua siihen niin, ettei enää halua tehdä parannusta.

Eräskin henkilö sanoi minulle, että vapaa seksi ei voi olla syntiä, kun se on niin ihanaa. Vaikka tällainen ajattelutapa tuntuu käsittämättömältä, tosiasia on, että olemme kovaa vauhtia menossa kohti opetusta, jossa luvataan, että kaikki, mikä tuntuu hyvältä, on oikein.

”Saarnaa sanaa, astu esiin sopivalla ja sopimattomalla ajalla, nuhtelee, varoita, kehoita, kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella. Sillä aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa mukaan korvasyhyhyinsä haalivat itselleen opettajia.” (2 Tim. 4:2-3)

Osa uskovista taipuu maailman malliin ja alkaa opettaa Sanaa ihmisten korvasyyhyyn.

Kuulin luterilaisen kirkon piispan sanovan Radio Deissä, että Paavali tuomitsi homoseksualismin, koska hänellä ei ollut sitä tietoa, mikä meillä on tänä päivänä. Monet vaativat Raamatun päivittämistä tämän päivän ”ymmärryksen” tasolle eli Raamatun kirjoittamista osittain uudestaan.

Kun kirkkoja vaaditaan vihkimään homoja, niitä itse asiassa vaaditaan luopumaan Raamatusta. Vaikka Jumala rakastaakin kaikkia ihmisiä, myös homoja ja muita yhteiskuntamme vähemmistöjä, emme voi silti luopua Raamatun opetuksesta näissä asioissa.

Jos luterilainen kirkko ei saisi valtiolta verotuloja, myös se joutuisi opettamaan Raamattua, niin kuin se on kirjoitettu. Eli nyt mielistellään niitä, joiden kautta saadaan tuloja. Jos verotuloja ei olisi, vaan luterilaisen kirkon talous olisi aktiiviuskovien varassa, niin opetukin pitäisi kelvata niille aktiiviuskovoille, jotka käyvät kirkossa ja uhraavat.

Jumalan kutsu on aina auki

Mistä sitten tiedämme, että ihminen on joutunut sellaiseen paatumukseen, ettei Jumala enää voi uudistaa häntä?

Jobin kirjassa Elihu, jota pidän Pyhän Hengen vertauskuvana, sanoo, että Jumala voi uudistaa ihmisen kaksi, jopa kolmekin kertaa, jos edes yksi enkeli tuhansista on hänen puolellaan (Job 33:12-30).

En kuitenkaan usko, että Jumala väkisin uudistaa ihmistä kertaakaan, jollei ihminen itse anna Hänen tehdä sitä. Yllä olevasta raamatunkohdasta käy kuitenkin ilmi, että Jumala haluaa uudistaa ihmisen, joka on joutunut eroon Jumalasta.

Job 33:29 -jaetta (*”Katso, kaiken tämän tekee Jumala kahdesti ja kolmastikin ihmiselle”*) tulkitaan usein väärin. Monet uskovat, että Jumala kutsuu ihmistä kaksi tai kolmekin kertaa. Raamatussa ei kuitenkaan sanota näin. Jumalan kutsu on aina avoin.

Lähetysseurakunnassa Eino Varis näki miehen, joka näytti masentu-

neelta. Hän arveli, ettei mies ollut uskossa. Mies ei kuitenkaan vastannut alttarikutsuun, kun ihmisiä pyydettiin antamaan elämänsä Jeesukselle. Kokouksen loputtua Eino meni miehen luo ja kysyi: ”Oletko uskossa?” ”En ole”, vastasi mies. Eino jatkoi kyselyään: ”No, etkö haluaisi tulla uskoon?” Mies kertoi, että Jumala oli kutsunut häntä aikaan, mutta ei enää. Siihen Eino Varis vastasi: ”Tule sillä vanhalla kutsulla. Jumala ei ole sellainen, että Hän ensin kutsuisi ja sitten katuisi.” Mies tuli sinä iltana uskoon.

Jumala voi pelastaa ja uudistaa ihmisen niin kauan, kuin Hän saa vaikuttaa tässä halua parannukseen.

Isoveljen asenne

Tuhlaajapojan isovelji on hyvä esimerkki siitä, miten meillä voi olla väärä asenne langenneita kohtaan.

”Mutta hänen vanhempi poikansa oli pellolla. Ja kun hän tuli ja lähestyi kotia, kuuli hän laulun ja karkelon. Ja hän kutsui luoksensa yhden palvelijoista ja tiedusteli, mitä se oli. Tämä sanoi hänelle: ’Sinun veljesi on tullut, ja isäsi teurastutti syötetyn vasikan, kun sai hänet terveenä takaisin.’ Niin hän vihastui eikä tahtonut mennä sisälle; mutta hänen isänsä tuli ulos ja puhutteli häntä leppeästi. Mutta hän vastasi ja sanoi isälleen: ’Katso, niin monta vuotta minä olen sinua palvellut enkä ole milloinkaan sinun käskyäsi laiminlyönyt, ja kuitenkin et ole minulle koskaan antanut vohlaakaan, pitääkseni iloa ystäväieni kanssa. Mutta kun tämä sinun poikasi tuli, joka on tuhlanut sinun omaisuutesi porttojen kanssa, niin hänelle sinä teurastit syötetyn vasikan.’” (Luuk. 15:25-30)

Isoveljen asenne on hyvin yleinen niillä uskovilla, jotka kokevat onnistuneensa kaikessa siinä, mitä he ovat tehneet Jumalalle. Kun he ovat raataneet Jumalan valtakunnan hyväksi ja tehneet oikein kaiken, mitä on pitänyt, ovat toiset ajatelleet vain itseään. Täytyyhän olla jokin ero siinä, miten seurakunta suhtautuu heihin ja näihin toisiin. On mielenkiintoista, miten kovia ”hyvät” ihmiset voivat olla. Jos asenteemme on tällainen, voimme olla esteenä langenneen uudistumiselle.

Tällaista isoveljen kovuutta näkyy usein oikeaoppisten uskovien asenteissa. Jumalamme on kuitenkin armollinen Jumala. Ja toisinaan tärkeämpää kuin kirjaimellinen Sanan tulkinta, on ymmärtää armon merkitys.

Raamatussa on monia kertomuksia, joissa Jumala ei toimi lain kirjaimen mukaan, vaan on armollinen. Haureuteen sortunut Daavidkin olisi pitänyt Vanhan liiton käskyjen mukaan kivittää. Sen sijaan hänelle syntyi tästä väärästä avioliitosta poika, josta tuli Israelin kuningas ja Jeesuksen esi-isä.

Meidän on kuitenkin muistettava, että synnillä on aina seurauksensa. Jos alat leikkiä synnillä, et voi koskaan olla varma siitä, että vielä nousee lankeemuksestasi. Ja vaikka Jumala on armollinen ja antaa anteeksi, niin synti rikkoo aina jotain kaunista ihmisen elämässä.

Joskus käy niin, että ihminen langettuaan syntiin rakastuu syntiin niin, ettei enää halua tehdä parannusta siitä.

Tässä yhteydessä haluan ottaa kantaa erääseen asiaan, joka ajoittain aina nousee esiin. David Pawson opettaa, että jos ihminen on eronnut puoliosastaan mistä syytä tahansa, hänellä ei ole oikeutta mennä uudelleen naimisiin. Ei, vaikka hänen puolisonsa olisi pettänyt häntä tai jättänyt hänet toisen miehen tai naisen takia. Pawson itse ei mennyt edes oman poikansa häihin, koska poika meni naimisiin eronneen naisen kanssa.

David Pawson tulkitsee Raamattua niin, että hän etsii Raamatusta kaikki ne kohdat, jotka puhuvat tietystä asiasta, ja tekee niistä johtopäätöksensä. Tällainen tulkintatapa voi johtaa myös virhepäätelmiin.

Käsittelimme aiemmin Jeesuksen sanoja Luuk. 12:9-jakeessa: *”Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, se kielletään Jumalan enkelien edessä.”*

Voisimme vetää tästä johtopäätöksen, että jos kiellät Jeesuksen ihmisten edessä, et enää voi päästä taivaaseen. Kuitenkin Pietari kielsi Jeesuksen ja sai anteeksi.

Älä ymmärrä tätä väärin. En halua puolustella esim. avioeroa ja uu-

delleen naimisiin menoa. Tällaiset tilanteet pitää käsitellä yksilöllisesti. Raamatulla voi perustella myös uudelleen avioitumista, jos toinen osapuoli on syyllistynyt haureuteen, mutta joskus on niin, että uudelleen avioituminen on väärä ratkaisu. Moni uskova on antanut langenneelle puolisolleen anteeksi tämän pettämisen ja jopa jäänyt odottamaan vuosikausiksi, että tämä palaisi toisen luota takaisin. Tunnen itsekin tällaisia tapauksia. Myöhemmin syrjäpolulle lähtenyt puoliso onkin tehnyt parannuksen ja palannut alkuperäisen puolisonsa luo. Moni tällainen aviopari on sitten elänyt onnellisena elämänsä loppuun. Tunnen heitäkin.

Raamatun Jumala on armollinen Jumala. Raamattu sanoo: ”*Hän on tehnyt Moosekselle tunnetuksi tiensä, Israelin lapsille suuret tekonsa. Laupias ja armahtavainen on Herra, pitkämielinen ja suuri armossa. Ei hän aina riitele eikä pidä vihaa iankaikkisesti. Ei hän tee meille syntiemme mukaan eikä kosta meille pahain tekojemme mukaan. Sillä niin korkealla kuin taivas on maasta, niin voimallinen on hänen armonsä niitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät. Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme. Niinkuin isä armahtaa lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiensä. Ei hän tee meille meidän syntiemme mukaan.*” (Ps 103:7-13)

Olemme kaikki riippuvaisia armosta. Armosta me olemme pelastetut ja pysymme uskossa yksin armon avulla. Jos tunnemme vain Raamatun lain, mutta emme armollista Jumalaa, emme tiedä vielä mitään.

Kirjaimellinen Raamatun tulkinta johtaa meidät lain alle. Kun rakastamme Jeesusta, niin teemme mielellämme Hänen tahtonsa. Mutta jos alamme lainomaisesti noudattaa ja tulkita Sanaa, niin se tekee meistä kovia. Vain niillä asioilla on merkitystä, joita teemme rakkaudesta Jeesukseen.

Totuus ilman rakkautta on tappoase, mutta ”*Ihaninta ihmisessä on hänen laupeutensa.*” (San. 19:22)

Uskonnollisuus

Jos haluat kulkea Jumalan johdatuksessa, tulet huomaamaan, että ympärilläsi elävät ihmiset eivät välttämättä ymmärrä sinua. Herätys, Jumalan ihmeet ja toiminta loukkaavat aina aikansa uskonnollista maailmaa. Jos haluamme nähdä Jumalan ihmeitä, meidän on siis oltava valmiita tekemään myös sellaista, joka on loukkaukseksi uskonnollisille ihmisille ja koko uskonnolliselle maailmalle.

Uskonnollisuus on vastakohta Jumalan ilmestymiselle. Usein myös uskovat, jotka luulevat olevansa oikeassa, sotivat Jumalan tahtoa vastaan, vaikka eivät itse sitä ymmärrä. Kun joku toimii vastoin uskonnollisia perinteitä niin, että tuloksena on ihmeitä, uskonnolliset ihmiset saattavat kokea sen uhkana omaa valtaansa vastaan.

Jos elät Jumalan maailmassa, et ajattele omaa kunniaasi, vaan olet valmis tekemään, mitä Hän sinulle sanoo. Jeesus ei tee ihmeitä, elleimme me toimi. Jumalan tekoihin sisältyy sekä meidän osuutemme, että Jumalan osuus. Kun olemme kuuliaisina Jumalalle, Hän toimii.

Kun Jumala tekee ihmeitä, kaikki eivät iloitse niistä. Monissa uskonnollisissa ihmisissä Jumalan ihmeet herättävät vastustusta. Näin tapahtui jopa niille, jotka näkivät Jeesuksen herättävän Lasaruksen kuoleista.

Usko muuttuu uskonnollisuudeksi silloin, kun ihmiset menettävät elävän yhteyden Jumalaan ja tekevät Jumalan Hengen kuulemisen sijaan itsellensä käskykokoelman, jonka mukaan he alkavat elää. Uskonnollisuus on siis aivan eri asia kuin elävä kristillisyys, vaikka ne valitetavan usein sekoitetaankin toisiinsa.

Herätys/uskonollisuus

Herätys on aina loukkaus aikansa uskonnollista maailmaa vastaan. Herätys syntyy, kun jotkut ihmiset alkavat etsiä Jumalaa ja sitoutuvat kuuliaisuuteen Hänen äänelleen. Herätys edellyttää aina sitoutumista kuuliaisuuteen, koska kun Jumala toimii, Hän aloittaa yleensä eri tavoin kuin me tekisimme.

Uskonollinen maailma ja uskonnolliset ihmiset kokevat loukkauksena usein jo sen, miten Jumala valitsee välikappaleensa herätykseen. Kuitenkin nämä Jumalan valitsemat ihmiset ovat juuri niitä, joilla on halu kuulla Jumalan ääntä ja kirkastaa Häntä.

Jeesuksen koko elämä oli Jumalan kirkastamista ja Jumalan tahdon toteuttamista. Siksi Jeesus joutui toistuvasti nousemaan aikansa uskonnollisia vaikuttajia vastaan. Jeesuksen vertauksistakin löytyi aina elementtejä, jotka loukkasivat kirjanoppineita ja fariseuksia. Jeesus ei myöskään koskaan yrittänyt tehdä kompromisseja tai mielistellä aikansa hengellisiä johtajia.

Myös meidän päivinämme ne, jotka haluavat olla Jumalan käytössä, joutuvat taistelemaan aikamme uskonnollisuutta vastaan.

Toisaalta meillä jokaisella on suuri vaara tehdä erilaisista asioista uskonnollisia kaavoja, joiden mukaan alamme elää. Kun Jumala on joskus toiminut jollakin tavalla, saatamme päätellä, että tämä juuri on ainoa oikea tapa. Kun herätys tuli Viipurissa sillä ja sillä tavalla, se tulee varmasti nytkin, kunhan toimimme samoin. Näin ei kuitenkaan ole. Herätyksen syntymiseen tarvitaan aina Jumalan ilmestymistä ja jokaiseen vielä omat ”uudet avaimet”, jotka myös tulevat Jumalalta.

Jumala tahtoo meidän elävän aina herätyksessä. Herätyksessä eläminen on yksinkertaisesti Jumalan äänen kuulemistä ja sen mukaan toimimista. Nimittäin jos elämme tällaisessa yhteydessä Jumalaan, niin saamme koko ajan nähdä ihmeitä. Meidän ei tarvitse juosta ihmeiden perässä, ihmeet seuraavat meitä.

Jotkut sen sijaan elävät koko elämänsä vain herätystä odottaen. Jos

meillä on näky suuresta herätyksestä, on tietysti oikein valmistautua siihen. Herätykseen ei kuitenkaan riitä, että puhumme siitä jatkuvasti ja vain odotamme sitä. Paljon hengellisempää on myös tehdä jotakin samalla, kun odotamme sitä.

Koska herätys on Jumalan ihmeiden kokemista ja näkemistä, ihmeisiin tottumaton uskonnollinen maailma joutuu ottamaan siihen kantaa. On melko käsittämätöntä, että Suomessakin jokaisessa herätysliikkeessä ja uskontokunnassa on ihmisiä, jotka eivät usko ihmeisiin. Jos kristinuskolta ottaa ihmeet pois, mitä meille jää jäljelle? Vain uskonnollinen sääntökokoelma ilman elävää yhteyttä Jumalaan. Vain nimi, että elämme, vaikka olemme kuolleita. Tätä juuri on uskonnollisuus.

Armo/laki

Jos tutkimme Jeesuksen vertauksia Raamatussa, emme enää ihmettele, miksi kirjanoppineet ja fariseukset vihasivat Jeesusta. Lähes jokaisessa vertauksessa joko osoitetaan, että fariseukset ovat väärässä, tai loukataan heidän uskonnollista maailmaansa. Jeesus loukkasi kirjanoppineita antamalla syntejä anteeksi, tekemällä töitä sapattina, viettämällä aikaa syntisten kanssa, olemalla välinpitämätön kirjanoppineiden ja fariseusten käsityksille Jumalan palvelemisesta, sanomalla samarialaista lähimmäiseksi jne.

”Ja katso, hänen tykönsä tuotiin halvattu mies, joka makasi vuoteella. Kun Jeesus näki heidän uskonsa, sanoi hän halvattulle: ”Poikani, ole turvallisella mielellä; sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.” (Matt. 9:2)

”Jeesus sanoi hänelle: ”Nouse, ota vuoteesi ja käy.” Ja mies tuli kohta terveeksi ja otti vuoteensa ja kävi. Mutta se päivä oli sapatti. Sen tähden juutalaiset sanoivat parannetulle: ”Nyt on sapatti, eikä sinun ole lupa kantaa vuodetta.” Hän vastasi heille: ”Se, joka teki minut terveeksi, sanoi minulle: ’Ota vuoteesi ja käy’.” He kysyivät häneltä: ”Kuka on se mies, joka sanoi sinulle: ’Ota vuoteesi ja käy’?” Mutta parannettu ei tiennyt, kuka se oli; sillä Jeesus oli poistunut, kun siinä paikassa oli paljon kansaa. Sen jälkeen Jeesus tapasi hänet pyhäkössä

ja sanoi hänelle: ”Katso, sinä olet tullut terveeksi; älä enää syntiä tee, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi.” Niin mies meni ja ilmoitti juutalaisille, että Jeesus oli hänet terveeksi tehnyt. Ja sen tähden juutalaiset vainosivat Jeesusta, koska hän semmoista teki sapattina. Mutta Jeesus vastasi heille: ”Minun Isäni tekee yhäti työtä, ja minä myös teen työtä.” Sen tähden juutalaiset vielä enemmän tavoittelivat häntä tappaaksensa, kun hän ei ainoastaan kumonnut sapattia, vaan myös sanoi Jumalaa Isäksensä, tehden itsensä Jumalan vertaiseksi.” (Joh. 5:8-18)

Jeesus ei itse asiassa kumonnut mitään käskyjä vaan antoi niille niiden alkuperäisen merkityksen.

Sapatista Jeesus sanoi: *”Sapatti on asetettu ihmistä varten eikä ihmisen sapattia varten.”* (Mark. 2:27)

Tällä Jeesus tarkoitti, että Jumala on antanut meille sapatin, koska me tarvitsemme lepopäivää. Sapatti ei saa olla vain kahle, jota meidän pitää noudattaa orjallisesti, vaikka joskus joutuisimmekin kärsimään sen takia. Esimerkiksi fariseukset opettivat, että jos vaikkapa joku kotieläin olisi pudonnut kaivoon, sitä ei olisi saanut sapattina nostaa sieltä. Sapattina ei heidän mukaansa saanut myöskään kävellä yli 1 km:n matkaa.

Jumalan teot eivät todista mitään uskonnolliselle ihmiselle, koska hän on niin sitoutunut noudattamiinsa sääntöihin. Usein uskonnollisuus verhoutuu suuren hengellisyyden kaapuun. Pinnallisesti uskonnolliset ihmiset voivat näyttää hyvinkin hengellisiltä. Heillä on aina vastaus Raamatusta mielipiteidensä tueksi, he tuntevat Sanan ja he saattavat jopa rukoilla paljon, kuten fariseuksetkin tekivät.

Todellisuudessa kuitenkin kaiken, mitä he tekevät, he tekevät vain todistaakseen itselleen ja muille, kuinka hyviä he ovat, ja tehdäkseen itsestään uskottavampia muiden ihmisten silmissä. Mitä enemmän lihallinen, uskonnollinen ihminen rukoilee, sitä kovemmaksi hän tulee.

Mutta Jumala ei tehnyt meistä orjia tai robotteja, jotka orjallisesti noudattavat sääntöjä. Hän haluaa elää läheisessä yhteydessä ihmisiin, jotka vaeltavat Hänen Hengessään.

Jumalan tahdossa vaeltaminen ei tarkoita sitä, että meidän tulisi joka

hetki kysellä Jumalan tahtoa. Raamattu opettaa, että ”*Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvät tahtonsa tapahtuisi.*” (Fil. 2:13)

Usein Jumala myös kysyy, mitä me itse tahtoisimme. Mm. silloin, kun Jumala loi maailman, hän pyysi ihmistä antamaan eläimille nimet. Uskonnollisuus kuitenkin tuhoaa sen luovuuden, jonka Jumala on meille antanut.

Tuhlaajapoika-vertaus

Jeesuksen kertomus tuhlaajapojasta on yksi niistä, jotka loukkasivat sen ajan uskonnollista ajattelua. Samalla se antoi uuden kuvan Jumalasta, erilaisen kuin mihin juutalaiset olivat tottuneet.

”Vielä hän sanoi: ”Eräällä miehellä oli kaksi poikaa. Ja nuorempi heistä sanoi isälleen: ’Isä, anna minulle se osa tavaroista, mikä minulle on tuleva.’ Niin hän jakoi heille omaisuutensa. Eikä kulunut montakaan päivää, niin nuorempi poika kokosi kaiken omansa ja matkusti pois kaukaiseen maahan; ja siellä hän hävitti tavaransa eläen irستاasti. Mutta kun hän oli kaikki tuhlanut, tuli kova nälkä koko siihen maahan, ja hän alkoi kärsiä puutetta. Ja hän meni ja yhtyi (= liimautui, tarrautui) erääseen sen maan kansalaiseen, ja tämä lähetti hänet tiluksilleen kaitsemaan sikoja. Ja hän halusi täyttää vatsansa niillä palkohedelmillä, joita siat söivät, mutta niitäkään ei kukaan hänelle antanut.

Niin hän meni itseensä ja sanoi: ’Kuinka monella minun isäni palkkalaisella on yltäkyllin leipää, mutta minä kuolen täällä nälkään! Minä nousen ja menen isäni tykö ja sanon hänelle: Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan; tee minut yhdeksi palkkalaisistasi.’ Ja hän nousi ja meni isänsä tykö.

Mutta kun hän vielä oli kaukana, näki hänen isänsä hänet ja armahasti häntä, juoksi häntä vastaan ja lankesi hänen kaulaansa ja suuteli häntä hellästi. Mutta poika sanoi hänelle: ’Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan.’ Silloin isä sanoi palvelijoilleen: ’Tuokaa pian

parhaat vaatteet ja pukekaa hänet niihin, ja pankaa sormus hänen sormeensa ja kengät hänen jalkaansa; ja noutakaa syötetty vasikka ja teurastakaa. Ja syökäämme ja pitäkäämme iloa, sillä tämä minun poikani oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt. 'Ja he rupesivat iloa pitämään.

Mutta hänen vanhempi poikansa oli pellolla. Ja kun hän tuli ja lähestyi kotia, kuuli hän laulun ja karkelon. Ja hän kutsui luoksensa yhden palvelijoista ja tiedusteli, mitä se oli. Tämä sanoi hänelle: 'Sinun veljesi on tullut, ja isäsi teurastutti syötetyn vasikan, kun sai hänet terveenä takaisin.' Niin hän vihastui eikä tahtonut mennä sisälle; mutta hänen isänsä tuli ulos ja puhutteli häntä leppeästi. Mutta hän vastasi ja sanoi isälleen: 'Katso, niin monta vuotta minä olen sinua palvellut enkä ole milloinkaan sinun käskyäsi laiminlyönyt, ja kuitenkin et ole minulle koskaan antanut vohlaakaan, pitääkseni iloa ystäväieni kanssa. Mutta kun tämä sinun poikasi tuli, joka on tuhlannut sinun omaisuutesi porttojen kanssa, niin hänelle sinä teurastit syötetyn vasikan.' Niin hän sanoi hänelle: 'Poikani, sinä olet aina minun tykönäni, ja kaikki, mikä on minun omaani, on sinun. Mutta pitihän nyt riemuita ja iloita, sillä tämä sinun veljesi oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt.'” (Luuk. 15:11-32)

Monissa evankelioimistilanteissa minulle on sanottu, että Jumala ei ole oikeudenmukainen. Olen vastannut siihen, että onneksi ei ole, sillä jos Jumala olisi oikeudenmukainen, me olisimme kaikki helvetissä.

Ymmärrän kuitenkin hyvin, että kuulijat ihmettelivät Jeesuksen vertausta tuhlaajapojasta. Kaikki oivalsivat, että vertauksessa isä symboloi Jumalaa. Juutalaisuus perustui ennen kaikkea oikeudenmukaisuuteen. Se oli lakiuskonto, jossa jokainen sai ansionsa mukaan. Jeesuksen opetus armollisesta Jumalasta oli uutta. Voimme toki löytää armollisen Jumalan jo Vanhasta testamentista, mutta Jeesuksen ajan lainopettajat eivät sitä ymmärtäneet. Se, että tuhlaajapoika korotettiin vanhemman veljen rinnalle, oli heille liikaa.

Vertausta ei pidä kuitenkaan käsittää niin, että olisi jotenkin arvokkaampaa tulla tuhlaajapojaksi ja sitten uudistua, kuin elää koko elämänsä Jumalan yhteydessä. Tunnen ihmisiä, jotka ovat olleet lapsesta asti uskossa, ja väitän, että se on onnellisinta, mitä meille voi tapahtua.

Kertomus tuhlaajapojasta osoittaa kuitenkin, että Jumala ei näe asioita niin kuin me ihmiset.

Vertauksessa ei kerrota, miten nuorempi veli päätyi lähtemään kotoaan, mutta Jumala näki varmasti hänen sydämensä. Ehkä hän oli luonteeltaan aivan erilainen kuin isoveljensä. Hän halusi pitää hauskaa ja olla onnellinen. Hän saattoi kokea, ettei osannut täyttää isänsä vaatimustasoa siten, kuin ahkera ja kunnollinen isovelji osasi.

On mahtava tietää, että silloinkin, kun kukaan ei ymmärrä meitä, Jumala ymmärtää. Vaikka olemme joutuneet Hänestä eroon, Hän silti odottaa meitä takaisin. Ja vaikka isoveljet eivät antaisi meille anteeksi, Jumala antaa. Hän odottaa vain sitä, että palaamme takaisin Hänen luoksensa.

Pyhän Hengen sinetti

Nuoremman veljen pyyntö saada perintöosansa oli jo sinänsä röyhkeä. Se näyttää kuitenkin, että Jumala antaa meille usein sitä, mitä meidän sydämemme haluaa, vaikka se ei aina olisikaan Hänen tahtonsa.

Juutalaisen lain mukaan 2/3 irtaimistosta kuului perinnönjaossa perheen vanhimmalle pojalle, loput nuoremmille. Lisäksi vanhin peri omaisuuden ja tilan.

Sormus, jonka isä kertomuksessa antoi kotiin palanneelle pojalleen, oli merkki siitä, että hänet palautettiin täysivaltaiseksi perheenjäseneksi. Ilmeisesti kyseessä oli sinettisormus, jolla painettiin leima "firman" asiakirjoihin. Tuhlaajapojalle annettiin siis allekirjoitusoikeus. Mahdollisesti isä korotti tuhlaajapojan jopa veljensä yläpuolelle. Usein perheessä oli näet vain yksi sinettisormus.

Sinetti on Pyhän Hengen vertauskuva. Se on annettu sydämiimme todistamaan siitä, että olemme Jumalan lapsia.

"Hänessä on teihinkin, sitten kuin olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, uskoviksi tultuanne pantu luvatus Pyhän Hengen sinetti, sen, joka on meidän perintömme vakuutena, hänen omaisuutensa lunastamiseksi - hänen kirkkautensa kiitokseksi."
(Ef. 1:13-14)

”Älkääkä saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on teille annettu sinetiksi lunastuksen päivään saakka.” (Ef. 4:30)

”Mutta se, joka lujittaa meidät yhdessä teidän kanssanne Kristukseen ja joka on voidellut meidät, on Jumala, joka myös on painanut meihin sinettinsä ja antanut Hengen vakuudeksi meidän sydämiimme.” (2 Kor. 1:21-22)

Pyhän Hengen sinettiä ei anneta meille ansiosta, vaan armosta. Sinä päivänä, kun teemme parannuksen, olemme täysivaltaisia “perheenjäseniä”.

Meillä on myös oikeus käyttää Jeesuksen nimeä. Väärät alemmuuskompleksit, huonouden tunne ja epäonnistumiset saavat meidät usein jäämään syrjään Jumalan valtakunnan työstä, kun katsomme vain itseemme emmekä pidä katsetta Jeesuksessa. Jos olet ottanut Jeesuksen vastaan pelastajanasi, olet täysivaltainen Jumalan valtakunnan jäsen.

Jos sinä koet itsesi tällä hetkellä tuhlaajapojaksi tai -tytöksi, tahdon vakuuttaa sinulle, että Jumalalla ei ole sinulle mitään ehtoja. Voit tulla Hänen luokseen juuri sellaisena, kuin olet, ja saat nähdä, että Hän pukee sinut ja antaa uudenlaisen ilon sydämeesi.

Minulle sanottiin kerran eräästä ihmisestä, että jos tietäisit, mitä hän on tehnyt, et auttaisi häntä. Jumalalle menneisyys ei kuitenkaan merkitse mitään sen jälkeen, kun Hän on antanut syntimme anteeksi. Hän unohtaa ne, niitä ei siis ole enää olemassa. Siksi meidänkään ei pidä niitä muistella eikä puhua menneistä synneistä.

Omavanhurskauden tie

On mielenkiintoista, että isä näytti luottavan enemmän tuhlaajapoikaansa kuin hänen “kunnolliseen” veljeensä. Isoveli yritti kelvata isälle tekemällä hyviä tekoja ja olemalla hyvä lapsi. Raamattu sanoo kuitenkin, että meidän omat tekomme ovat kuin saastainen vaate Jumalan edessä (Jes. 64:6).

Anteeksiantavan Jumalan kohtaaminen saa meidät sen sijaan rakastamaan Isään oikealla tavalla ja tekemään tekoja, jotka tulevat aidosta

motiivista: rakkaudesta Jumalaan. Jumalan tahto on, että me palvelemme Häntä vain rakkaudesta Jeesukseen.

”Sen tähden minä sanon sinulle: tämän paljot synnit ovat anteeksi annetut: hänhän näet rakasti paljon; mutta jolle vähän anteeksi annetaan, se rakastaa vähän.” (Luuk. 7:47)

Isoveljen suhtautuminen osoitti, että myös hän oli kadoksissa. Hän oli kadonnut omavanhurskauden tielle, uskonnollisuuden maailmaan, ja oli yhtä kaukana Jumalasta, kuin hänen veljensä oli ollut. Voimme nähdä isoveljessä kovuutta, anteeksiantamattomuutta ja ylpeyttä. Todellinen Jumalan lapsi iloitsee aina siitä, että syntinen tekee parannuksen.

Tuhlaajapojan isovelji eli selvästikin lain alla. Yksi selitys tälle kertomukselle onkin se, että tuhlaajapoika kuvaa uutta liittoa ja isovelji vanhaa liittoa. En tiedä, onko tarpeen tehdä tällaista vertauskuva. Sen sijaan voimme kyllä nähdä, kuinka tuhlaajapojan isoveljen elämäntapa teki hänestä kovan. Ihminen, joka yrittää kelvata Jumalalle omilla teoillaan, tulee kovaksi, koska sisimmässään hän tietää koko ajan, etteivät hänen tekonsa riitä Jumalalle. Jatkuva yrittäminen paaduttaa ihmisen ja tekee hänestä jatkuvasti tyytymättömän. Mitä enemmän hän kokee vajavaisuutta, sitä enemmän hän yrittää. Tällaisesta oravanpyörästä ei pääse irti kuin armon avulla.

Ihminen, joka ei ole saanut löytää armoa, ei osaa osoittaa sitä muillekaan. Isä tiesi tämän hyvin. Samalla, kun isä odotti poikaansa kotiin, hän joutui koko ajan pelkäämään, että tuhlaajapojan isovelji ehtisi veljeään vastaan ennen häntä. Siksi isä tähyili jatkuvasti tielle poikaansa odottaen.

”Kun hän vielä oli kaukana, näki hänen isänsä hänet ja armahti häntä, juoksi häntä vastaan ja lankesi hänen kaulaansa ja suuteli häntä hellästi.”

Isän asenne näyttää, millainen Taivaallinen Isä meillä on. Vaikka olemme langenneita, eksesyksissä ja epäonnistuneita, Hän odottaa jatkuvasti meitä takaisin vääriltä teiltämme.

Tuhlaajapojan isovelji edusti sen sijaan kaikesta ulkoisesta esimerkillisyydestään huolimatta aivan erilaista ajattelua. On surullista, että tänä aikana seurakunnissamme on paljon näitä isoveljiä.

Täydellinen ilo

Jumala ei iloitse siitä, että teemme Hänen valtakuntansa työtä otsa ryppässä ja naama kurtulla.

”Iloista antajaa Jumala rakastaa.” (2 Kor. 9:7)

Se, että olemme onnellisia ja näytämme sen, on parasta evankeliointia uskosta osattomille ihmisille.

”Totisesti, totisesti, minä sanon teille: jos te anotte jotakin Isältä, on hän sen teille antava minun nimessäni. Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni; anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen.” (Joh. 16:23-24)

Koska viimeksi pyysit Jumalalta jotakin itsellesi, että voisit olla onnellinen? Uskonnollinen ihminen voi tosin loukkaantua tällaisista pyynnöistä, mutta emmehan me heidän vuokseen jätä niitä anomatta. Tee Jumala onnelliseksi olemalla onnellinen.

Me uskovat alistumme usein esim. kärsimään sairauksista, vaikka Jumala haluaisi parantaa meidät. *”Teillä ei ole, sen tähden ettette ano.”* (Jaak. 4:2) Jos elämme puutteessa, ilomme ei ole täydellinen.

Iloa kärsimyksessäkin

Kun Jumala on sinulle armollinen, tulet aina joutumaan ristiriitaan uskonnollisten ihmisten kanssa. Niin kävi tuhlaajapojalle, niin kävi Jeesukselle ja niin tulee käymään sinullekin. On virheellistä ajatella, että kun olet Jumalan asialla, ja Hän käyttää sinua, et voisi joutua väärin kohdelluksi. Se, että joudut kaltoin kohdelluksi eläessäsi Jumalan tahdossa, on pikemminkin sääntö kuin poikkeus.

Raamattu sanoo, että Jumalan palvelijan tulee oppia kärsimään vääryyttä. (2 Tim 2:24)

Jos sinulla on oikea suhde Jumalaan, voit oppia iloitsemaan myös siitä, että joudut kärsimään Jumalan valtakunnan vuoksi, vaikka kärsimyksesi eivät aina suoranaisesti johtuisikaan Jumalan valtakunnan asi-

oista. Suhtautumalla oikein vääryyden kokemiseen voimme todistaa Jeesuksesta paremmin kuin saarnaamalla.

Isän rakkaus

Uskonnollisuus ei ole kaukana meistä kenestäkään. Se vaanii jokaista, ja uskallan väittää, että jollakin tavalla jokainen uskova myös lankeaa siihen jopa useasti elämänsä aikana. Mutta Raamattu lupaa: jos vaelamme rukoillen, Jumala johdattaa meitä.

”Ja sinun korvasi kuulevat takaasi tämän sanan, milloin poikkeatte oikealle tai vasemmalle: ”Tässä on tie, sitä käykää.” (Jes. 30:21)

Jumala haluaa, että vaellamme Hänen yhteydessään, emme ihmisten tekemien lakien mukaan.

”Mutta Pietari ja muut apostolit vastasivat ja sanoivat: ”Enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä.” (Ap.t. 5:29)

Uskonnolliset ihmiset hyväksyvät, että palvelemme Jumalaa heidän ehdoillaan. Mutta jos olemme kuuliaisimpia Jumalalle, joudumme ennemmin tai myöhemmin nousemaan uskonnollista maailmaa vastaan. On kuitenkin hyvä muistaa, että elävästä uskosta osattomat ihmiset eivät ole vihollisiamme. Tuhlaajapojan isä rakasti vanhinta poikaansa varmasti yhtä paljon kuin nuorempaakin, mutta ei voinut hyväksyä tämän suhtautumistapaa. Isän tapa osoittaa rakkauttaan vanhempaa veljeä kohtaan näyttää, että hän rakasti myös tätä. Ei hän haukkunut poikaansa tai moittinut tämän käytöstä.

”Niin hän sanoi hänelle: ’Poikani, sinä olet aina minun tykönäni, ja kaikki, mikä on minun omaani, on sinun. Mutta piti hän nyt riemuja ja iloita, sillä tämä sinun veljesi oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt.’ (Luuk. 15:31-32)

Miten sanot sille, joka on tehnyt kaiken niin kuin on käsketty ja iavan oikein, että hän on väärässä? Oikeassaoleminenkin voi olla vääräsäolemistä, jos sydämen laatu on väärä.

Ainoa oikea tapa suhtautua uskonnollisiin ihmisiin on osoittaa heille Isän rakkautta ja yrittää rakastamalla saada heitä näkemään, millainen Jumala meillä todella on.

Lopunaika

Miten uskova voi elää tänä päivänä Jumalan tahdon mukaista elämää ja miten meidän tulee suhtautua tämän ajan ilmiöihin?

Elämme yhä enenevässä määrin pelon alaisina. Erilaiset uhat, terrorismi, maanjäristykset, sodat, nälänhätä, kuivuus, rankkasateet, myrskyt ja muut luonnonmullistukset eivät enää ole vain muutamien maiden ongelmia, vaan koskettavat joko suoraan tai välillisesti lähes kaikkia maailmankolkkia. Pelätään, ihan aiheellisestikin, että terroristit saavat haltuunsa ydinaseita, biologisia aseita tai muita joukkotuhoaseita. Käytännössä tämä on vain ajan kysymys.

Se, mitä nyt koemme, on ennustettu Raamatussa jo tuhansia vuosia sitten. Nämä ilmiöt ovat synnytystuskien alkua, kuten Jeesus sanoi (Matt. 24:8). Suurin vaara meillä uskovilla on, että vajoamme samaan epätoivoon kuin uskomattomat ihmiset. Kuitenkin Jeesus sanoi: *”Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa päänne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.”* (Luuk. 21:28)

Näistä asioista puhutaan harvoin seurakunnissa – ehkä siksi, että ajatellaan, ettei ole oikein pelotella uskovia. Pelkääminen on inhimillistä, mutta on myös pelkoa, joka on suoranaista epäluottamusta Jumalaa kohtaan. Kreikankielessä on monta sanaa, jotka tarkoittavat pelkoa. Pelkääminen voi olla myös epäuskoa Jumalan lupauksiin. Tällainen pelko on syntiä.

Älä pelkää

Pelko tuli maailmaan synnin seurauksena. (1 Moos. 3:10) Siitä lähtien se on seurannut ihmistä kuin hai laivaa. Ihminen, joka ei ole uskossa, elää jatkuvassa kuoleman pelossa. Mutta Raamattu opettaa ja lohduttaa meitä vakuuttamalla, että Jumalan läsnäolo karkottaa pelon. (Ps. 23:4)

Valitettavasti kukaan meistä ei ole täydellinen; siksi erilaiset pelot ovat myös meidän uskovien ongelma. Mutta uskon, että mitä enemmän opimme luottamaan Jumalaan ja hänen hyvyyteensä, sitä vähemmän pelkäämme.

Raamattu sanoo: *”Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkoittaa pelon, sillä pelossa on rangaistusta; ja joka pelkää, se ei ole päässyt täydelliseksi rakkaudessa.”* (1 Joh. 4:18)

Jeesus joutui kerran nuhtelemaan opetuslapsiaan pelkuruudesta. *”Te vähäuskoiset, miksi olette pelkureita?”* (Matt. 8:26) *”Silloin hän nousi ja nuhteli tuulia ja järveä, ja tuli aivan tyven.”* (Mark. 8:40)

Voimme nähdä Raamatusta, että vähän aikaisemmin Jeesus oli käsenyt opetuslapsia menemään toiselle rannalle. Jos Jumala puhuu meille ja käskee meidän tehdä jotakin, emme voi jättää sitä tekemättä vain siksi, että pelkäämme. Tällainen pelko on epäuskoa.

Ilmestyskirja asettaa pelkurit samaan joukkoon muiden synninharjoittajien kanssa. *”Mutta pelkurien ja epäuskoisten ja saastaisten ja murhaajien ja huorintekijäin ja velhojen ja epäjumalanpalvelijain ja kaikkien valhettelijain osa on oleva siinä järvessä, joka tulta ja tulikiveä palaa; tämä on toinen kuolema.”* (Ilm. 21:8)

Tässä puhutaan niistä, jotka pelkäävät epäuskonsa tähden. Tällaisessa tilanteessa voimme nähdä, miten pelosta tulee suorastaan syntiä.

Uskovien suurin ongelma ei kuitenkaan tänä aikana ole se, mitä maailmassa tapahtuu, vaan se, mitä seurakunnassa tapahtuu. Jeesus ei ajatellut pelottelevansa uskovia, kun Hän puhui lopunajasta. Jeesus käytti joskus kovaakin kieltä varoittaessaan seuraajiaan lopunajan tapahtumista mm. Matteuksen 24. luvussa. On mielenkiintoista todeta,

ettei Jeesus ensimmäiseksi varoittanut uskovia maailmaa kohtaavista katastrofeista vaan sanoi: *”Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä.”* (Matt. 24:4) Tärkeintä on, ettemme anna maailmallisuuden, väärrien oppien tai väärrien profeettojen eksyttää meitä.

Mikä hallitsee ajatuksiasi?

Meidän kaikkien ajatusmaailmaamme hallitsee jokin asia. Tämä asia on se, joka joko antaa meille motivaation elää, tai kahlitsee meitä. Monia ei-uskovia ihmisiä hallitsevat erilaiset himot. Kyseessä voi olla rahanhimo, seksi, vallanhalu, jokin huume tai alkoholi.

Jeesus sanoi, että *”jokainen, joka tekee syntiä on synnin orja”*. Koin itsekin selvästi olevani synnin orja ennen kuin tulin uskoon, vaikka en elänytkään missään ns. julkisyynnissä.

Kun ihminen tulee uskoon, Pyhästä Hengestä tulee hänen elämäänsä voimaa antava moottori. Jesaja iloitsee hengessään siitä, että Jumala on tullut hänen voimakseen.

”Minä olen kallis Herran silmissä, minun Jumalani on tullut minun voimakseni.” (Jes. 49:29)

Toisaalta pelot ja muut väärät asiat voivat alkaa hallita myös uskovan ajatuksia. Kyse on siitä, millä olemme ruokkineet itseämme. Jos jostain asiasta tulee meille rakkaampi kuin Jumalasta, se alkaa hallita ajatuksiamme, vaikka olemmekin uskossa. Tällainen asia voi olla toinen ihminen, työ tai harrastus. Aikamme kiireinen elämäntyyli, elintason tavoittelu ja mukavuudenhalu vievät helposti ajatuksemme pois hengellisistä arvoista.

Meillä tämän ajan ihmisillä on suurempi vaara kuin koskaan aiemmin alkaa huomaamattamme muuttua väärällä tavalla maailmanmieliseksi. Raamattu sanoo: *Älkääkä mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä.* (Room. 12:2)

Hengellinen sodankäynti on itse asiassa taistelua ajatuksistamme. Jumala haluaa elää yhteydessä kanssamme ja Hän haluaa tätä yhteyttä ka-

teuteen saakka. Jumalan yhteydessä eläminen edellyttää meiltä kuitenkin tämän yhteyden ylläpitämistä ja ruokkimista. Voimme tehdä niin lukemalla Sanaa, rukoilemalla ja pysymällä uskovien yhteydessä.

Uskossa säilyminen ei ole itsestäänselvyys kenellekään, eikä se ole sitä minään maailmanaikana. Jeesus varoitti varsinkin siitä, että lopunaikana meitä tullaan koettelemaan aivan erityisesti.

”Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua. Silloin teidät annetaan vaivaan, ja teitä tapetaan, ja te joudutte kaikkien kansojen vihataviksi minun nimeni tähden. Ja silloin monet lankeavat pois, ja he antavat toisensa alttiiksi ja vihaavat toinen toistaan. Ja monta väärää profeettaa nousee, ja he eksyttävät monta. Ja sen tähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus. Mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu.” (Matt. 24:8-13)

Usein väitetään, että yllä oleva kohta ei tarkoita kristittyjä, vaan juutalaisia. Se ei valitettavasti kuitenkaan voi pitää paikkaansa. Ensiksikin Jeesus puhui seuraajilleen. Toiseksi juutalaiset eivät joutuneet vainottaviksi Jeesuksen nimen takia. Kolmanneksi Jeesus puhui siitä, että monet lankeavat pois. Tällä hän tarkoitti selvästi sitä, että monet luopuvat uskosta.

Myös Paavali varoittaa viimeisistä ajoista.

”Mutta tiedä se, että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja. Sillä ihmiset ovat silloin itserakkaita, rahanahneita, kerskailijoita, ylpeitä, herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä, epähurskaita, rakkaudettomia, epäsopuisia, panettelijoita, hillittömiä, raakoja, hyvän vihamiehiä, pettureita, väkivaltaisia, pöyhkeitä, hekumaa enemmän kuin Jumalaa rakastavia; heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman. Senkaltaisia karta.” (1 Tim. 3:1-5)

Tunne Sana

Yksi suuri syy uskovien lankeamiseen on se, ettemme tunne Sanaa. Toinen on, että emme elä niin, että Jumalan voima, Pyhä Henki, saisi hal-

lita meitä ja olla joka tilanteessa voimanamme.

”Te eksytte, koska te ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa.”
(Matt. 22:29)

Kun Sanassa ennustetut tapahtumat alkavat toteutua, ne uskovat, jotka ovat ymmärtäneet Sanan väärin tai eivät tunne sitä, ajattelevat, että ”eihän näin pitänyt käydä”. Meidän ei välttämättä tarvitse edes ymmärtää Sanaa, kunhan vain tunnemme sen. Raamattu ei nimittäin ole mikään ennustuskirja, josta voisimme lukea, mitä huomenna tapahtuu, vaan se on kätkeytä Jumalan viisautta.

Vanhan Testamentin profeetat ennustivat monissa kohdissa Jeesuksesta ymmärtämättä itsekään, mitä kaikki heidän saamansa ennusmerkit tarkoittivat. Vasta, kun Jeesus syntyi, eli ja kuoli, monet Vanhan Testamentin ennustukset alkoivat avautua.

Kun Jeesus puhui opetuslapsilleen kuolemastaan, nämä eivät ymmärtäneet Hänen puhettaan. Mutta Jeesus ei edellyttänytäkään sitä heiltä.

”Ja nyt minä olen sanonut sen teille, ennen kuin se on tapahtunut, että te uskoisitte, kun se tapahtuu.” (Joh. 14:29)

Samalla tavalla Raamattu puhuu lopunajan tapahtumista. Vaikka emme ymmärrä kaikkea nyt, tulemme käsittämään, kun ne ovat tapahtuneet. Näin se, mitä Raamatussa on ennustettu, antaa meille uskoa vaikeiden hetkien keskellä.

Jeesus sanoi, että *”minä olen edeltä ilmoittanut tämän teille”*. (Matt. 24:25, Mark. 13:23) Myös muualla Raamatussa käytetään samaa ilmaisua. (Ap.t. 2:31, Ap.t. 3:18, Room. 1:2)

Matteuksen 24. luvun alussa Jeesus ennusti temppelin tuhoutumisen. *”Totisesti minä sanon teille: tähän ei ole jäävä kiveä kiven päälle, maahan jaottamatta.”* (Matt. 24:2) Se oli sillä hetkellä mitä epätodennäköisin asia. Jerusalemin temppeli oli aikansa hienoin rakennus. Israel eli rauhassa Rooman kanssa. Ja vaikka olisikin syttynyt sota, ei ollut todennäköistä, että roomalaiset olisivat tuhonneet temppelin, jonka he itse olivat rakentaneet. Kuitenkin ennustus toteutui ennen kuin 40 vuotta oli kulunut.

Temppeli oli rakennettu valtavista kivistä. Suurimmat olivat 12 metriä pitkiä ja leveydeltään 4–6 metriä, Tänä päivänä sillä paikalla ei ole kuitenkaan yhtään kiveä jäljellä. Keisari Julianus näet siirsi viimeisetkin kivet pois neljännellä vuosisadalla epäonnistuttuaan temppelin uudelleenrakentamisessa.

Temppelin tuho on esimerkki siitä, kuinka kirjaimellisesti Raamatun ennustukset toteutuvat.

Maailman evankelioiminen

”Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu.” (Matt. 24:14) Jeesus siis sanoo, että loppu voi tulla vasta sen jälkeen, kun evankeliumi on saarnattu kaikille kansoille.

”Sinä olet arvollinen ottamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansanheimoista.” (Ilm. 5:9)

Mainittakoon, että evankeliumia ei ole vielä (vuoden 2010 lopussa) julistettu kaikille kielille ja kansoille.

”Kun te siis näette hävityksen kauhistuksen, josta on puhuttu profeetta Danielin kautta, seisovan pyhässä paikassa - joka tämän lukee, se tarkatkoon - silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille; joka on katolla, älköön astuko alas noutamaan, mitä hänen huoneessansa on, ja joka on pellolla, älköön palatko takaisin noutamaan vaippaansa. Voi raskaita ja imettäväisiä niinä päivinä! Mutta rukoilkaa, ettei teidän pakkonne tapahtuisi talvella eikä sapattina.” (Matt. 24:15-20)

Hävityksen kauhistus tarkoitti temppelin häpäisyä. Se oli ennustettu jo Danielin kirjassa. Tämä ennustus viittaa lopullisesti siihen, kun anti-kristus tulee saastuttamaan temppelin. Se ei ole vielä toteutunut, mutta ennustus kertoo myös siitä, että Jerusalemin temppeli tullaan vielä ker-
ran rakentamaan.

Ahdistuksen ajat

Ajanjaksot menevät selvästi sekaisin Jeesuksen sanoissa ja puheissa. Se on kuitenkin hyvin tyypillistä Raamatun profetioille.

Kun alkuseurakunnan kristityt näkivät roomalaisten hyökkäävän Jerusalemiin, he pakenivat Jerusalemista. Perimätiedon mukaan he pakenivat profetioiden neuvosta Pellaan, joka on vuoristoa, ja vajaan sadan kilometrin päässä Jerusalemista pohjois-koilliseen. Kristityille jäi todellisuudessa hyvin aikaa pakenemiseen, koska roomalaiset hyökkäsivät Jerusalemiin kolme kertaa ja vasta kolmannella kerralla valloittivat sen.

Jerusalemin valloitus oli ehkä kaikkien aikojen julmin sotaoperaatio. Kun Jeesus puhui raskaana olevista ja imettävistä, Hän viittasi roomalaisten tapaan halkaista raskaana olevien naisten vatsat, jonka jälkeen lapsi teurastettiin äidin silmien edessä ja lopuksi äitikin tapettiin. Ensimmäin surmattiin pienet vauvat, sitten äidit. Kun Tiituksen joukot valloittivat Jerusalemin, ne tappoivat yli miljoona juutalaista ja ottivat yli 100 000 vankia. Yleensä naiset, jotka tapettiin, raiskattiin ensin. Maailmassa on tuskin koskaan tätä ennen tai tämän jälkeen ollut näin raa-kaa sotaa.

”Sillä silloin on oleva suuri ahdistus, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta hamaan tähän asti eikä milloinkaan tule.” (Matt. 24:21)

Jeesuksen sanat viittaavat tässä selvästi myöskin lopunajan tapahtumiin. Kun Jeesus viittaa ahdistukseen, jollaista ei ole koskaan ollut, eikä koskaan tule, Hän puhuu siitä ahdistuksen ajasta, joka on vielä edessä. Raamatussa on monia ennustuksia, joilla on useampi kuin yksi merkitys.

”Ja ellei niitä päiviä olisi lyhennetty, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään.” (Matt. 24:22)

Tällä Jeesus viittaa siihen, että ellei Jumala puuttuisi maailman kulkuun, kaikki ihmiset tuhoutuisivat.

Vääriä profetatto

”Jos silloin joku sanoo teille: ’Katso, täällä on Kristus’, tahi: ’Tuolla’, niin älkää uskoko. Sillä vääriä kristuksia ja vääriä profettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin. Katso, minä olen sen teille edeltä sanonut.” (Matt. 24:23-25)

Näissä jakeissa Jeesus varoittaa uskomasta vääriin “kristuksiin”. Jo alkuseurakunnan aikana näitä vääriä messiaita nousi esiin, mutta tähän liittyen on muistettava, että juutalaiset eivät koskaan kansana tunnustaneet Jeesusta Messiaaksi.

Meidänkin aikanamme on ilmennyt useita surullisia tapauksia, joissa erilaiset vääriä profetatto ovat johtaneet ihmisiä harhaan ja jopa kuolemaan. Epävarmoille maailmanajoille on tyypillistä, että ihmiset alkavat uskoa mitä ihmeellisimpiin asioihin, ja hengellisissä piireissä nousee monenlaisia vääriä profettoja.

”Sen tähden, jos teille sanotaan: ’Katso, hän on erämaassa’, niin älkää menkö sinne, tahi: ’Katso, hän on kammiossa’, niin älkää uskoko. Sillä niin kuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus. Missä raato on, sinne kotkat kokoontuvat. Mutta kohta niiden päivien ahdistuksen jälkeen aurinko pimeenee, eikä kuu anna valoansa, ja tähdet putoavat taivaalta, ja taivaitten voimat järkkyvät. Ja silloin Ihmisen Pojan merkki näkyy taivaalla, ja silloin kaikki maan sukukunnat parkuvat; ja he näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä suurella voimalla ja kirkkaudella. Ja hän lähettää enkelinsä suuren pasuunan pauhatessa, ja he kokoavat hänen valittunsa neljältä ilmalta, taivasten ääristä hamaan toisiin ääriin.” (Matt. 24:26-31)

Raamatun ennustukset

Näissä jakeissa Jeesus puhuu lopunajan ahdistuksesta. Tässä vaiheessa seurakunta ei ole enää maan päällä, sillä seurakunta ei jää vihan aikaan.

En myöskään usko, että valittujen kokoaminen voisi tarkoittaa seurakunnan ylösottoa, vaan siinä viitataan ennustuksiin, joissa Jumala kokoaa oman kansansa takaisin Israeliin.

”Vaikka sinun karkotettusi olisivat taivaan äärissä, niin Herra, sinun Jumalasi, kokoaa ja noutaa sinut sieltäkin. Ja Herra, sinun Jumalasi, tuo sinut siihen maahan, jonka sinun isäsi ovat omistaneet, ja niin sinä otat sen omaksesi; ja hän tekee sinulle hyvää ja antaa sinun lisääntyä enemmän kuin isiesi.” (5 Moos. 30:4-5)

”Ja minä kokoan lampaitteni tähteet kaikista maista, joihin olen ne karkottanut, ja tuon ne takaisin laitumelleen, ja ne ovat hedelmälliset ja lisääntyvät. Ja minä herätän heille paimenia, ja ne kaitsevat heitä; eivät he enää pelkää eivätkä säiky, eikä heistä yhtäkään puutu, sanoo Herra.” (Jer. 23:3-4)

”Mutta oppikaa viikunapuusta vertaus: kun sen oksa jo on tuore ja lehdet puhkeavat, niin te tiedätte, että kesä on lähellä. Samoin te myös, kun näette tämän kaiken, tietäkää, että se on lähellä, oven edessä. Totisesti minä sanon teille: tämä sukupolvi ei katoa, ennen kuin kaikki nämä tapahtuvat. Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa. Mutta siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kukaan, eivät taivasten enkelit, eikä myöskään Poika, vaan Isä yksin.” (Matt. 24:32-36)

Viikunapuu on vertaus Israelista. Israelin valtion synty on merkki siitä, että lopunajat ovat alkaneet.

Sanonta ”tämä sukupolvi” voi merkitä sukukuntaa tai yhtä tiettyä sukupolvea. Se voi viitata siihen, että yksi Israelin sukukunnista ei häviä, mutta se voi siis tarkoittaa myös sitä, että lopunajan tapahtumat toteutuvat yhden sukupolven aikana. Mistä laskeminen alkaa, sitä ei selvästi sanota.

Pitkään monet raamatunselittäjät olivat sitä mieltä, että kaiken tämän pitää toteutua yhden sukupolven aikana siitä, kun Israelin valtio syntyi. Kun noin 26 vuotta sitten uskalsin sanoa, etten usko siihen, minua kiellettiin puhumasta asiasta. Silloin uskottiin voimakkaasti, että Jeesuksen tulemus voi tapahtua milloin tahansa. Samalla ei kuitenkaan osattu nähdä, että monet Raamatun ennustukset olivat vielä toteutumatta.

Vaikka emme aina ymmärrä oikein Raamatun ennustuksia tai Jeesuksen sanoja, ne toteutuvat 100-prosenttisellä varmuudella. *”Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa.”* (Matt. 24:35)

”Ja ihmiset menehtyvät peljätessään ja odottaessaan sitä, mikä maanpiiriä kohtaa; sillä taivaitten voimat järkkyvät. Ja silloin he näkevät Ihmisen Pojan tulevan pilvessä suurella voimalla ja kirkkauhdella. Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa pääanne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.” (Luuk. 21:26-28)

Nosta pääsi ja luota Jumalaan

Voimme jo nyt nähdä, kuinka ihmiset menettävät uskonsa tulevaisuuteen pelätessään taloudellista romahdusta, terrorismia, maailman saastumista ja kasvihuoneilmiötä. Erilaiset uhkat valtaavat päivittäin uutisotsikot.

On mielenkiintoista, että tämän epävarmuuden keskellä EU:n johtajat etsivät karismaattista johtajaa, johon kaikki voisivat luottaa, ja joka laittaisi maailman asiat järjestykseen.

Mutta Raamattu kehottaa meitä nostamaan päämme, sillä hetki, jolloin Jeesus hakee seurakunnan pois, on lähellä. Meidän ei tule pelätä sitä, mikä maailmaa kohtaa, vaan pikemminkin sitä, ettemme valvo omaa hengellistä elämäämme.

Ilmestyskirjassa Laodikean seurakunta kuvaa lopunajan seurakuntaa. Laodikean synty oli penseys.

”Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: ’Näin sanoo Amen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku: Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava! Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos. Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulesse puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyi-

*si, ja silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit. Kaikkia niitä, joi-
ta minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan; ahkeroitse siis ja tee
parannus. Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun
ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioit-
sen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani. Joka voittaa, sen minä an-
nan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittanut ja
istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa. Jolla on korva, se kuul-
koon, mitä Henki seurakunnille sanoo.” (Ilm. 3:14-22)*

Tänä päivänä kyse on siitä, mihin me sijoitamme. Mihin uhraamme aja-
tuksemme, aikamme, varamme? Vai annammeko maailman murheiden
vallata sydämemme? Mihin rikkauteen me luotamme?

Kun jotkut ihmiset parikymmentä vuotta sitten osasivat sijoittaa oi-
kein pienen summan rahaa, he ovat tänä päivänä miljonäärejä. Osaam-
meko me nyt sijoittaa niin viisaasti, että voisimme olla valvovia kristit-
tyjä, kun Jeesus tulee?

Ajattele, kuinka sijoitus lasilliseen vettä voi antaa meille suuren pal-
kan.

*”Ja kuka hyvänsä antaa yhdelle näistä pienistä maljallisen kylmää
vettä, hänen juodaksensa, opetuslapsen nimen tähden, totisesti minä
sanon teille: hän ei jää palkkaansa vaille.” (Matt. 10:42)*

*”Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua,
että rikastuisit.” (Ilm. 3:18)*

Ostaminen merkitsee vaivannäköä, uhrautumista, jostakin luopu-
mista.

Aina ei ole helppoa olla uskossa, mutta se on silti rikkainta mahdolla-
ista elämää. Se antaa turvan ja levon. Rauhan, jota maailma ei voi antaa.
Kun tänään sijoitat oikein, sinun ei tarvitse pelätä tulevaisuutta. Voit
nostaa pääsi ja luottaa, että mitä sitten onkin edessä, Jumala antaa sinul-
le voiman kohdata sen. Sinun itsesi ei tarvitse olla uskonsankari, vaan
saat luottaa siihen, että Jumala tekee sinusta vahvan.

Yksi voimakkaimmista ilmestyksistäni oli, kun Jumala noin 25 vuotta
sitten antoi minulle näyn taloudellisesta romahduksesta. Niin ainakin
olen itse sen aina tulkinnut.

Tuossa näyssä minut vietiin tavarataloon, joka oli joulukoristella koristeltu. Aloin varoittaa ihmisiä siitä, että jotain kauheaa on tapahtumassa. Olin niin Pyhän Hengen voimassa, että huusin niin kovalla äänellä, että kaikki kaupassa kuulivat sanomani. Ensin tuli pieni, ikään kuin maanjäristys. Mutta se meni ohi, ja ihmiset jatkoivat ostoksiaan, kuten ennenkin. Joku pilkkasi minua ja sanoi: Tämähkö se kauhea asia oli? Mutta minä jatkoin huutamista. Varoitin edelleen ihmisiä siitä, mikä oli tulossa. Pian tuli uusi järistys, vähän voimakkaampi kuin edellinen. Taas joku sanoi: Oliko se tämä? Huusin: Ei, jotain paljon kauheampaa on tulossa.

Aina välillä tuli maanjäristys, joka järjensi koko markettia. Mutta aina järjestyksen jälkeen ihmiset olivat kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan. Sitten tuli jo niin voimakas järistys, että tavaroita tippui hyllyiltä ja ihmiset alkoivat hermostua. Mutta kun sekin meni, ihmiset olivat taas kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan. Kunnes lopulta tuli sellainen järistys, että hyllyt kaatuivat, joulukoristeet tippuivat katosta ja koko paikka tärisi niin, että kaikki joutuivat aivan paniikkiin. Ihmiset ryntäsivät kaupasta ulos. Myös kaupan kassat lähtivät juosten ulos. Jotkut ottivat ostoksensa mukaan, toiset jättivät paniikissa nekin kärryihin.

Sitten näin, kuinka suuri joulukuusi kaatui. Se oli kassojen takana, uloskäynnin puolella kaupan korkeimmassa kohdassa. Silloin huomasin, että kuusen lähellä oli kristitty rukoilemassa polvillaan. Tajusin, että kuusi kaatuu suoraan hänen päälleen. Ajattelin, että voi, miksi sen pitää kaatua juuri tuon uskovan päälle?

Mutta juuri ennen kuin kuusi olisi osunut uskovaan, kuusi ja sen oksat taipuivat. Ne väistivät tätä rukoilevaa kristittyä. Silloin sydämeeni tuli valtava rauha, ja ajattelin: Tästä näkee, miten Jumala varjelee rukoilevan kristityn kaikenlaisissa olosuhteissa.

Yhtäkkiä tästä viimeisestä lauseesta tuli koko ilmestyksen tärkein sanoma. Tajusin, että tapahtui maailmassa mitä vain, niin Jumala huolehtii rukoilevista uskovista.

Vielä, sen jälkeen kun ilmestys katosi, sydämeeni jäi suuri rauha. Ajattelin, kuinka Raamattu lupaa Jumalan johdattavan rukoilevia ihmisiä. Ymmärsin, että Jumala pitää heistä myös huolen.

Uskon tämän ilmestyksen tarkoittavan taloudellista romahdusta, myös

sen vuoksi, että Jumala on niin monella tavalla puhunut minulle siitä. Kerran, kun olin Vuosaaren uimahallissa noin vuonna 2000, sain yhden näistä kokemuksista.

Istuin yksin miesten löylyhuoneessa ja aloin ylistää Jumalaa. Kiitin Jumalaa siitä, että Suomessa on mahdollista uida puhtaassa vedessä ja saunoa, vieläpä edullisesti. Koin voimakasta Pyhän Hengen läsnäoloa siinä Jumalaa ylistäessäni. Silloin, yhtäkkiä, Jumala puhui minulle: Nauti nyt tästä kaikesta, sillä kohta tästä elintasosta ei ole mitään jäljellä.

Se oli kuin kylmää vettä päälleni. Muistin kyllä, miten Jumala oli aiemminkin puhunut minulle vaikeista ajoista. Mutta nyt Jumala sanoi minulle, että tästä elintasosta ei jää mitään jäljelle. En halunnut uskoa sitä. Olisin halunnut sanoa itselleni, että erehdyin, ei Jumala voinut niin sanoa. Mutta se oli niin voimakas sana, että tiesin sen tulleen Jumalalta.

Jumala ei pelottele omiaan, kun hän varoittaa meitä tulevista vaikeuksista. Hän tekee sen siksi, että olisimme valmiit, kun vaikeat ajat kohtaavat ihmiskuntaa. Ennen kaikkea, että osaisimme valvoa hengellistä elämäämme emmekä laiminlöisi rukousta, joka on ehdoton edellytys sille, että voimme elää johdatuksessa myös vaikeiden aikojen kohdatessa.

Raamatun ennustukset

Edellisessä luvussa käsittelin sitä, miten voimme tässä ajassa elää Jumalan tahdon mukaista elämää. Se, että kaikki maapalloamme koettelevat luonnonmullistukset ja yhä kasvava terrorismi on ennustettu Raamatussa jo tuhansia vuosia sitten, antaa meille uskoville lohtua. Tiedämme, että nämä ilmiöt ovat vain synnytystuskien alkua, kuten Jeesus sanoi (Matt. 24:8).

Vaikka tiedämmekin, että lopun aikaan liittyvät tapahtumat ovat Raamatun Sanaa, niistä puhuminen saattaa ahdistaa joitakin ihmisiä. Siksi haluan kertoa ilmestyksestä, jonka näin viitisen vuotta sitten.

Tuossa uninäyssä olin muiden uskovien kanssa lähdössä Jeesus-marssille ja tunnelma oli hyvä. Osallistujat olivat innoissaan, ja kun marssi alkoi, lauloimme iloisia ylistyslauluja. Ulkopuoliset katselivat meitä ihmeissään ja hyväksyvän näköisinä. Marssijat etenivät suurena joukkona pitkin katuja. Pian tuli kuitenkin ongelmia. Tie kapeni ja muuttui vaikeakulkuiseksi. Ihmiset, jotka seisoivat tien varrella, alkoivat pilkka- ta uskovia marssijoita.

Näin, kuinka jotkut marssijoista liukenivat hiljaa jonosta yleisön joukkoon. He eivät halunneet kokea pilkkaa ja kulkea yhä vaikeakulkuisemmaksi muuttuvaa tietä. Pian emme enää edes mahtuneet kulkemaan kapealla tiellä pystyssä, vaan meidän piti esteiden takia alkaa kontata ja ryömiä päästäksemme eteenpäin. Joku yleisöstä usutti koiransa puremaan konttaajia. Marssijoukko pieneni entisestään. Kun koira tuli kohdalleni, laskin käteni sen päälle ja siunasin sitä. Rukoilin, että sillä olisi niin hyvä olla, ettei se haluaisi purra ketään. Koira palasikin isäntänsä luo ja alkoi hieroa päätään hänen jalkaansa vasten. Koiran omistaja näytti hämmentyneeltä.

Mieleeni nousi raamatunkohta: ”Älkää kostako pahaa pahalla, älkää herjausta herjauksella, vaan päinvastoin siunatkaa; sillä siihen te olette kutsututkin, että siunauksen perisitte.” (1 Piet. 3:9) Muistelin myös muita raamatunpaikkoja, jotka puhuvat samasta asiasta kuten ”Siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, rukoilkaa niiden edestä, jotka teitä parjaavat” (Luuk. 6:28) ja ”Siunatkaa vainoojianne, siunatkaa, älkääkään kirotko” (Room. 12:14).

Pian tie jälleen parani ja muuttui suoraksi ja tasaiseksi. Ilo täytti sydämeni, kun tajusin, että vaikeudet olivat takanapäin. Joku alkoi laulaa hyvin kauniilla ja kantavalla äänellä laulua, jossa oli niin ihana sävel, etten ole koskaan kuullut mitään vastaavaa. Pian siihen yhtyi muitakin. Minua harmitti, etten osannut tuota laulua. Kohta melkein kaikki edelläni kulkevat lauloivat. Laulu kuulosti ukkosen jyrinältä tai meren pauhulta; silti se oli niin kaunista, että tunsin, kuinka koko olemukseni jokainen solu kihelmöi. Laulussa laulettiin mm. ”Kauneinta ei ole hiljaisuus. Kauneinta on rakkaus, kaunein on Jeesus.”

Mieleeni nousi jälleen raamatunkohtia: ”Sillä minä päätän, että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestynvä meihin.” (Room. 8:18) ja ”Niin kuin kirjoitettu on: ”mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.” (1 Kor. 2:9)

En pysty kuvailemaan tunnetta, jonka koin. Tunsin jo olevani paratiisissa. Mutta kun avasin silmäni ja näin vaimoni vieressäni, kaikki romahti. Tajusin, että täällä vielä ollaan, maailmassa.

Itkin kauan tyynyäni vasten. En surusta, vaan ilosta. Tiesin, että tarvitsin rohkaisua, mutta myös näkyä siitä, että tämä kannattaa sittenkin.

Tulevaisuus ja toivo

Teologiset esitelmät Raamatun eskatologisista tapahtumista eivät kiinnosta kovinkaan monia, koska heidän voimavaransa vie taistelu jokapäiväisten ongelmien kanssa. Jotkut yrittävät selvitä päivä kerrallaan, toiset taas saattavat kokea uskonsa niin heikoksi, etteivät edes uskalla ajatella, että vielä vaikeampaa voisi olla edessä.

Kuitenkin sanoma on kaikkialla Raamatussa yhteneväinen. Jumala on ilmoittanut meille tulevat asiat, jotta emme kokisi oloamme toivottomiksi, niin kuin maailman ihmiset. Hän on ilmoittanut tulevat asiat, jotta meillä olisi toivo.

Paavali kirjoittaa tessalonikalaisille ylöstempauksesta: *”Mutta me emme tahdo pitää teitä, veljet, tietämättöminä siitä, kuinka poisnukkuneiden on, ettette murehtisi niin kuin muut, joilla ei toivoa ole.”* (1 Tess. 4:13)

Jumala on ilmoittanut meille tulevat asiat, jotta saisimme rohkaisua ja ymmärtäisimme, että kaikki on Hänen hallinnassaan. Hän on tiennyt jo aikojen alusta kaiken, mitä tulee tapahtumaan.

Jumala itse on antanut meille toivon. Hän on myös luvannut antaa kuhunkin päivään siihen tarvittavan voiman.

”Sillä tämä hetkisen kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden, ylenpalttisesti, meille, jotka emme katso näkyväisiä, vaan näkymättömiä; sillä näkyväiset ovat ajallisia, mutta näkymättömät iankaikkisia.” (2 Kor. 4:17-18)

Jumala oli avannut Mooseksen silmät näkemään sen, että kärsimyksiensä keskellä Jumalan kanssa vaeltamien kannattaa.

”Hän otti mieluummin kärsiäkseen vaivaa yhdessä Jumalan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa, katsoen ”Kristuksen pilkan” suuremmaksi rikkaudeksi kuin Egyptin aarteet; sillä hän käänsi katseensa palkintoa kohti.” (Hepr. 11:25-26)

Siunatessaan Israelia Mooses sanoi Asserille: *”Siunattu olkoon Asser poikien joukossa. Olkoon hän veljiensä lemmikki, ja kastakoon hän jalkansa öljyyn. Rautaa ja vaskea olkoot sinun salpasi; ja niin kuin sinun päiväsi, niin olkoon sinun voimasikin.”* (5 Moos. 33:24-25)

Paavali kirjoittaa korinttolaisille: *”Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus; ja Jumala on uskollinen, hän ei salli teitä kiusatavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.”* (1 Kor. 10:13)

Lopunaikana joudumme ehkä kokemaan koetuksia, jotka ovat vaikeampia kuin inhimilliset kiusaukset, mutta niitäkin varten meille on

luvattu voimia tarpeen mukaan. Kenelläkään ei ole oikeutta ajatella, että vainot ja vastoinkäymiset eivät kuuluisi hänelle. Samoin kuin Jeesus joutui maailman vainottavaksi, niin meidänkin tulee olla valmiita kohtaamaan maailman viha ja vastustus.

”Ei ole opetuslapsi opettajaansa parempi, eikä palvelija parempi isäntäänsä. Opetuslapselle riittää, että hänelle käy niin kuin hänen opettajalleen, ja palvelijalle, että hänelle käy niin kuin hänen isännälleen. Jos he perheenisäntää ovat sanoneet Beelsebuliksi, kuinka paljoa enemmän hänen perheväkeään! Älkää siis peljätkö heitä.” (Matt. 10:24-26)

On tosiasia, että ihmiskuntana olemme menossa kohti vaikeita aikoja. Ja uskovina meillä on edessämme vielä vaikeammat ajat kuin mitä uskovilla koskaan ennen on ollut. Hyvä esimerkki tästä on se, että viime vuosina useammat uskovat kuin koskaan koko kristinuskon historian aikana, ovat kokeneet marttyyrikuoleman.

Jumala on kuitenkin varannut meitä lopunajan uskovia varten suuremman siunauksen kuin kenellekään meitä ennen eläneille. En itse haluaisi vaihtaa elämäni kenenkään ennen meitä eläneen uskovan kanssa. Tulemme näkemään inhimillisesti vaikeita aikoja ehkä jo hyvinkin pian. Mutta tulemme näkemään myös suuremman voitelun kuin mitä edes alkuseurakunnan aikana nähtiin ja koettiin.

Nyt on aika valmistautua

Nyt on aika laittaa asiat kuntoon Jumalan kanssa. Nyt on aika valmistautua Jumalan käyttöön. Nyt on aika puhdistautua ja ottaa vastaan Jumalan voima. Nyt on aika laittaa lamput kuntoon viisaiden neitsyiden tavoin. Meidän uskovien tehtävänä on myös kertoa maailmalle, mitä Raamattu sanoo näistä ajoista.

Luin kerran internetin keskustelusivuilta, kuinka eräs henkilö kysyi, mitä mieltä uskovat ovat ilmaston lämpenemisestä. Kirjoittaja väitti, että Raamattu ei puhu asiasta mitään, vaikka kysymyksessä on niin suuri asia.

Vastasin hänelle ja totesin, että hän on väärässä. Raamattu puhuu

paljonkin ilmaston lämpenemisestä. Sanoin myös, että Jumala on ilmoittanut monet muutkin asiat Raamatussa etukäteen jopa sellaisella varmuudella, että Hän on laittanut koko uskottavuutensa sen varaan.

”Katso, entiset ovat toteen käyneet, ja uusia minä ilmoitan; ennen kuin ne puhkeavat taimelle, annan minä teidän ne kuulla.” (Jes. 42:9.)

”Älkää vavisko älkääkään peljätkö. Enkö minä aikoja sitten antanut sinun kuulla ja sinulle ilmoittanut, ja te olette minun todistajani.” (Jes. 44:8)

”Entiset minä olen aikoja ennen ilmoittanut, minun suustani ne ovat lähteneet, ja minä olen ne kuuluttanut... Tästä lähtien minä kuulutan sinulle uusia, salatuista, joita et ole tietänyt.” (Jes. 48:3, 6)

Ilmaston lämpenemisestä on sanottu mm: *”Maa tyhjentämällä tyhjenetään ja ryöstämällä ryöstetään. Sillä Herra on tämän sanan puhunut. Maa murehtii ja lakastuu, maanpiiri näntyy ja lakastuu; kansan ylhäiset maassa näntyvät. Maa on saastunut asukkaittensa alla, sillä he ovat rikkoneet lait, muuttaneet käskyt, hyljänneet iankaikkisen liiton. Sen tähden kirous kalvaa maata, ja sen asukkaat syystänsä kärsivät; sen tähden maan asukkaat kuumuudesta korventuvat, ja vähän jää ihmisiä jäljelle.”* (Jes. 24:3-6)

”Ja neljäs enkeli vuodatti maljansa aurinkoon, ja sille annettiin valta paahtaa ihmisiä tulella. Ja ihmiset paahtuivat kovassa helteessä ja pilkkasivat Jumalan nimeä, hänen, jolla on vallassaan nämä vitsaukset; mutta he eivät tehneet parannusta, niin että olisivat antaneet hänelle kunnian.” (Ilm. 16:8-9)

Olen huomannut, että meidän on yllättävän vaikeaa käsittää, kuinka nopeasti maailma saastuu. Vielä 1960-luvulla ei puhuttu luonnon saastumisesta mitään. Ystäväni, joka on eräs Suomen luonnonsuojeluliiton perustajajäsenistä, kertoi, että silloin, kun Suomen luonnonsuojeluliitto 1960-luvulla perustettiin, luonnon saastumista ja ilmakehän lämpenemistä ei käsitelty lainkaan, vaan tärkeimpänä asiana pidettiin uhanalaisten lajien suojelemista.

Se kasvihuoneilmiö, josta uutiset ja tiedotusvälineet nyt jatkuvasti otsikoivat, on räjähtänyt ihmisten tietoisuuteen vasta viimeisten 50

vuoden aikana. Mitä seuraavat 50 vuotta tuovatkaan tullessaan? Onko maailma edes pystyssä vielä 50 vuoden kuluttua?

Maailmassa asuu tänään esimerkiksi enemmän köyhyysrajan alapuolella eläviä kuin siedettävästi toimeentulevia. Ja köyhien määrä on jatkuvassa nousussa.

Viimeinen maailmanvalta

Mitä aikaa me nyt elämme Raamatun ennustuksissa? Mitä tapahtuu seuraavaksi? Mikä on Antikristuksen valtakunta ja milloin se syntyy? Milloin seurakunta temmataan ylös? Joutuuko seurakunta elämään ahdistuksessa ja kärsimään vitsauksista, joista Ilmestyskirja puhuu? Mitä maan päällä tapahtuu seurakunnan ylösoton jälkeen?

Kun Euroopan Unioni syntyi, monet uskoivat, että EU on "pedon" valtakunta, siis valtakunta, jota Antikristus tulee hallitsemaan ja josta Raamattu puhuu. Tämän valtakunnan tuloa ennustetaan mm. Danielin kirjassa ja Ilmestyskirjassa. Danielin kirjassa on itse asiassa kaksi ilmestystä, joissa puhutaan tästä viimeisestä maailmanvallasta.

"Belsassarin, Baabelin kuninkaan, ensimmäisenä hallitusvuotena Daniel näki unen, päänsä näyn, vuoteessansa. Sitten hän kirjoitti tämän unen. Kertomuksen alku on tämä: Daniel lausui ja sanoi: Minä näin yöllä näyssäni, ja katso, taivaan neljä tuulta kuohutti suurta merta. Ja merestä nousi neljä suurta petoa, kukin erilainen kuin toinen." (Dan. 7:1-3)

Tässä puhutaan neljästä maailmanvallasta, neljästä kuninkaasta, jotka hallitsevat koko tunnettua maailmaa. Kolme näistä valtakunnista on ollut ja vain neljäs on tulematta. Samasta asiasta kertoo myös kuningas Nebukadnessarin uni, jota hän vaati tietäjiänsä kertomaan ja selittämään. Kukaan ei pystynyt tähän, ennen kuin Daniel osasi kertoa kuninkaalle sekä hänen unensa että antaa siihen selityksen.

"Sinä näit, kuningas, katso, oli iso kuvapatsas. Se kuvapatsas oli suuri, ja sen kirkkaus oli ylenpalttinen. Se seisoi sinun edessäsi, ja se oli hirvittävä nähdä. Kuvan pää oli parasta kultaa, sen rinta ja käsivarret

hopeata, sen vatsa ja lanteet vaskea. Sen sääret olivat rautaa, sen jalat osaksi rautaa, osaksi savea.” (Dan 2:31-33)

Daniel selitti kuninkaalle, että kuvapatsas kuvasi neljää maailmanvaltaa, joista ensimmäinen oli Nebukadnessarin valtakunta, ja sen jälkeen oli tulossa kolme muuta.

”...ja jonka käteen hän on antanut ihmiset, missä ikinä heitä asuu, ja kedon eläimet ja taivaan linnut, asettaen sinut kaikkien niiden valtiaaksi: sinä olet se kultainen pää. Mutta sinun jälkeesi nousee toinen valtakunta, joka on halvempi kuin sinun; ja sitten kolmas valtakunta, joka on vaskea ja joka hallitsee kaikkea maata. Ja neljäs valtakunta on tuleva, luja kuin rauta; niin kuin rauta musertaa ja särkee kaiken, niin kuin rauta murskaa, niin se on musertava ja murskaava ne kaikki. Ja että sinä näit jalkain ja varvasten olevan osittain savenvalajan savea, osittain rautaa, se merkitsee, että se on oleva hajanainen valtakunta; kuitenkin on siinä oleva raudan lujuuutta, niin kuin sinä näit rautaa olevan saven seassa. Ja että jalkojen varpaat olivat osaksi rautaa, osaksi savea, se merkitsee, että osa sitä valtakuntaa on oleva luja, osa sitä on oleva hauras.” (Dan. 2:38-42)

Danielin kirjan seitsemännessä luvussa kuvataan tarkemmin tätä viimeistä maailmanvaltaa.

”Sen jälkeen minä näin yöllisessä näyssäni, ja katso, oli neljäs peto, kauhea, hirmuinen ja ylen väkevä; sillä oli suuret rautaiset hampaat, ja se söi ja murskasi ja tallasi tähteet jalkoihinsa. Se oli erilainen kuin kaikki edelliset pedot, ja sillä oli kymmenen sarvea.” (Dan. 7:7)

Tässä luku kymmenen ei tarkoita, että kyseessä olisi kymmenen valtion liitto, vaan sitä, että hallitsijoina on kymmenen kuningasta. On siis yhteensä kymmenen valtiota, joilta Antikristus lopulta ottaa vallan.

”Ja ne kymmenen sarvea ovat kymmenen kuningasta, jotka nousevat siitä valtakunnasta. Ja heidän jälkeensä nousee eräs muu, ja hän on erilainen kuin edelliset, ja hän kukistaa kolme kuningasta.” (Dan. 7:24)

En usko, että EU olisi se valtakunta, josta Raamattu puhuu. EU on kuitenkin osoitus siitä, että ihmisillä on tavoitteena synnyttää uusi maailmanvalta. Sitä pidetään varmimpana takeena rauhan aikaansaamiseksi maailmaan ja muidenkin suurten ongelmien ratkaisemiseksi.

Kun maailmantalous heikkenee, terroristit iskevät milloin milläkin puolella maailmaa, ja saasteet uhkaavat tuhota elinympäristömme, ihmiset ovat valmiita antamaan vallan vahvalle johtajalle. Tältä johtajalta odotetaan, että hän tuo järjestyksen maailmaan.

Danielin kirja kertoo kuitenkin, että viimeinen, pedon valtakunta, *“söi ja murskasi ja tallasi tähteet jalkoihinsa”*. Ehkä sillä olisi ollut ratkaisu talousongelmiin, mutta luonnon saastuttamista ja resurssien loppuun käyttämistä se ei lopettanut.

Saastuttajat tuomitaan

Raamattu sanoo, että Jumala tulee tuomitsemaan ne, jotka ovat saastuttaneet maan.

”Ja pakanakansat ovat vihastuneet, mutta sinun vihasi on tullut, ja tullut on aika tuomita kuolleet ja maksaa palkka sinun palvelijoillesi profetoille ja pyhille ja niille, jotka sinun nimeäsi pelkäävät, pienille ja suurille, ja turmella ne, jotka maan turmelevat.” (Ilm. 11:18)

Tämä viimeinen valtakunta tulee viimeistelemään maailman luonnonvarojen loppuun käyttämisen ja saastuttamisen niin, että maapallosta tulee mahdoton asua.

Jesajan 24. luku kertoo syyn maapallon lämpenemiseen: *”Maa on saastunut asukkaittensa alla, sillä he ovat rikkoneet lait, muuttaneet käskyt, hyljänneet iankaikkisen liiton. Sen tähden kirous kalvaa maata, ja sen asukkaat syystänsä kärsivät; sen tähden maan asukkaat kuumuudesta korventuvat, ja vähän jää ihmisiä jäljelle.”* (Jes. 24:5-6)

Jesaja toteaa, että koska maa on saastunut, ihmiset kuolevat kuumuuteen. Tänä päivänä tutkijat ja poliitikot kinastelevat siitä, johtuuko maan lämpeneminen saasteista vai jostakin normaalista luonnonilmiöstä. Mielestäni Raamattu kertoo selkeästi sen johtuvan siitä, että ihminen on hylännyt Jumalan eikä elä Jumalan antamien ohjeiden mukaan. Luonnon saastuminen on siis seurausta ihmisen luopumisesta Jumalasta, ja tämä luopumus aiheuttaa ilmaston lämpenemisen. Voimme sanoa, että ihmisen saastuminen on aiheuttanut luonnon saastumisen. Ja tämä on kirjoitettu noin 2500 vuotta sitten!

Ihminen ei kuitenkaan tuhoa maailmaa ainoastaan luontoa saastuttamalla. Myös sodat, terroriteot ja luonnonmullistukset aiheuttavat korvaamatonta tuhoa. Jeesus totesi: *”Ihmiset menehtyvät peljätessään ja odottaessaan sitä, mikä maanpiiriä kohtaa; sillä taivaitten voimat järkkyvät.”* (Luuk. 21:26)

Ylöstempaus

Ilmestyskirjassa kerrotut vitsaukset, jotka tulevat kohtaamaan maailmaa, saattavat pelottaa meitä. On kuitenkin hyvä tietää, että uskovina meidän ei tarvitse kohdata ns. vihan aikaa.

Jeesus tosin varoitti uskovia vainoista, jotka tulevat kohtaamaan lopunajan kristittyjä. Jeesus puhui myös nälänhädästä, rutosta ja maanjäristyksistä. Mutta sen jälkeen Jeesus sanoi: *”Kun nämä alkavat tapahtua, rohkaiskaa itsenne ja nostakaa päänne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.”* (Luuk. 21:28)

Tämä vapautus tarkoittaa seurakunnan ylösoottoa. Paavali puhuu seurakunnan ylöstempauksesta tessalonikalaiskirjeessä.

”Sillä sen me sanomme teille Herran sanana, että me, jotka olemme elossa, jotka jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi ennen niitä, jotka ovat nukkuneet. Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasunan kuulussa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin; sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa. Niin lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla.” (1 Tess. 4:15-18)

Me emme odota ahdistusta vaan sitä, että Jeesus tulee hakemaan seurakuntansa pois. Sitä ennen voimme joutua kokemaan vainoja, kuten tänä päivänä monet kristityt, mutta emme pelkää niitäkään, koska Raamattu lupaa meille voimia tilanteen mukaan.

Uskon, että seurakunta otetaan pois sen jälkeen, kun maailma on kääntänyt selkänsä evankeliumille niin, että evankeliumin julistus on kokonaan estetty.

”Niin kauan kuin päivä on, tulee meidän tehdä hänen tekojansa, joka on minut lähettänyt; tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä.”
(Joh. 9:4)

Tässäkin näkyy Jumalan täydellinen oikeudenmukaisuus. Kun Hän näkee, että uskovat eivät voi enää julistaa evankeliumia, Hän hakee heidät pois. Vasta tämän jälkeen alkaa vihan aika maan päällä.

Herran päivä

Raamatun ennustuksien tulkinnassa, eskatologiassa, on joitakin kiistanalaisia asioita. Yksi niistä on se, milloin seurakunta otetaan ylös, ja onko seurakunta vihan ajassa.

Tämä ei ole uusi kysymys. Jo Tessalonikan seurakunnassa tuli näistä asioista väärinkäsitys. Siksi Paavali joutui kirjoittamaan tessalonikalaisille Herran päivästä ja ylöstempauksesta. Seurakunnan keskuuteen oli näet levinnyt oppi, että Herran päivä ja Jeesuksen tulemus olivat niin lähellä, että ihmiset lakkasivat hoitamasta normaaleja asioitaan. Heidät oli myös vallannut pelko, että vihan aika olisi käsillä.

Paavali kirjoitti heille: *”Mutta mitä tulee meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen ja meidän kokoontumiseemme hänen tykönsä, niin me pyydämme teitä, veljet, ettette anna minkään hengen ettekä sanan ettekä minkään muka meidän lähettämämme kirjeen heti järkyttää itseänne, niin että menetätte mielenne maltin, ettekä anna niiden itseänne peljästyttää, ikäänkuin Herran päivä jo olisi käsissä. Älkää antako kenenkään vietellä itseänne millään tavalla.*

Sillä se päivä ei tule, ennen kuin luopumus ensin tapahtuu ja laittomuuden ihminen ilmestyy, kadotuksen lapsi, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai jumaloitavaksi kutsutaan, niin että hän asettuu Jumalan temppeliin ja julistaa olevansa Jumala. Ettekö muista, että minä, kun vielä olin teidän tykönänne, sanoin tämän teille?

Ja nyt te tiedätte, mikä pidättää, niin että hän vasta ajallansa ilmestyy. Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa; jahka vain tulee tieltä poistetuksi se, joka nyt vielä pidättää, niin silloin ilmestyy tuo lai-

ton, jonka Herra Jeesus on surmaava suunsa henkäyksellä ja tuhoava tulemuksensa ilmestyksellä, tuo, jonka tulemus tapahtuu saatanan vaikutuksesta valheen kaikella voimalla ja tunnusteoilla ja ihmeillä ja kaikilla vääryyden viettelyksillä niille, jotka joutuvat kadotukseen, sen tähden etteivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen, voidaksensa pelastua. Ja sen tähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen, että kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät ole uskoneet totuutta, vaan mielistyneet vääryyteen. (2 Tess. 2:1-12)

Tessalonikalaiset pelkäsivät Herran päivän tulemistä. Eivät siis Jeesuksen tuloa. Herran päivä ei tarkoita ylösoottoa, vaan Jumalan tuomion päivää. Myös Vanhassa testamentissa Herran päivä tarkoitti Jumalan vihan päivää, esim. Jes. 2:12, 13:6, 13:9, Jer. 46:10, Hes. 30:1-3, Joel 2:1 ja 11, Aam 5:18.

”Voi sitä päivää! Sillä lähellä on Herran päivä, ja se tulee niin kuin hävitys Kaikkivaltiaalta.” (Joel 1:15)

Paavali kirjoittaa tessalonikalaisille, että Herran päivä ei tule ennen kuin luopumus tapahtuu ja Antikristus ilmestyy. Toisaalta ennen Antikristuksen ilmestymistä on joku, joka vielä pidättää, ja se joku on seurakunta. Paavali ei tosin tässä sano, että se on seurakunta, mutta voidaan kysyä, mikä muu se voisi olla. Raamattu näet opettaa, että Jumala ei ole määrännyt meitä vihaan, vaan pelastukseen Kristuksessa.

”Sillä ei Jumala ole määrännyt meitä vihaan, vaan saamaan pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.” (1 Tess. 5:9)

Kirjoittaessaan tessalonikalaisille Paavali ei siis puhu vain seurakunnan ylösoitosta, vaan ennen kaikkea Herran vihan ajasta. Se ei tule, ennen kuin tapahtuu luopumus, ilmestyy Antikristus, joka menee Jerusalemin temppeleihin, toteuttaa ”hävityksen kauhistuksen”, josta on ennustettu profeetta Danielin kirjassa (Dan. 12:11), saastuttaa temppelein ja julistaa olevansa Jumala.

Ymmärrän tämän niin, että Antikristus ei voi ilmestyä ennen kuin seurakunta on otettu pois. Niin kauan kuin seurakunta on maan päällä, Antikristus ei voi ilmestyä. Paavali halusi siis sanoa tessalonikalaisille, että

Herran päivä ei tule, ennen kuin seurakunta on otettu pois maan päältä. Siis seurakunta pidättää, estää, Antikristuksen ilmestymisen.

Usein myös väitetään, että eksytys lähetetään uskoville. Tai että jokin tämän ajan herätys olisi tämä eksytys, josta Paavali puhuu. Raamattu ei opeta näin. Eksytys lähetetään niille, jotka eivät ole ottaneet vastaan evankeliumia, siis uskosta osattomille eli niille, jotka jäävät tänne ylösoiton jälkeen.

”Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa; jähka vain tulee tieltä poistetuksi se, joka nyt vielä pidättää, niin silloin ilmestyy tuo laitton, jonka Herra Jeesus on surmaava suunsa henkäyksellä ja tuhoava tulemuksensa ilmestyksellä, tuo, jonka tulemus tapahtuu saatanan vaikutuksesta valheen kaikella voimalla ja tunnusteilla ja ihmeillä ja kaikilla vääryyden viettelyksillä niille, jotka joutuvat kadotukseen, sen tähden etteivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen, voidaksensa pelastua. Ja sen tähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen.” (2 Tess. 2:7-11)

Onko seurakunta maan päällä vihan aikana?

Jos opetamme, että seurakunta on maan päällä vielä vihan ajan aikana, niin opetamme, että Jeesuksen tulemus ei voi vielä tulla. Minusta tämä ei ole raamatullista. Koska Jeesuksen tulemusta ei ole sidottu mihinkään ajanjaksoon Raamatussa, se voi tapahtua milloin tahansa. Ainoa ehto, mikä Jeesuksen tulemukselle on Raamatussa annettu, on se, että evankeliumi pitää saarnata kaikille ihmisille.

”Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikesa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu.” (Matt 24:10) Vaikka maailmassa on monia kieliryhmiä, ollaan eri mieltä siitä, voidaanko sanoa, että evankeliumi on jo julistettu kaikkeen maailmaan. Joidenkin mielestä on, mutta on selvää, että tänä päivänä ainakaan kaikki kieliryhmät eivät ole kuulleet evankeliumia.

Yksi varma asia on se, että viemällä evankeliumia kaikkeen maailmaan joudutamme Jeesuksen tulemusta.

Ainoa raamatullinen opetus Jeesuksen tulemuksesta on se, ettemme tiedä, milloin se tapahtuu. *”Valvokaa siis, sillä ette tiedä, minä päivänä teidän Herranne tulee. Mutta se tietäkää: jos perheenisäntä tietäisi, millä yövartiolla varas tulee, totta hän valvoisi, eikä sallisi taloonsa murtauduttavan. Sen tähden olkaa tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee.”* (Matt. 24:42-44)

Pelastus ylösoton jälkeen

On paljon kiistelty siitä, voiko ihminen pelastua sen jälkeen, kun Jeesus on noutanut seurakunnan pois maan päältä. Siksi on hyvä ymmärtää, mitä maan päällä tapahtuu ylösoton jälkeen. Puhumme tässä ajasta ennen armotalouskautta, ajasta sen aikana ja ajasta sen jälkeen.

”Kun Karitsa avasi viidennen sinetin, minä näin alttarin alla niiden sielut, jotka oli surmattu Jumalan sanan tähden ja heillä olleen todistuksen tähden. He huusivat kovalla äänellä: ”Kuinka kauan on siihen, että sinä, pyhä ja tosi Valtias, tuomitset ja rankaiset meidän veremme maan päällä asuville?” Heille kullekin annettiin pitkä valkoinen viitta ja heille sanottiin, että he vielä vähän aikaa odottaisivat rauhallisina, kunnes samalla tavalla surmattuja Jumalan palvelijoita ja veljiä olisi täysi määrä.” (Ilm. 6:9-11)

Jotkut uskovat, että seurakunnan ylösoton jälkeen vain marttyrikuoleman kautta voi pelastua. Tosiasia kuitenkin on, että ainoastaan Jeesuksen veri pelastaa. Ihmisiä pelastui, siis tuli uskoon, ennen armotalouskautta, armotalouden aikana ja tulee pelastumaan sen jälkeenkin. Mutta kun armotalousaika on ohi, kenelläkään ei enää ole pääsyä Karitsan häihin. Tätä tarkoittaa se, kun sanotaan, että ovi suljettiin. (Matt. 25:10)

Jotkut perustelevat sitä, että seurakunnan täytyy olla vihan ajassa, koska Raamattu osoittaa, että vihan aikanakin ihmisiä pelastuu. Mutta Raamattu ei missään osoita, ettei ihminen voisi tulla uskoon ylösoton jälkeenkin. Päinvastoin, on aivan selvää, että ihminen voi pelastua kaikkina aikoina. Raamattu osoittaa, että jo Vanhan testamentin aikana myös pakanoita, siis ei juutalaisia, pelastui uskomalla Jumalaan ja

kääntymällä juutalaisuuteen. Myös ylösoton jälkeen ihmisiä pelastuu. Mutta sellaista uskoontuloa, mitä me armotalouskauden ihmiset olemme tottuneet pitämään uskoontulona, ei enää koeta. Ihmiskunta palaa aikaan, joka vallitsi ennen seurakuntakautta eli armotaloutta. Armotalouskausi näet päättyy ylöstempaukseen.

Ylösoton jälkeen alkaa suuri Jumalan ja pelastumisen etsintä. Tästä kertoo Aamoksen kirja. *”Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, joloin minä lähetän nälän maahan: en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän. Silloin he hoippuvat merestä mereen, pohjoisesta itään; he samoavat etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä.”* (Aam. 8:11-12)

Sitä uudestisyntymää, josta Jeesus opetti Nikodeemukselle, ei enää ole. (Joh. 3:1-10) Sitä ei ollut vanhan liiton aikanakaan. Muutenhan se olisi ollut hurskaalle Jumalaan uskovalle Nikodeemukselle tuttu asia. Ylösoton jälkeen ihmiset eivät enää voi kokea pelastusta samoin kuin me, vaan silloin on tavallaan palattu aikaan ennen armotalouskautta. Silti ihmiset lähtevät suurin joukoin etsimään tätä pelastusta.

Kun armotalousaikaus päättyy, se näkyy myös uskovien, siis ylösoton jälkeen kääntyneiden, käyttäytymisessä. Seurakuntakautena uskovat rukoilivat vainoojiensa puolesta. Jeesus rukoili niiden puolesta, jotka hänet ristiinnaulitsivat ja Stefanus rukoili kivittäjiensä puolesta. Mutta näin ei ole enää seurakunnan ylösoton jälkeen. Raamattu kertoo, että Antikristukselle annetaan valta tappaa kaikki ne, jotka eivät ottaneet pedon lukua ja kumartaen rukoilleet häntä. Nämä marttyyrit eivät rukoilleet vainoojiensa puolesta.

”Ja sille annettiin valta käydä sotaa pyhiä vastaan ja voittaa heidät, ja sen valtaan annettiin kaikki sukukunnat ja kansat ja kielet ja kansanheimot.” (Ilm. 13: 7)

Niistä, jotka olivat näin kuolleet uskonsa takia, kerrotaan Ilmestyskirjassa. *”Ja kun Karitsa avasi viidennen sinetin, näin minä alttarin alla niiden sielut, jotka olivat surmatut Jumalan sanan tähden ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli. Ja he huusivat suurella äänellä sanoen: ”Kuinka kauaksi sinä, pyhä ja totinen Valtias, siirrät tuomiosi ja jätät*

kostamatta meidän veremme niille, jotka maan päällä asuvat?” Ja heille kullekin annettiin pitkä valkoinen vaippa, ja heille sanottiin, että vielä vähän aikaa pysyisivät levollisina, kunnes oli täyttyvä myös heidän kanssapalvelijainsa ja veljiensä luku, joiden tuli joutua tapettaviksi niin kuin hekin. (Ilm. 6:9-11)

Huomaa, että he eivät enää rukoilleet murhaajiensa puolesta, vaan rukoilivat heille kosta. Samoin tekivät myös vanhan liiton pyhät, jotka joutuivat tapetuiksi uskonsa takia. Tämä kertoo siitä, että he olivat kuolleet ylösoton jälkeen. Mutta se kertoo myös siitä, että ylösoton jälkeenkin ihmisiä pelastuu, mutta se tapahtuu eri tavalla. Nämä ihmiset pelastuvat marttyyrikuoleman kautta, mutta eivät sen ansiosta. Kaikkina aikoina ihminen pelastuu vain ja ainoastaan Jeesuksen sovitustyön kautta.

Jumala ei sulje pelastusta

Antikristukselle annettiin valta käydä sotaa pyhiä vastaan ja voittaa heidät ja tappaa heidät. Ajattelemme, että sittenhän tänne ei enää jää yhtään uskovaa. Ymmärrän kuitenkin Raamatusta, että vielä tämän jälkeenkin ihmisiä pelastuu. Jumala ei sulje pelastusta, ennen kuin ihminen itse paatuu niin, ettei enää osaa ottaa sitä vastaan. Mutta ilmeisesti nämäkin pelastuneet joutuvat kokemaan marttyyrikuoleman ”*kunnes oli täyttyvä myös heidän kanssapalvelijainsa ja veljiensä luku, joiden tuli joutua tapettaviksi niin kuin hekin*”.

Raamattu sanoo toisaalta, että kukaan niistä, jotka ottivat pedon merkin, ei voi pelastua. (Ilm. 14:11) Ymmärrän, että pedon merkin ottavat vain ne ihmiset, jotka jo itse ymmärtävät, mitä tekevät. Siis aikuiset. Jokainen ihminen tekee itse ratkaisunsa, ottaako pedon merkin vai ei.

En näe raamatulliseksi sitä, että Jumala sulkisi pelastuksen joltain ihmisryhmältä. Eiväthän ne lapset, jotka syntyvät tähän maailmaan vihan aikana, voisi saada silloin edes mahdollisuutta pelastukseen. Siksi uskon, että ihmiset pelastuvat kaikkina aikakausina.

Kuitenkin lopulta ihmiset ovat niin paatuneita, etteivät he eivät nöyr-

ry Jumalan edessä koettelemustenkaan aikana. ”Ja jäljelle jääneet ihmiset, ne, joita ei tapettu näillä vitsauksilla, eivät tehneet parannusta käyttensä teoista, niin että olisivat lakanneet kumartamasta riivaajia ja kultaisia ja hopeaisia ja vaskisia ja kivisiä ja puisia epäjumalankuvia, jotka eivät voi nähdä eikä kuulla eikä kävellä. He eivät tehneet parannusta murhistaan eikä velhouksistaan eikä haureudestaan eikä varkauksistaan.” (Ilm. 9:20-21)

Yksi syy siihen, että Ilmestyskirjaa on vaikea tulkita, on se, että Ilmestyskirja ei etene aikajärjestyksessä. On hyvä ymmärtää, että kaikkia Raamatun ennustuksia ei ole tarkoitettukaan vielä ymmärrettäväksi. Ne avautuvat vasta ajallaan. Jumala on kätkenyt Raamatun sanoman salaisuutena niin, että sitä ei voi kukaan ymmärtää muutoin kuin Pyhän Hengen ilmoituksen kautta.

”Ja tietäkää ennen kaikkea se, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä; sillä ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta.” (2 Piet. 1:20-21)

Karitsan hääateria

Samaan aikaan, kun maan päälle jääneet joutuvat kokemaan hirveitä asioita, seurakunta valmistautuu Karitsan hääaterialle. Koen, että tekisin väärin, jollen tähän loppuun kirjaisi Ilmestyskirjasta sitä, mikä meillä on edessämme.

”Ja minä kuulin suuren äänen valtaistuimelta sanovan: ”Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Ja hän on asuva heidän keskellensä, ja he ovat hänen kansansa, ja Jumala itse on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa; ja hän on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt.” (Ilm. 21:3-4)